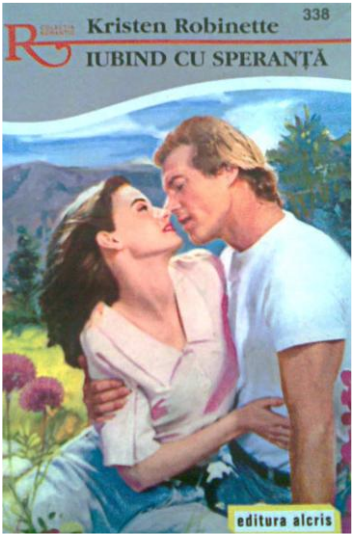

KRISTEN ROBINETTE

IUBIND CU SPERANŢĂ

Editura Aleris

2001

Capitolul 1

Totul a început în ajunul Anului Nou, când John Brown s-a dus la San Antonio într-o călătorie de afaceri împreună cu

patronul şi prietenul său, Lemon Covington.

Asemănători din multe puncte de vedere, cei doi bărbaţi erau totuşi foarte diferiţi. Pentru început, din punct de vedere fizic: Lemon îl depăşea pe John cu un cap, iar acesta din urmă avea părul de un blond mult mai cenuşiu decât prietenul său. Dar John era mai ales o fire introvertită, pe când Lemon era un luptător.

Îşi petrecuseră după-amiaza într-o sală de conferinţe împreună cu rechini ai finanţelor care voiau să-l convingă pe Lemon să investească mai mult capital în nişte speculaţii fructuoase.

John îi asculta, impasibil, şi lua notiţe. Ochii lui căprui, pătrunzători, îi scrutau pe oratori, ca pentru a le dezvălui intenţiile. În acest timp, Lemon încerca să-i cucerească, cu manierele lui binevoitoare şi cu aerul vesel.

Chiar dacă soarele cobora deja la orizont şi negocierile erau destul de avansate, Lemon refuză să semneze contractul înainte de a-l fi studiat mai cu grijă. Cei doi oameni de afaceri fură obligaţi să amâne şedinţa… După ce-i asigurară că proiectul lor va fi studiat cu cel mai mare interes, John şi Lemon plecară.

Când ieşiră din clădire, John oftă uşor.

— Ce puşlamale! lăsă el să-i scape însoţindu-şi remarca şi cu o grimasă de dezgust.

— Cu siguranţă, chiar dacă ziua a fost instructivă, încuviinţă Lemon. Oricum… eu prefer ca banii mei să fie în buzunarele mele decât în ale lor!

— Fireşte.

— Ia zi, am avea nevoie de aer. Eu tocmai am de făcut nişte cumpărături, ce-ar fi să mă însoţeşti?

— Ce cumpărături? Vreun cadou de ultimă oră, pentru revelion?

— Ceva de genul ăsta, da. Haide, la drum!

John se lăsă condus într-un mare magazin de lângă hotelul Menger, pe Almo Piaza, şi Lemon îl duse direct la etajul cu haine pentru femei. Nonşalant ca de obicei, John îşi văzu patronul trecând în revistă raionul cu rochii de seară… şi hotărându-se la o rochie din lame roşu. Scurtă, mulată. Cât se poate de indecentă şi a naibii de sexy.

Neinteresându-l trăsnăile prietenului său, John nici măcar nu catadicsi să-l întrebe pentru cine simţea el nevoia urgentă să cumpere o asemenea rochie pe un 31 decembrie, la ora cinci după-amiaza.

O dată rochia plătită şi împachetată, se urcară amândoi în

limuzina mare a lui Lemon şi se îndreptară spre cartierul rezidenţial din nord-estul oraşului.

Curând Lemon dădu ordin şoferului să oprească maşina lângă trotuar, în faţa unei cochete vile cu pereţii tencuiţi în alb şi cu acoperişul din ţigle roşii.

— Stau doar cinci minute, John.

Apoi, cu pachetul sub braţ, Lemon coborî din maşină, urcă aleea ce ducea la intrarea în vilă şi sună.

Un pic descumpănit totuşi, John examină împrejurimile cu uimire. Acest cartier liniştit de periferie nu era genul de loc pe care extrem de bogatul Lemon avea obiceiul să-l frecventeze.

Se deschise uşa şi apăru o tânără. O brunetă cu picioare lungi şi bine făcute, dacă te luai după ceea ce se putea bănui sub stretch-ul colant. Ia te uită, ea respingea râzând pachetul pe care Lemon i-l întindea… Scutura din cap. Izbucnea iarăşi în râs. Nu, nici nu voia să audă.

— John! strigă Lemon, cu mâna făcută pâlnie. Ai putea veni o clipă, te rog?

John îşi stăpâni un uşor gest de agasare. Cu toată prietenia lui cu Lemon, i se părea jenant să facă cunoştinţă cu această tânără într-un fel atât de nepotrivit.

Totuşi, era imposibil să refuze. Lemon avea felul acesta al

lui de a încurca lucrurile… Şi apoi… să cunoşti o femeie care refuză un cadou de la domnul Covington era ceva care să-i stârnească curiozitatea şi unui bărbat mai blazat chiar decât John Brown!

Lemon şi tânăra femeie aşteptau la intrare pândindu-i reacţia. El ieşi în sfârşit din maşină şi se duse spre ei fără să se grăbească.

Cu jovialitatea lui de texan, Lemon făcu, vesel, prezentările.

— Margot, el este John Brown. Ai fi ghicit imediat că nu este de prin părţile locului, fireşte. Este originar din Ohio.

John o privi pe frumoasa brunetă cu ochi de albăstrele. Pe deasupra pantalonului strâmt purta o cămaşă albă ale cărei mâneci erau suflecate până la coate. Era incontestabil o femeie încântătoare.

— John, ţi-o prezint pe Margot Pulver, continuă Lemon. Eu îi ofer o rochie pentru petrecerea mea de revelion, şi dintr-odată ea îşi imaginează că am gânduri ascunse. Te rog, explică-i tu situaţia, John.

Acesta zâmbi politicos.

— Din motive profesionale, Lemon este obligat să invite de revelion o mulţime de persoane antipatice şi pisăloage pe

care le detestă. Aşa că ar dori să aibă printre invitaţi măcar o persoană care să se distreze cu plăcere.

— Exact! confirmă Lemon.

— Mergi şi dumneata? întrebă tânăra scrutându-l pe John cu privirea-i albastră.

— M-ar mira s-o fac…

— John n-are chef de petrecere în momentul ăsta, îi explică cu gravitate Lemon.

— Şi de ce, mă rog?

— John, spune-i.

— Sunt foarte deprimat. Trebuie să mă înţelegi: lucrez pentru Lemon Covington.

Râsul tinerei femei răsună cristalin.

Cu aceste cuvinte, John se întoarse şi se refugie în maşină, îşi înclină scaunul spre spate, dar fără să-i piardă din vedere pe Lemon şi pe brunetă. Cu un surâs discret, remarcă faptul că aceasta nu-l invitase pe Lemon în casă. Ia te uită, ia te uită…

Ceea ce nu-l împiedica pe Lemon să vorbească fără răgaz. Cum îi era obiceiul…

Şi tot cum îi era obiceiul, îşi atinse scopul; când se urcă în maşină, micul pachet nu mai exista.

Ce om exasperant! îşi repetă John cel puţin pentru a mia oară. Consilier financiar al lui Lemon de aproape patru ani, John devenise cu timpul prietenul lui, camaradul lui şi omul lui bun la toate. Şi avusese timp din belşug ca să-şi dea seama că ceea ce voia Lemon, voia şi Dumnezeu!…

Şi cum Lemon îşi băgase în cap să-l târască pe John la revelionul lui… John nu avu altă soluţie, în această seară de 31 decembrie, decât să se ducă la Cactus Ridge, undeva în inima Texas-ului. Lemon reuşise performanţa de a-l convinge să asiste la petrecere. Şi nu oricum, ci în smoching!

Ferma lui Lemon se afla la capătul lumii. Cât de departe vedeai cu ochii, nu erau decât deşert, cactuşi şi arbori scheletici. Lemon primise această fermă de la mama lui. Tatăl său îi lăsase un pachet de acţiuni. Putea trăi pe picior mare până la sfârşitul zilelor lui.

„Ce plictiseală! 11 gândi John intrând în holul casei mari iluminate feeric. Ajunse în salon luându-se după zgomotul de voci şi notele suave ale unei melodii lente cântate de o orchestră. Petrecerea era în toi. Lemon trecea de la un grup la altul de invitaţi cu o uşurinţă pe care John i-o invidia. Toţi oamenii prezenţi în această casă imensă erau prieteni sau relaţii ale lui Lemon Covington. Se adunaseră cu toţii ca să-şi ia

rămas-bun de la anul ce se sfârşea, şi să-l întâmpine pe cel nou. Erau aici şi perechi căsătorite, dar cei mai mulţi dintre invitaţi erau celibatari şi nu se fereau s-o arate.

Deodată, privirea îi fu atrasă de sclipirea unei rochii din lame roşu, la celălalt capăt al încăperii. Rămase cu gura căscată. Margot Pulver! Dumnezeule! Pe ea, rochia era parcă şi mai scurtă, şi mai sexy, şi mai indecentă decât şi-o imaginase! Tânăra femeie vorbea cu un bărbat şi, din când în când, îşi dădea capul pe spate cu senzualitate pentru a râde în hohote.

Apoi, dispăru într-un vârtej de paiete roşii… De îndată ce John o pierdu din vedere, redeveni morocănos şi se aşeză în mod deliberat mai la o parte. Ce n-ar fi dat să fie acasă la el, cu o carte bună şi un pahar de coniac… Singur!

Singur… Nu se baza pe asta! Lemon se aştepta ca el să-i dea o mână de ajutor pentru a-i convinge astă seară pe vreo doi-trei clienţi. De altfel, acesta tocmai venea spre el. Şi iată că, fără să stea pe gânduri, îi puse o cupă de şampanie în mână şi un sandviş în gură.

— Mănâncă! îi ordonă el bine dispus. Consilierul meu financiar trebuie să arate că se distrează. Dacă va juca rolul cavalerului tristei figuri, oamenii vor crede că pot profita de mine!

Să profite de Lemon Covington? John fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Avea şi de ce!

Îşi văzu prietenul făcând slalom printre invitaţi. Zgomotul şi veselia creşteau în intensitate. Un eşantion uman fascinant în diversitatea sa pusese stăpânire pe ferma asta mare, pierdută în mijlocul deşertului. Toţi erau dornici să petreacă. Dar în programul lui John nu exista distracţia. Nu-şi dorea decât un singur lucru: să se izoleze undeva şi să se gândească în linişte la anul care tocmai trecuse. Şi să-şi înece melancolia în alcool dacă ar fi avut chef.

Oare, odată cu venirea noului an, o va putea uita pe Lucilla? Spera din tot sufletul să fie aşa. De acum, cel puţin, nu va mai putea spune: „am văzut-o luna trecută”. Nu, acum va spune: „Am văzut-o anul trecut”. Apoi… „Acum doi ani…” Şi într-o zi, Lucilla nu va mai fi decât o vagă amintire.

Numai că, iată, el n-avea niciun chef s-o uite pe Lucilla. Chiar dacă suferea din cauza asta. Atâta vreme cât amintirile îi vor fi proaspete în minte, un pic din Lucilla va continua să trăiască în el…

Deprimat dintr-odată, îşi puse paharul pe o masă şi traversă cu paşi mari încăperea care răsuna de râsete şi zarvă de petrecere. De cealaltă parte a vastului hol se afla o bibliotecă ale

cărei uşi duble erau larg deschise. John se refugie acolo şi le închise în urma lui.

Încăperea era luminată doar de flăcările focului din şemineu. Era un loc călduros şi confortabil, cu fotolii adânci, cu canapele largi. John rămase în picioare, savurându-şi singurătatea. Privi pe rând şirurile de cărţi luxos legate, tablourile de maeştri care împodobeau pereţii, şi zări şi o carafă de coniac înconjurată de păhărele, aşezate pe o tavă de argint. Îşi turnă din licoarea aurie şi se lăsă să cadă într-un fotoliu.

Privirea lui absentă se opri asupra vetrei şemineului fără s-o vadă. I se păru chiar că o aude pe Lucilla râzând.

Tresări brusc, cu inima bătându-i nebuneşte. Dar nu, nu era decât o femeie care trecea râzând prin hol…

Oare băuse deja prea mult? îşi privi perplex paharul de coniac, de care nu se atinsese, şi cu un gest rapid, aruncă lichidul în foc. Flăcările crescură şi, preţ de câteva secunde, încăperea fu luminată puternic. John se ridică să-şi pună paharul gol pe tavă.

Zgomotul înăbuşit al muzicii ajungea până la urechile lui, la fel ca şi râsetele oaspeţilor. Acum, ai fi zis că o mulţime imensă invadase ferma lui Lemon şi se pregătea s-o transforme în câmp de luptă.

John făcu vreo câţiva paşi prin încăpere, apoi se îndreptă spre fereastră şi dădu puţin la o parte draperia. Noaptea era clară precum cristalul şi luminată de stele scânteietoare.

Se gândi la planetele care gravitau în jurul acestor sori. Îndepărtaţi… oare undeva în univers mai trăiau fiinţe asemeni lui? Se iubeau şi ei, se sfâşiau, sufereau la fel ca pământenii?

Cu siguranţă! Pământul nu putea fi totuşi singura planetă locuită din galaxie! îşi aminti că citise undeva că bătrâna noastră planetă era casa de nebuni a universului, imaginea nu era deloc absurdă, când te gândeai la nebuniile ucigaşe de care erau în stare fiinţele omeneşti… şi mai ales cuplurile.

Cum rumega aşa fel şi fel de gânduri, cineva încercă să deschidă uşa. El se întoarse brusc, foarte indispus. Ce intrus îşi permitea să-l deranjeze în sanctuarul său de moment? Să-l lase în pace!

Din păcate însă, clanţa se mişcă. Uşa se deschise. Şi intră Margot Pulver, mulată în înnebunitoarea ei rochie roşie.

Intră în încăpere, privi în jurul ei fără să-l vadă pe John şi închise uşa în urma ei. Era evident că se credea singură. Atunci, oftă mulţumită şi răsuci cheia în broască.

Avea în mână o sticlă de vin. Văzând tava de argint, luă un pahar, zâmbi ironic de dimensiunea lui ridicolă şi bău din vin

cu sorbituri mici.

Apoi puse paharul gol pe tavă şi făcu aproape înconjurul încăperii. Privind cărţile, din când în când scotea câte una ca s-o răsfoiască. Apoi o punea la loc şi-şi continua vizita. Părea curioasă şi interesată de tot ce-o înconjura.

Se opri brusc în faţa unui tablou, un portret în mărime naturală al lui Adam şi a Evei. Adam, era reprezentat ca un splendid mascul, o frunză de smochin acoperindu-i sexul. Tânăra femeie se aplecă, părând că priveşte cu atenţie frunza, apoi chicoti uşor. Puse un deget pe frunză şi aceasta se dădu în lături. De data aceasta, tânăra izbucni în hohote de râs.

John se încruntă. Venea de ani de zile în casa asta şi Lemon nu-i dezvăluise niciodată această şmecherie!

Deodată, tânăra trecu prin faţa şemineului. John tresări văzând acest trup splendid proiectat ca o umbră chinezească, învăluit într-un nimb de paiete. Putea să jure că Margot era goală sub această rochie…

Îl străbătu un fior delicios pe şira spinării.

De ce se simţea dintr-odată bine dispus? Când o cunoscuse, în pragul casei ei, Margot Pulver nu-l impresionase atât de tare. Asta fusese doar cu câteva ore în urmă… Şi, deşi spectaculoasă, rochia de pe umeraş nu i se păruse atunci atât de

înnebunitoare…

O blestema acum că-i tulburase liniştea acestei oaze. Ce naiba căuta ea în bibliotecă? Avea vreo întâlnire galantă cu Lemon? Da, asta era explicaţia, fără îndoială. La urma urmei, nu oferi o asemenea rochie unei femei când n-ai un mic gând ascuns în minte…

Totuşi, şi-ar fi putut alege un alt loc de întâlnire! gândi el, furios că fusese deranjat. Avea şi el dreptul să fie singur!

Până una-alta, privirea nu i se putea desprinde de fermecătoarea creatură care se mişca graţios pe sub ochii lui. Ţesătura scânteietoare îi sublinia rotunjimile sânilor, coapselor, feselor… O văzu plantându-se din nou în faţa şemineului, strângându-şi braţele peste piept şi tremurând uşor. Apoi o auzi strănutând.

De fapt, nu-i displăcea prezenţa ei. Avea oare într-adevăr chef să fie singur? Nu era chiar atât de sigur.

Stânjenit s-o mai privească mult timp pe ascuns, ieşi din umbră. Şi în clipa când el făcu un pas înainte…

…Margot Pulver se răsuci brusc. Îl fixă cu atenţie şi, fără voia lui, John se simţi roşind sub intensitatea acestei priviri albastre.

— John, iată-te aşadar! exclamă ea voioasă. Credeam că

ai plecat! Cum ai intrat aici?

— Tu ce crezi?

— Nu ştiu dar aş fi curioasă să aflu!

El îi zâmbi fără să-i răspundă.

— Poate, trecând prin perete? reluă ea. Îmi pari destul de solid pentru asta!

— Chiar sunt… murmură el, vrăjit de notele calde din glasul ei.

Îl tulbura, incontestabil. Şi totuşi, abia o cunoştea. Iar ea nu făcea nimic ca să-l seducă…

Sau mai degrabă da: purta rochia cea mai necuviincioasă pe care el o văzuse vreodată.

— Ar trebui să porţi lenjerie, zise el pe nepusă masă.

— Poftim? se ofensă ea.

— O femeie pe jumătate goală n-ar trebui să…

— Pe jumătate goală! îl întrerupse ea fulgerându-l cu privirea. Eşti victima halucinaţiilor, dragule! Eu sunt îmbrăcată foarte decent!

— Semeni totuşi cu Eva din tablou.

— Ai cumva raze laser în loc de ochi?

— Nu. Dar este suficient să fii văzută cu lumina din spate, ca să ghiceşti că…

— Nu ştiam că eşti un adept al voyeurismului, îl întrerupse ea.

— Cu siguranţă că nu sunt! Nu-mi place să privesc pe ascuns. Dar tu ademeneşti bărbaţii cu ţinuta ta indecentă!

— Asta-i bună! Ce tupeu!

— Ai face mai bine să te duci să te îmbraci.

— Dar sunt îmbrăcată. Iar ceea ce port sub această rochie nu priveşte pe nimeni decât pe mine! Gândeşti aiurea, domnule Brown! Niciun bărbat nu mi-a vorbit vreodată aşa, şi în viaţa mea n-am fost insultată astfel! 0 să-mi faci plăcerea s-o ştergi de aici!

Privirea ei părea să arunce fulgere. John zâmbi. Cu pumnii strânşi pe coapse, cu expresia furioasă, era pur şi simplu adorabilă.

Prea adorabilă ca să-ţi vină să stai mult timp supărat pe ea. John înţelese că era timpul să dreagă stricăciunile.

— Fără îndoială că nu-ţi dai seama cât de sugestivă este ţesătura acestei rochii, reluă el cu un zâmbet împăciuitor, ca şi cum i-ar fi furnizat această informaţie din pură amabilitate.

— Păstrează-ţi pentru tine observaţiile!

— Dacă observaţiile mele nu-ţi plac, eşti liberă să pleci, zise el arătând cu un deget spre uşă. Este de ajuns s-o descui

şi…

— Eu am fost prima aici! îi replică ea. Nu ştiu cum ai intrat tu în această încăpere, dar cu siguranţă că nu eu sunt cea care trebuie să plece. Şi fii amabil şi nu mai vorbi cu mine.

Cu aceste cuvinte, îşi încrucişă braţele pe pieptul ei frumos şi-şi ridică cu impertinenţă deliciosul năsuc. John oftă discret. Era într-adevăr fermecătoare.

— Te rog să mă scuzi, zise el după un timp, ca şi cum ar fi capitulat. Chipul tinerei femei se lumină.

— Recunoşti aşadar că ai minţit?

— N… nu, nu-i asta. Îmi cer scuze doar că am făcut o remarcă nepotrivită care pare să te fi iritat. Nu întotdeauna este bine să spui adevărul.

Cu un deget autoritar, ea îi arătă drumul spre uşă.

— Afară, domnule Brown!

El îşi stăpâni un zâmbet amuzat.

— Dacă nu te porţi frumos cu mine, n-am să fac nimic ca să te salvez când extratereştrii ne vor invada planeta.

Ea îl privi, prefăcându-se îngrijorată.

— Eşti sigur că te simţi bine, John?

— Imaginează-ţi că tocmai priveam pe fereastră şi…

— … şi ai văzut aterizând o farfurie zburătoare, încheie

ea, cu un zâmbet ironic pe buze.

— Aşadar, şi tu crezi în existenţa extratereştrilor?

— Bineînţeles.

El se îndreptă spre masă şi luă carafa cu coniac.

— Ce-ai zice de un păhărel?

— Nu, mulţumesc.

— Poate puţin vin?

— Încerci să deturnezi conversaţia ca să te iert, aşa-i?

— Exact.

— Recunoaşte că ai minţit atunci când ai spus că rochia mea este sugestivă pentru…

— Mmm…

Se apropie de ea şi se prefăcu că-i examinează ţesătura cu cea mai mare atenţie.

— Mmm… repetă el cu un aer dubitativ.

Ea ridică ochii spre cer.

În privirea lui John se aprinse o luminiţă maliţioasă.

— Am să recunosc că am minţit, dacă-mi dai voie să-ţi fac curte.

— Să-mi faci… curte?

— Nu? Nu vrei?

Din nou ea îşi ridică privirea spre cer.

— Eşti cam expeditiv, John. Şi eu care te consideram un om înţelept… Din păcate, văd că m-am înşelat!

— De fapt, când ai avut ocazia să-ţi formezi o părere despre mine?

— Adineauri, când ai venit la mine împreună cu Lemon.

El dădu din cap, surprins, şi căută un răspuns potrivit.

Dar nu mai avu timp. Margot exclamă dintr-odată:

— Gata! Am găsit! înţeleg acum de ce vorbeşti aiurea! Tu eşti un extraterestru! Tocmai ai sosit cu farfuria ta zburătoare şi ai luat personalitatea lui John Brown! De altfel, ce ai făcut cu John?

El râse, fermecat de gluma ei.

Margot se mai relaxă un pic.

— Aşadar? Care este motivul prezenţei tale pe pământ, domnule extraterestru?

— Ei bine… am de gând să fac puţină ordine în treburile acestei planete.

Ea se gândi o clipă.

— Nu-i o idee rea, dar în materie de modă feminină, vei avea nevoie de un sfătuitor bun. Contrar a ceea ce se pare că crezi, rochia mea este absolut decentă!

— Adevărat? Pe planeta mea, ţinuta ta ar fi considerată

foarte nepotrivită.

— Ah! Dar unde mi-e capul? Măcar ştii ce este aia o rochie? Pe pământ, bărbaţii poartă costume şi femeile rochii. R.O.C.H.I.I! Iar a mea nu este deloc nepotrivită.

Se întrerupse şi căzu pe gânduri.

— Dar pe planeta ta, există măcar bărbaţi şi femei? Ştii ce înseamnă a mânca sau a dormi, de exemplu?

— Nu, recunoscu el cu gravitate. După cum nu ştiu nici în ce constă particularitatea aceasta umană, ciudată şi fascinantă, este adevărat, care se numeşte… sex! Mi-ar plăcea să aflu mai multe despre acest subiect.

— Nu se poate spune că nu te preocupă lucruri esenţiale! Dar mai bine începe cu abecedarul. A.B., A.B., nu vrei?

— Mă tem că n-am prea mult timp. Nu-mi pot păstra înfăţişarea umană decât câteva ore. De altfel, curând o să mă dezintegrez… Dar o să ne mai vedem… şi o să avem ocazia să mai vorbim despre ciudăţenia aia numită sex…

John închise ochii şi se prefăcu că se clatină. Apoi îşi plimbă o privire rătăcită în jurul lui.

— Dumnezeule… Ce se întâmplă? Unde sunt? Oh, Margot, tu eşti?

Ea izbucni în râs.

— Bravo! îl aplaudă ea.

— Ce cauţi aici? Când ai intrat? Ultimul lucru de care-mi amintesc este că m-am aşezat lângă foc şi…

— Şi un extraterestru a pus stăpânire pe corpul tău, îi explică ea făcând tot posibilul să rămână serioasă.

— Un extraterestru? Glumeşti?

— Te asigur că aşa a fost. În familia ta sunt persoane cu talent actoricesc?

El se gândi la mama lui adoptivă, Felicia, care cochetase cu teatrul.

— Nu rude directe, de ce?

— Tu ai foarte mult talent!

— O să-i spun mamei, va fi foarte măgulită.

— Aşadar extratereştrii au şi ei mame? chicoti ea.

— Fireşte.

Prefăcându-se foarte obosit dintr-odată, el se prăbuşi pe o canapea şi o invită şi pe ea să se aşeze alături.

— Vino şi stai lângă mine, Margot…

Ea se supuse fără să facă mofturi.

— Încă mă simt buimac după cele întâmplate, zise el. Pot să-mi pun capul pe genunchii tăi?

Şi fără să aştepte permisiunea, se lipi cu voluptate de ea.

— Acum, povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat când extraterestrul a pus stăpânire pe mine…

Capitolul 2

Margot făcu mari ochii ei albaştri în care amuzamentul se amesteca cu furia.

— Ce tot îndrugi, John? Vrei să te potoleşti?

El ridică spre ea o privire candidă.

— Nu te supăra, Margot. Ai fost atât de drăguţă cu mine până acum.

— Eu, am fost drăguţă cu tine? îl ironiză ea, amintindu-şi de discuţia aprinsă dinainte. Asta-i o noutate!

— Ba da, ba da, te asigur… Nu m-ai sprijinit tu cu atâta curaj în penibila experienţă pe care am trăit-o?

— Da, mă rog…

— Este de ajuns că m-ai crezut.

— Hmm…

El se prefăcu că o mustră.

— Pari cam sceptică dintr-odată… Insinuezi cumva că

episodul de adineauri este o pură născocire de a mea?

— Ai ghicit.

— Şi totuşi, n-ara visat!

— Tu spui asta.

— Cum adică? Ai asistat chiar tu la scenă! ia aminteşte-ţi… Eu, de exemplu, îmi amintesc că extraterestrul voia să afle mai multe despre sex. Şi a avut îndrăzneala să pretindă că rochia ta este nepotrivită… Ce personaj grosolan!

— De unde ştii? Credeam că tu ţi-ai pierdut cunoştinţa! Văzându-se dat de gol, John îşi duse mâna la gură şi, făcând acest gest, atinse involuntar sânul lui Margot.

— Ah… îmi pare rău! De unde ştiu? Ei bine… am impresia că creierul meu a înregistrat frânturi de discuţie… Cu siguranţă că extraterestrul a lăsat urme punând stăpânire pe corpul meu! Văd că ai răspuns la toate, cel puţin asta nu ţi se poate nega.

El făcu o mutră necăjită.

— Aşadar, nu mă crezi, Margot?

— Dacă te mai prind că-ţi rătăceşti iarăşi mâna pe sânul meu, îţi arăt eu ţie!

— Oh! Mă faci să tremur de frică!

— Şi ridică-ţi capul de pe genunchii mei. Altfel, îţi

zdrobesc mărul lui Adam.

El se supuse cu părere de rău şi, ca să-şi facă de lucru, se prefăcu că examinează cu atenţie tabloul care-i reprezenta tocmai pe Adam şi Eva.

— Femeile nu s-au schimbat deloc de la Facerea lumii încoace, remarcă el. Au rămas la fel de ispititoare, iar noi, 4 bieţii bărbaţi le cădem victime… Priveşte ce i s-a întâmplat nefericitului Adam, după ce a muşcat din mărul pe cart i l-a dat Eva.

Ea ridică din umeri.

— N-are importanţă! Adam a muşcat primul. În momentul acela, Dumnezeu şi-a arătat mânia şi Adam s-a înecat cu mărul. De atunci, bărbaţii au mărul lui Adam în gât.

— Nu-i asta versiunea oficială.

— Versiunea oficială nu-mi convine. Ea dă rolul cel bun bărbaţilor.

Remarca aceasta îl făcu să râdă.

— Înlătură-mi o îndoială, Margot… Ce se află sub frunza de smochin a lui Adam?

Fu rândul ei să râdă în hohote.

— Curiozitatea este un defect periculos, John.

— Ştiai că eu vin de ani de zile la această fermă, şi habar

nu aveam de existenţa acestei frunze mişcătoare?

Cum ea se mulţumi doar să zâmbească, el adăugă:

— Dacă tu nu vrei deloc să cooperezi, voi fi obligat s-o dau chiar eu la o parte… Şi cu siguranţă că voi fi dezamăgit!

Ea îl privi, maliţioasă.

— Am să-ţi povestesc o întâmplare, Margot, reluă el. Într-o seară, mă aflam într-un bar, şi deodată observ că toţi clienţii aveau ochii aţintiţi spre uşa de la toaletă doamnelor. Mirat, îl întreb pe barman ce se întâmplă şi acesta îmi explică râzând că în toaleta femeilor se află un tablou reprezentându-i pe Adam şi Eva, iar deasupra lui se află o placă pe care scrie: „Nu atingeţi frunza de viţă a lui Adam. Văd atunci intrând la toaletă o femeie elegantă. Câteva minute mai târziu, se declanşează o adevărată hărmălaie de râsete, fluierături, bătăi din palme. Femeia iese, şi un proiector se îndreaptă spre ea. Nu fusese ascultătoare… Şi tot barul răsuna acum de râsetele clienţilor. Curiozitatea ei fusese aspru pedepsită!

Margot schiţă un zâmbet politicos.

— Presupun că nu s-a mai întors niciodată în barul acela…

— Nu mă întrebi ce era sub frunză?

Margot se prefăcu că se gândeşte adânc.

— Vreun sistem de alarmă? zise ea.

El râse.

— Dar tu, ce ai văzut, Margot?

— Tu ce crezi?

— Habar n-am! De aceea te întreb…

— Priveşte tu însuţi.

— Nu, îmi este foarte frică.

— De ce?

— Sunt sigur că este o capcană pentru fraieri.

— Haide, curaj, John.

— Când te-ai uitat, tu ai râs… deci trebuie să fie ceva nostim.

— Elementar, dragul meu Watson! Dar nu sunt sigură că avem acelaşi simţ al umorului.

El îi aruncă o privire suspicioasă, apoi se ridică de pe canapea şi se întinse.

— Eşti sigură că nu vrei un păhărel de coniac? o întrebă el ca să schimbe subiectul.

— Nu, mulţumesc, mai am vin.

John îşi turnă un pahar de coniac şi-l bău pe îndelete.

— Din cauza rochiei te-ai hotărât să vii aici astă-seară? întrebă el în sfârşit ca să rupă tăcerea.

— Nu.

— Eşti cumva noua prietenă a lui Lemon, Margot?

— În niciun caz!

— Atunci de ce ai venit? Să te distrezi? Să petreci? Să nu stai singură în noaptea de revelion?

În loc de orice răspuns, ea ridică din umeri şi acest gest făcu să scânteieze paietele de pe rochia ei.

John îi admiră din nou contururile voluptuoase ale sânilor, întrebându-se de ce ea se încăpăţânează să-i ţină companie Ce putea s-o îndemne pe o femeie ca ea să se intereseze de John Brown, când Lemon Covington o copleşea cu atenţiile lui?

Se duse într-un colţ al încăperii şi o observă cu coada ochiului. După grija studiată cu care făcea orice gest, el bănui că reuşise să-i capteze atenţia; Margot se comporta cu indiferenţa prefăcută a unei femei care se ştie observată.

Cu vârful degetelor, îşi aranjă părul, cu senzualitate, ridicându-şi de pe ceafă şuviţele negre ca abanosul. Apoi căscă, luă un buştean şi-l aruncă în foc. John o fixa, ca hipnotizat.

După un timp, ea întrebă pe un ton neutru:

— Te numeşti într-adevăr John Brown? Parcă ar fi un pseudonim. Lui îi trebuiră câteva secunde ca să revină la

realitate.

— Brown este numele tatălui meu adoptiv: Salty Brown.

— Salty?

— Era marinar.

Ea scoase un fluierat, îngândurată, privind în gol.

— Nu cumva te-ai îmbătat puţin? întrebă el.

— Nicidecum! întotdeauna sunt foarte atentă la cât beau.

— Totuşi, sticla ta este aproape goală.

— Era deja, atunci când am luat-o de la bufet.

— Eşti sigură că nu ţi se învârteşte capul?

— Dimpotrivă, mă simt foarte lucidă.

Ea îl căută cu privirea. În semiobscuritatea ce domnea în încăpere, doar faţa i se vedea.

— Nu mai eşti decât un cap fără corp! râse ea.

— Într-un anume fel, asta şi simt.

Tuşi uşor şi-şi duse mâna la gură. De data aceasta, nu i se mai vedeau decât ochii.

— N-o să dispari definitiv, totuşi? se nelinişti ea în glumă.

— Cine ştie? Poate că sunt un vampir… Nu-mi auzi aripile bătând?

— Fie-ţi milă şi nu mă muşca de gât!

— Eu nu muşc numai de gât…

Ea oftă uşor.

— Încă un pervers…

— Cum adică încă un pervers? Cunoşti mulţi perverşi? Aş fi curios să-i întâlnesc pe bărbaţii din viaţa ta…

— Ai fi foarte dezamăgit… N-au fost prea mulţi, şi niciunul dintre ei nu era pervers.

— Poate fi inclus şi Lemon în colecţie?

— Nu, ţi-am mai spus-o.

— Ah!

— Nu pentru el am venit astă seara. Ci pentru tine.

— Pentru… mine?! exclamă el, descumpănit.

— Da. Eşti înconjurat de o reputaţie măgulitoare…

Pe chipul lui John se întipări perplexitatea.

— Te miră lucrul ăsta? reluă ea.

— Mai degrabă da.

De data asta, ea întrebă cu precauţie:

— Şi de ce te-ar mira?

— Sunt surprins că se interesează cineva de mine, mărturisi el cu toată sinceritatea.

— Adevărat? Şi de ce eşti surprins?

El ridică din umeri, uşor dezamăgit.

— Pentru că nu sunt un tip prea interesant. Şi pentru că viaţa mea este chiar ştearsă…

— Mi s-a vorbit totuşi despre o femeie în viaţa ta…

Ea se întrerupse.

— Da? Te ascult, o încurajă el.

— Parcă Priscilla.

— Lucilla, o corectă el imediat.

— Aşadar, nu-i doar un zvon.

— Nu, este adevărat, am ieşit o vreme cu ea.

— Şi v-aţi despărţit?

— Da, recunoscu el cu o notă de acreală în glas.

— De ce?

El răspunse cu amărăciune:

— Pentru că sunt cel mai plicticos bărbat de pe pământ!

Pe chipul lui Margot apăru o expresie de tandreţe.

— Dacă ai fi fost plicticos, extraterestrul nu te-ar fi ales tocmai pe tine dintre atâţia ca să pună stăpânire pe corpul tău!

John păru dintr-odată foarte melancolic.

— Probabil că ai drapate…

Cuvintele pe care i le spusese Margot treziseră în el o tulburare ascunsă. Oare tânăra venise într-adevăr la petrecere ca «a-l cunoască mai bine, aşa cum pretindea? Şi ce ştia ea despre

Lucilla?

O învălui cu o privire caldă. Era aşezată lângă foc şi semăna cu un înger. Un înger al naibii de sexy…

— Îţi mulţumesc că i-ai acordat atâta timp extraterestrului… murmură el.

— Mărturisesc că nu mă aşteptam deloc să-mi petrec revelionul în compania unei creaturi din spaţiu, recunoscu ea, maliţioasă. Dar cred că-mi placi mai mult ca bărbat, ca om, vreau să zic, decât ca extraterestru… în general, îmi plac mai mult oamenii… bărbaţii.

— Femeia are nevoie de bărbat, o aprobă el ca şi cum ar fi rostit o sentinţă. Şi este normal, iat-o, de exemplu, pe Eva… N-ar fi ştiut cum să se descurce în viaţă, de aceea a fost creată după Adam.

— Asta-i tot o versiune oficială!

— Oh, nu neg că şi bărbatul are nevoie de femeie. Îi trebuie şi lui o parteneră, o fiinţă pentru care să lucreze, să se depăşească… Cu alte cuvinte, îi trebuie un scop în viaţă.

— Mulţumesc că m-ai luminat!

— Nu ţi se pare măgulitor ca femeile să dea un sens vieţii noastre?

— În ceea ce mă priveşte, cred că tabloul este mai puţin

idilic. Bărbaţii preferă să-şi încuie nevestele în casă şi să pornească în căutarea aventurii în afară. Din când în când, se întorc la vatră ca să-i mai facă un copil nevestei, apoi pleacă din nou să exploreze lumea largă.

— Din această tiradă ar trebui să deduc cumva că te opui căsătoriei şi că nu-ţi doreşti copii?

— Oh, nu voi scăpa cu siguranţă nici eu procentului de 1,8 copii pe care mi-l prezic statisticile…

— Cum s-o fi făcând ca să ai o optime de copil? întrebă el.

— Habar n-am!

Ea zâmbi la această idee şi reveni pe nepusă-masă la subiectul care o preocupa.

— Ţi-ai revenit după despărţirea de… cum o chema?

— Lucilla.

Stânjenit, el se prefăcu că-şi priveşte cu atenţie vârful pantofilor, şi-şi dădu astfel timp de gândire.

— Cred că voi reuşi să supravieţuiesc, recunoscu el după un timp.

— Cu atât mai bine.

Ridică spre el o privire candidă.

— Dacă-mi permit să-ţi pun atâtea întrebări, John, este

pentru că unii dintre prietenii mei mi-au vorbit despre Priscilla şi că…

— Lucilla.

— Ştiu. Dar pe paşaportul ei scrie clar Priscilla. Şi rădăcina părului ei o trădează că nu este o roşcată înflăcărată ci este de un castaniu foarte închis…

El râse.

— Prietenii mei pretind că te-a părăsit ca să pună gheara pe Lemon Covington, continuă Margot, imperturbabilă. Dar se pare că a subestimat loialitatea lui Lemon faţă de tine…

— Chiar aşa? zise el, ironic.

— Exact. Lemon nu o vrea.

De data asta, John îşi arcui sprâncenele, stupefiat.

— De unde ştii atâtea?

— Prietenii mei au asistat la unele răbufniri…

— Prietenii tăi se amestecă unde nu le fierbe oala!

— Nu vrei să fii la curent cu bârfele?

— Bârfele nu mă interesează.

— Nu sunt doar bârfei Protestă ea făcând o mutră ofensată. Eu nu iau parte la aceste discuţii, nu fac decât să ascult…

— Poate, dar ceea ce auzi, te asigur că sunt doar bârfe.

— În principiu, îmi place să ascult şi să observ tot ceea ce se petrece în jurul meu, John. În felul acesta îmi dau seama de semnificaţia privirilor, a intonaţiei, a cuvintelor… Ca să înveţi să cunoşti oamenii, trebuie să fii sensibil la cel mai mic detaliu, să testezi potenţialul fiecăruia.

— Asta faci tu cu mine acum? Mă testezi?

— Să zicem doar că am venit astă seară aici ca să te cunosc mai bine.

— Aşa deci… Şi eu, care credeam că ai venit îmbrăcată în rochia lui Lemon ca să-i atragi atenţia…

Margot oftă adânc şi se lăsă pe spate în fotoliul cel mare pe care se aşezase. Avea o expresie ironică pe faţă.

— Dumnezeule! Ce proşti sunt bărbaţii!

— Poate că-i aşa, dar asta din sinceritate… Femeile, în schimb, sunt nişte fiinţe misterioase pe care trebuie să ştii să le descifrezi. De altfel, tocmai de asta cu ele nu te plictiseşti niciodată!

Ea se prefăcu mirată.

— Insinuezi că însăşi Lucilla era o creatură fascinantă?

John nu se putu împiedica să zâmbească.

— Avea tot interesul, uneori.

Privirea mânioasă pe care i-o aruncă Margot îl făcu să

izbucnească în râs. Încercă să-şi stăpânească ilaritatea dar nu reuşi. Atunci, Margot îşi întoarse ostentativ capul şi aşteptă cu răbdare ca John să-şi recapete calmul.

— Eşti cumva geloasă pe Lucilla? În cazul acesta, eşti mult mai naivă decât te credeam… remarcă el cu licăriri maliţioase în ochi. Şi eu care te credeam o aventurieră!

— Înseamnă că nu mă cunoşti deloc, şi aşa este.

— Atunci, de ce porţi o asemenea rochie?

— Am pus-o special ca să-ţi atrag atenţia. *

— Bună încercare! Dar mie mi se pare că personalitatea ta nu se potriveşte cu rochia…

— Ce vrei să spui cu asta?

În clipa aceea, cineva bătu la uşă, apoi încercă s-o deschidă, dar în zadar. Se auziră râsete care se pierdeau pe măsură ce se îndepărtau.

John îşi păstrase privirea aţintită asupra lui Margot.

— Eşti iritabilă, trufaşă şi ai un caracter nesuferit!

— Doar atât! Dar la ce te aşteptai?

— Ştiu eu… te credeam mai blândă, mai conciliantă.

— Mai limpede spus, mă credeai o fată uşoară.

El râse.

— Trebuie să fie din cauza rochiei… Şi apoi… n-ai spus

chiar tu, fără ocolişuri, că ai venit ca să mă cunoşti mai bine?

În ochii ei albaştri se aprinseră scântei, şi John o găsi fermecătoare.

— Vrei un pic de vin? reluă el zâmbind. N-ai băut nimic până acum…

— Ai observat corect, de data asta!

— Doar o gură când ai intrat în încăpere, dar asta nu contează…

Ea rămase uluită.

— Aşadar, erai aici înaintea mea?! exclamă ea prefăcându-se surprinsă.

— Am eu numeroase daruri, dar încă nu-l am pe acela de a trece printr-o uşă încuiată cu cheia.

— Zvonurile despre tine pretind că nimic nu-ţi este imposibil!

Cum el o privea nedumerit, ea se explică:

— N-ai reuşit tu, John, s-o faci pe iapa lui Lemon să sară un obstacol?

— Ba da, dar…

— Vezi!

— A fost o pură întâmplare. Un pariu stupid. Oricum, afurisitul ăla de cal este o mârţoagă.

— Dar de acum încolo, ştie să sară peste un obstacol. Datorită ţie!

— Dacă a acceptat să sară, a făcut-o doar ca să ajungă la splendidul armăsar care se afla dincolo de obstacol…

Îi aruncă o privire cu coada ochiului, apoi continuă:

— Şi eu ştiu să sar peste obstacole…

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse în hohote.

— Mă vei uimi întotdeauna! Şi sari adeseori?

— Nu. La fel ca şi iapa lui Lemon, sunt încă în stadiul de învăţare…

Margot tuşi uşor ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Înţeleg.

— Dacă vrei, pot să-ţi arăt! în grădină se află un obstacol, o barieră… Tu nu trebuie decât să stai de partea cealaltă…

— Cum o să faci ca să sari?

— Am un fel de scară.

Ea îşi ascunse faţa în mâini ca să nu pufnească în râs.

— O scară telescopică, continuă el.

— John! Nu ţi-e ruşine?

— De scara mea? Absolut deloc. Ea îmi permite să urc la diverse înălţimi, este practică, zise el păstrându-şi aerul serios.

Margot îi pricepu intenţia.

— Domnule Brown, pentru ştiinţa dumitale, îl preveni ea, află că n-am de gând să-mi petrec noaptea cu dumneata…

El se prefăcu surprins.

— De ce? Camera ta este la etaj?

— Da, dar nu asta e problema.

— Niciodată nu trebuie să spui niciodată… Viaţa este plină de neprevăzut!

— Nu şi a mea.

— Aşa crezi tu.

— Eşti cumva un obsedat sexual?

— De astă seară, da. De când te-am văzut apărând în această scanda… sublimă rochie roşie.

— Am vrut doar să-ţi atrag atenţia, nu să te transform într-un maniac sexual!

— Nu mi-ai atras doar mie atenţia, toţi bărbaţii te devorau cu privirea, adineauri.

— Nu vorbi prostii!

— Eu nu vorbesc prostii! Explică-mi doar un lucru, Margot… De Ce porţi o rochie oferită de Lemon ca să-l seduci pe un prieten al lui?

— Să-l seduc?

— Nu asta faci de când stăm de vorbă?

Ea roşi imperceptibil.

— Nu ştiu…

El lăsă să se aştearnă liniştea apoi întrebă pe neaşteptate:

— Astă-seară, vrei să împarţi camera cu mine?

Margot râse ca să-şi ascundă stânjeneala.

— De ce nu? îl înfruntă ea.

— Crezi într-adevăr că aş putea dormi în acelaşi pat cu tine şi să rămân de piatră?

— Bineînţeles!

El îşi înăbuşi un oftat.

— Mă înnebuneşti, Margot.

— Eu? Eu n-am făcut nimic!

— Ba da. Porţi rochia asta!

— Şi ce dacă? Doar n-ara venit în costum de baie, după câte ştiu!

— Este ca şi cum ai fi. La câţi bărbaţi le-ai sucit capul de când ai venit, Margot?

— Nici unuia, după ultimele ştiri.

— Într-adevăr?

— Într-adevăr. De ce pari mirat?

— Cu o asemenea rochie, te credeam o femeie fatală.

De data aceasta, fu prea mult. Ea se ridică dintr-un salt şi

se plantă în faţa lui, cu mâinile în şolduri.

— O să-mi spui până la urmă ce-i reproşezi acestei rochii? se înfurie ea. Faci ce faci, şi tot la ea revii!

— Nu-i reproşez nimic. Dimpotrivă.

— Dacă te obsedează atât, n-am decât s-o scot!

John fu cât pe ce să se sufoce.

— Ca să te plimbi pe aici goală?

— Nu sunt goală pe sub rochie, John. Drept cine mă iei?

Cu mâna tremurând de enervare, ea îşi turnă un pahar de vin. Se măsurară cu privirea, ca două fiare gata să se lupte, în clipa aceea, liniştea fu ruptă de o bătaie în uşă.

— Se serveşte masa! anunţă o voce de pe culoar. Poftiţi la apetitive!

Margot răsuci cheia în broască şi John crezu că ea o să plece. Simţi o strângere de inimă. O ofensase aşadar atât de mult?

Dar tânăra femeie se mulţumi să-l întâmpine pe chelner, care împingea o masă rulantă plină de o mulţime de apetitive.

— Dă-mi-le mie, ne servim singuri… zise ea cu autoritate.

— Doar pentru dumneavoastră? se miră chelnerul.

— Nu, suntem un mic grup, îi răspunse Margot cu

aplomb.

— Dacă mai aveţi nevoie de ceva, nu ezitaţi să sunaţi; este abia ora 23 şi suntem în serviciul dumneavoastră toată noaptea. Un An Nou fericit!

— Şi dumitale la fel.

— La mulţi ani, lansă John imitând pe rând diferite voci masculine.

Margot manevră măsuţa în încăpere.

— Este exact ce ne trebuia, mulţumim. Bună seara!

— Nu uitaţi să puneţi în priză reşoul de încălzit mâncarea, 0 avertiză chelnerul.

— N-am să uit, mulţumesc.

Tânăra femeie aproape că-i trânti uşa în nas, apoi o încuie din nou cu grijă. John scoase un oftat de uşurare. Aşadar, ea rămânea! Nimic nu era pierdut… Un bărbat care se află singur într-o încăpere cu o femeie şi cu o masă bună are toate şansele… gândi el cu un zâmbet de mulţumire.

— Ce talent de imitator! remarcă ea cu ironie. Mi-ai distrus reputaţia, făcându-l pe acest nefericit chelner să creadă că m-am încuiat în bibliotecă împreună cu o mulţime de bărbaţi. Ce vor crede despre mine cei de la bucătărie?

— Că este normal ca o femeie îmbrăcată într-o asemenea

rochie să aibă atâţia iubiţi…

— Iarăşi rochia! oftă ea ridicând ochii spre cer.

Se apropie de măsuţă şi John veni el s-o ajute.

— Care este gradul tău de intimitate cu Lemon? întrebă el pe neaşteptate.

— Îl cunosc de câtva timp. A ieşit o vreme cu una dintre surorile mele.

— Câţi ani ai, Margot?

— Eşti de-a dreptul indiscret, John.

— Ai mai mult de optsprezece?

— John, ce naiba! Am douăzeci şi şase…

Cum el părea sceptic, ea ridică mâna dreaptă şi şi-o puse pe inimă.

— Pe cuvânt de onoare!

— Şi la douăzeci şi şase de ani, tu n-ai întâlnit încă bărbatul vieţii tale?

— Nu.

El o scrută cu intensitate.

— Te-ai orientat spre mine pentru că Lemon ţi-a dat papucii?

— Îmi atribui intenţii aproape machiavelice… Află că Lemon nu m-a interesat niciodată.

— Nu m-ar deranja să aflu că ai fost îndrăgostită de Lemon. Este un om minunat, şi care place mult femeilor. Chiar şi fără avere, el ar rămâne un donjuan. Poţi să fii sinceră cu mine, Margot. N-am să mă supăr…

— John! Pot să-ţi afirm că Lemon nu mi-a plăcut niciodată! zise ea răspicat.

John zâmbi, uşurat în sinea lui. Margot continuă:

— Şi, oricum, nici eu nu-i plac… Suntem doar buni prieteni, atâta tot.

— Ce-ţi spunea Lemon, adineauri, în faţa casei?

— Îmi ridica în slăvi meritele tale.

— Nu pot să cred!

— Ba da, ba da, te asigur.

Ea întinse un fel de pateu pe o feliuţă de pâine şi i-l dădu.

— Poftim, ia gustă asta.

El muşcă, mai întâi cu precauţie, apoi cu poftă. Era greu să spui ce este, da era delicios, aprecie el. Trezindu-i-se pofta, examină ce era pe măsuţă şi găsi pe platoul inferior o rezervă de vin.

Luă o sticlă, citi eticheta şi dădu din cap aprobator.

— Pare ceva mai bun decât cel pe care-l bei tu, comentă el.

Gustă puţin vin, apoi continuă:

— Eşti o femeie deconcertantă, Margot.

Ea îi aruncă o privire plină de subînţelesuri.

— Asta pentru că n-am mai întâlnit niciodată un extraterestru…

Capitolul 3

John îşi puse paharul de coniac pe tavă. Simţea că este cuprins de un sentiment confuz. Margot îl fermeca, îl tulbura… Trebuia să fie foarte atent.

Îi privi cu atenţie năsucul cârn, buzele cărnoase şi roşii asemeni unui fruct copt, tenul neted şi sidefiu ca porţelanul. Era frumoasă. Sexy, Şi mult mai mult decât atât…

Afară începuse să bată vântul. Tânguirea lui monotonă acoperea muzica ce venea dinspre salon. Dar John nu mai auzea oricum nimic, era hipnotizat de frumoasa sirenă pe care o avea în faţa ochilor.

Tânăra femeie continua să-şi facă de lucru în jurul măsuţei cu mâncare, pregătind un platou asortat de sandvişuri.

Îi întinse lui John o farfurie, tacâmuri şi un şerveţel de hârtie.

— Vrei vin? îi propuse ea arcuindu-şi fermecătoarele sprâncene.

— Cu plăcere. Am găsit vreo două sticle cu vin excelent.

— Vorbeşti ca un bun cunoscător de vinuri…

— A şti să aleg un vin face parte din atribuţiile mele.

— Ce. Vrei să spui?

— Lemon primeşte multă lume şi eu trebuie să-i fiu în preajmă. El m-a iniţiat în arta vinului.

Margot zâmbi.

— Lemon ştie să-şi aleagă colaboratorii, după câte văd…

— Da, Lemon are toate talentele posibile.

— Încetează să te mai subestimezi, John. Şi tu ai numeroase talente…

— Ce ştii tu despre asta?

— Ei bine… eşti în stare să te transformi în extraterestru, de exemplu! Şi apoi… Te-am observat adineauri, când Lemon a venit să-mi aducă rochia.

— Apropo de asta… o întrerupse el, dornic să schimbe subiectul. Aş fi curios să ştiu de ce nu l-ai invitat să intre…

— Eram singură şi nu las niciodată să intre un bărbat la

mine când sunt singură.

— Şi de ce, mă rog? se indignă el, din solidaritate masculină. Nu toţi bărbaţii sunt nişte violatori potenţiali, să ştii…

— Nu se ştie niciodată!

— Te anunţ că în acest moment chiar, eşti încuiată aici singură cu un bărbat.

— Ai dreptate, îl aprobă ea râzând. Fac o excepţie pentru tine…

— De unde ştii că n-am să mă reped la tine?

— Sunt pregătită să-mi asum riscul, iar dacă ţi-ar veni ideea să te joci de-a lupul cel rău, o să scot nişte urlete de o să trezesc şi morţii!

— Ai fi putut să faci la fel şi cu Lemon…

— Cu Lemon, este altceva.

— L-ai fi lăsat afară chiar şi dacă ploua cu găleata?

— Nu, i-aş fi cerut să vină altă dată. Şi apoi… există totuşi posibilitatea de a discuta prin telefon.

— Se pare că-ţi iei toate măsurile de precauţie…

El o privea cu un amestec de admiraţie şi uimire.

— … Dar remarc de asemenea că tu ai fost cea care a închis această uşă cu cheia… De ce te-ai încuiat în mod

deliberat aici cu mine, Margot?

Buzele tinerei femei se ţuguiară fermecător.

— Pentru că încerc să-ţi compromit reputaţia, fireşte!

— Este adevărat?

— Nu, glumeam. Am vrut doar să fim lăsaţi în pace, ca să pot face cunoştinţă cu tine în linişte… îi mărturisi ea.

— Ah, da?

El tuşi, stânjenit. Francheţea ei îl intriga dar îi şi făcea plăcere în acelaşi timp. Se prefăcu că priveşte cu atenţie arabescurile complicate ale covorului persan de sub picioarele lor.

— Şi acum, ce aştepţi de la mine? Să mă dezbrac în faţa ta? zise el râzând, ca să mai destindă atmosfera.

— Nu chiar acum, îi replică ea pe un ton lejer.

El fu cât pe-aci să se înece. Ea îl lovi uşor pe spate.

— Data viitoare când ai de gând să mai lansezi astfel de provocări, să-mi spui dinainte! mormăi el, uşor iritat.

— La ordinele dumitale, căpitane!

— De data asta te iert. Dar numai de data asta…

Îşi duse brusc mâna la frunte, ca şi cum l-ar fi apucat o migrenă.

— Aş… aş face mai bine să mă aşez.

— Ai băut prea mult?

— N… nu. Cred că rochia ta este de vină. Mă face să mă simt în toate felurile…

— În toate felurile?

— Da, are un efect… ciudat asupra mea.

Ea chicoti uşor.

— Încetează să mai tot râzi atâta! o mustră el.

— Nu făceam decât să-ţi apreciez simţul umorului.

— Nu glumeam deloc.

— Ah, da…

— Câţi dintre amanţii tăi au ajuns până acum într-un azil psihiatric, Margot?

— Niciunul! De ce?

Privirea ei se îndreptă spre măsuţa cu mâncare.

— Ce-ai zice să ne pregătim cina? propuse ea.

— Bună idee.

John puse ochii pe două fotolii enorme de piele şi se strădui din răsputeri să le târască până la masă.

— Tu nu mă ajuţi? se înfurie el.

— Te descurci foarte bine şi fără mine, John.

— Au! Cred că am făcut o întindere musculară… N-ai vrea să-mi examinezi umărul, Margot?

Ea gânguri veselă.

— Este un pretext, ca să te dezbraci în faţa mea, nu-i aşa?

— Drept cine mă iei? Sunt surprins că ţi-a trecut prin cap o asemenea idee… Uiţi că eu sunt un gentleman!

— Chiar şi gentlemanii pot avea slăbiciuni. Mai ales când sunt încuiaţi singuri într-o încăpere cu o femeie…

Cum el nu găsi nimic ce să-i răspundă, ea ridică trufaş bărbia în semn de victorie.

— Trebuie să dispar o clipă, îl anunţă Margot uitându-se la ceas. Poţi să rămâi aici şi să ne protejezi refugiul până mă întorc eu?

— Bineînţeles.

— Mulţumesc, John.

Ea se ridică şi el făcu la fel.

— Aşadar, mă părăseşti, remarcă John.

— Nu pentru mult timp…

Ajunsă în faţa uşii, ea se opri o clipă apoi răsuci încet cheia în broască.

— Să nu faci prea multe cuceriri pe drum, Margot…

— Nu este genul meu!

Când ea vru să iasă, el o prinse de braţ şi o reţinu.

— Aşteaptă o clipă… Vreau să văd dacă ai cale liberă.

Şi-şi scoase cu precauţie capul prin deschizătura uşii.

— Bun… şopti el. Du-te…

Ea nu lipsi decât câteva minute. De îndată ce se întoarse, John anunţă şi el:

— Trebuie să mă spăl pe mâini. Este rândul tău să faci de gardă ca să ne protejezi sanctuarul.

La uşă, îl opri şi ea.

— O clipă! Două vampe vin în direcţia noastră şi sunt gata să pariez că-şi caută un cavaler!

— Unde sunt? Unde sunt?

În timp ce pronunţa aceste cuvinte, John se prefăcu dornic să se repeadă pe culoar. Şi expresia scandalizată de pe chipul lui Margot îl amuză copios.

— Nu-ţi face sânge rău, nu mă interesează vampele… o linişti el.

Ridicând din umeri aparent indiferentă, ea aruncă din nou un ochi pe un culoar şi-i făcu semn că poate să plece.

— Să nu laşi pe nimeni să intre! îi recomandă el cu gravitate.

— Îţi promit, John…

Se priviră îndelung. Doar vacarmul crescând al furtunii de afară tulbura liniştea.

John dispăru în semiobscuritatea de pe culoar. Margot închise repede uşa. După vreo cinci minute, el ciocăni încetişor.

— Este extraterestrul! şopti el.

— Oh…

Ea îl lăsă să intre.

— De unde ai ştiut că eram chiar eu?

— Nu cunosc decât un singur extraterestru!

— Bun răspuns. Am uitat să stabilim o parolă, aşa că m-am gândit că era singurul fel de a fi recunoscut…

Pentru a-şi păstra intimitatea, el încuie iar uşa cu cheia. Margot se gândi cu un uşor fior că era a treia oară când accepta să se lase încuiată împreună cu el în bibliotecă.

— Curând va bate miezul nopţii, remarcă el.

— Da. Va începe un nou an…

— Un an absolut proaspăt, absolut nou! se bucură el.

Cu coada ochiului, o pândea pe Margot. Aceasta îl privea cu atenţie.

— La ce te gândeşti, Margot?

— Mă gândeam că n-am sărutat niciodată un extraterestru.

— Nici eu, imaginează-ţi.

Ea râse şi întinse mâna.

— Pot să te ating?

El se retrase în grabă.

— Să mă atingi? Dar de ce?! exclamă el prefăcându-se că se protejează.

Agasată, ea îşi ridică ochii spre tavan.

— Ai o gură de extraterestru! oftă ea. Dacă este prea aspră, voi renunţa să te mai sărut. Şi n-o să ai decât să-ţi găseşti vreo cucerire care să fie obişnuită cu solzii!

— Haide, treacă de la mine, capitulă el. Şi dacă n-o să-ţi placă, o să-mi rad solzii.

Cu o mână uşor tremurătoare, Margot îi atinse buzele.

— Oh! mimă ea surprinderea. Este atât de fină, de plăcută, de…

Un sărut pătimaş îi înăbuşi cuvintele. Deodată, fără să înţeleagă prea bine ce i se întâmpla, tânăra femeie se simţi înlănţuită de două braţe puternice. Buze fierbinţi, lacome, o devorau pur şi simplu, făcând-o să-şi piardă capul…

După un timp, gâfâind, John se desprinse de buzele ei şi o privi cu nişte ochi de jar.

— Eu… Oh, Dumnezeule… bolborosi ea. Tu… Poate… poate că ar fi mai bine să-mi dai drumul, John…

Afară, vântul puternic lovea un oblon care se desprinsese.

Ajunseră până la ei zgomotele din salon. Musafirii numărau în cor.

— Cinci… Patru…

Privirile celor doi nu se puteau desprinde una de alta. Momentul care urma făcea să le bată inimile cu putere. Margot se cuibărise în braţele lui John, şi John o simţea palpitând la pieptul lui. Se înfiorară amândoi. Buzele tinerei femei erau încă roşii de la sărutul dinainte. John nu-şi mai dorea decât un singur lucru pe lume: s-o sărute din nou. Un singur sărut, îl făcuse ea să-i promită… Dar oare mai era valabilă promisiunea?

— Doi… Unu! La mulţi ani!

Hărmălaia de afară, provocată de claxoane şi împuşcături, acoperi vacarmul vocilor dinăuntru şi şuieratul vântului. John nu se desprinsese de Margot. Fără ca măcar să-i ceară aprobarea, o strânse mai puternic în braţe şi puse din nou stăpânire pe buzele ei. Acestea, arzând de dorinţă, se contopiră cu ale lui.

Margot îi răspundea cu pasiune la sărut, chiar cu îndrăzneală. Nimic din experienţa ei trecută nu se putea compara cu vraja acestei clipe. Tot trupul ei vibra de o dorinţă intensă, lacomă, fără limite…

Şi aceste senzaţii uluitoare o speriau şi o orbeau, în acelaşi, timp. Când John o făcu să simtă intensitatea dorinţei lui,

Margot fu străbătută de un fior de voluptate.

După un sărut dezlănţuit, în sfârşit el îi dădu drumul. Dar Margot rămase cuibărită în braţele lui. Preţ de o clipă, se gândi că ar fi trebuit să-i fie ruşine de faptul că se aruncase cu atâta neruşinare de gâtul unui aproape necunoscut. Dar puterea dorinţei îi alungă toate îndoielile.

El o înlănţui din nou, şi mai pătimaş, murmurându-i cât de mult o doreşte… Oare chiar ea fusese în stare să provoace acest uragan? Aşadar, cunoştea în sfârşit această bucurie împărtăşită pe care sperase cu disperare s-o experimenteze într-o zi!

Cu inima bătându-i nebuneşte, căută cu lăcomie buzele lui John şi, cu îndrăzneală, îi fură cel mai pătimaş şi senzual sărut.

Capitolul 4

Buimăcit de atâta voluptate, John nu-şi înălţă capul decât după câteva clipe. Ochii lui îi căutară pe cei ai lui Margot.

Cu un frison de plăcere, tânăra femeie îi simţi mâna

alunecând de-a lungul spatelui ei. Se aruncă atunci în braţele lui, gata pentru orice nebunie.

Dar brusc, mâna lui încremeni. Fără să-şi desprindă privirea de a ei, John murmură:

— Poate am face mai bine să ne alăturăm celorlalţi…

Margot amuţi, cu mintea tulbure. Să se alăture celorlalţi? De ce? Nu îşi erau de ajuns unul altuia? Clipi de câteva ori din ochi şi încercă să se concentreze. John dorea oare cu adevărat să fugă din cuibuşorul lor liniştit şi să se amestece în mulţimea zgomotoasă a musafirilor?

Fără îndoială că era o idee bună, recunoscu ea după o clipă de reflecţie. Dacă mai rămâneau aici singuri încă un minut, riscau să facă vreo prostie…

Da, propunerea lui John era cea a unui adevărat gentleman.

— Nu vrei? întrebă el, puţin cam descumpănit de tăcerea ei.

Ea îi făcu un semn afirmativ din cap, şi se desprinse cu supleţe din braţele lui.

John adăugă, cu voce răguşită:

— Dacă mi-aş asculta inima, să ştii că te-aş ţine sechestrată aici până mâine dimineaţă.

Ea dădu din cap. Apoi încercă să pună un picior în faţa celuilalt. Oare cum trebuia să facă încât să poată să meargă? Sărutul lui John o făcuse să-şi piardă şi cele mai elementare reflexe.

Cu acelaşi mers automat, John se îndreptă spre uşă şi, înainte s-o deschidă, se întoarse spre Margot. Ca pentru a cere permisiunea de a se aventura afară, de a părăsi acest sanctuar în care tocmai cunoscuseră un moment de nespusă fericire…

Margot se apropie de el cu un mers nesigur. În ochii ei albaştri licărea o mică flăcăii şi emoţia pe care John o citi în ei îl electriză. Acest sărut îl tulburase aşadar într-atât? O copleşi deodată un sentiment de bucurie în care se amesteca şi un pic de mândrie.

— Oh, John, şopti ea dintr-o răsuflare punându-şi capul pe umărul lui. A fost atât de… minunat!

Aproape regretând că ascultase glasul raţiunii, John ar fi vrut s-o reţină pe Margot, s-o sărute până şi-ar fi dat sufletul… Dar deja ea se întorsese şi el o urmă pe culoar. Cei câţiva metri care despărţeau biblioteca de salon le dădu timp să-şi revină din emoţiile lor.

Cum putea oare întâlnirea a doua trupuri să producă atâta electricitate? se întreba John. Cum de puteau, un bărbat, şi o

femeie, să simtă o asemenea atracţie unul faţă de celălalt într-un timp atât de scurt? Când se gândea că n-o cunoştea pe Margot decât de câteva ore! Era incredibil, minunat, extraordinar…

Deodată, vuietul vântului îi atrase atenţia. Se pregătea un viscol. Dar gândurile lui se întorceau mereu la Margot. De data asta, era sigur, ea îl vrăjise…

Abia dacă îl recunoscu pe bărbatul care se afla în picioare la intrarea în salon. Îi trebuiră câteva minute de intensă concentrare ca să pună un nume pe acest chip. Dar firește… era Clint, angajatul lui Lemon, care conducea ferma. Cu haina lui lungă de piele, cu pălăria Stetson şi cu eşarfa legată şmechereşte la gât, l-ai fi recunoscut dintr-o mie.

Clint auzi zgomotul sec produs de tocurile pantofilor lui Margot răsunând pe dalele din hol, şi se răsuci încet pe loc. Când o văzu, un zâmbet lacom îi lumină faţa. Dar John se grăbi s-o prindă posesiv de talie pe însoţitoarea lui., A nu se atinge! 11 părea să ordone privirea lui sumbră.

Clint dădu din cap. Pricepuse mesajul.

— Ce anunţă buletinul meteo? întrebă John ca să se afle în treabă.

— Un viscol teribil, răspunse Clint nepăsător.

— Ai nevoie de o mână de ajutor, Clint?

— Mulţumesc, dar totul este în ordine.

— Iapa este în grajd?

Clint încuviinţai cu un zâmbet complice. Cei doi bărbaţi împărtăşeau aceeaşi părere despre noua iapă a lui Lemon.

— Mda… Până am băgat-o în grajd, mi-a mâncat sufletul.

— Ar fi trebuit să mă chemi pe mine!

— Aşa este, uitasem că te ascultă orbeşte.

Margot urmărea conversaţia prinzând doar frânturi din ea, încă prea buimăcită ca să-şi pună gândurile în ordine.

Clint o privi din cap până-n picioare şi zise, sarcastic:

— Ţine-o la căldură, John. Altfel riscă să răcească, cu o asemenea rochie.

— O să am grijă, răspunse John, cam sec.

O strânse mai puternic pe Margot de mijloc.

— Eşti bun de aşa ceva, nu? adăugă Clint cu un zâmbet ironic.

— Ai grijă ce vorbeşti, Clint!

— Este cam iute la mânie, îi spuse Clint lui Margot pe un ton complice.

— Po… poftim? bolborosi tânăra femeie.

Clint se mulţumi să râdă.

— Clint, te rog! făcu John agasat.

Fără să ţină cont de avertismentele lui John, Clint i se prezentă lui Margot.

— Mă numesc Clint Terrel.

— Încântată, răspunse ea politicos.

Cu un gest brusc, John, o trase pe Margot după el.

— Ce te-a apucat?

— Nimic!

În spatele lor răsună râsul flegmatic al lui Clini. Dar Margot nu-i dădu nicio atenţie. Buzele ei încă ardeau după sărutul lui John. Încă vreo două-trei sărutări de acest fel, şi s-ar putea să se îndrăgostească de tot…

Intrară în sfârşit în salon. Aici erau adunaţi aproape toţi musafirii. Fuseseră aruncate confeti aproape peste tot, pe mochetă, pe haine, pe bufet.

Toată lumea arbora pălăriuţe din hârtie colorată. În toată încăperea domnea un vacarm vesel.

— Voi n-aţi fost aici când s-au împărţit pălăriuţele? se miră cineva văzându-i fără obiectul menţionat.

— Păi… se bâlbâi John, un pic stânjenit.

— Găsiţi acolo o întreagă rezervă, îi informă omul făcându-le maliţios cu ochiul.

Dar Lemon venea deja spre ei aducându-le pălării.

— Eu nu ştiam că frunza lui Adam este deplasabilă, zise John în timp ce-şi punea pălăria, adresându-i-se prietenului său.

— Din această remarcă, deduc că ai avut curiozitatea s-o atingi, se amuză Lemon.

— Nu eu, Margot.

Lemon se întoarse spre tânăra femeie.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine! îi spuse, în glumă, Lemon lui Margot.

— Ce este dedesubt? întrebă John.

— Cum? Nici măcar nu te-ai uitat?

— Nu. Mă… mă gândeam la altceva.

— Aşadar, voi eraţi încuiaţi în bibliotecă?

— Încuiaţi? zise Margot, cu mintea încă tulbure.

John minţi.

— S-o fi blocat uşa şi n-a mai vrut să se deschidă, zise el.

Lemon râse în hohote.

— L-ai văzut pe Clint? întrebă John ca să-i distragă atenţia prietenului său de la acest subiect.

— Nu. Este şi el aici? se miră Lemon.

Apoi, anunţă cu voce tare:

— Domnilor, supravegheaţi-vă însoţitoarele! Clint Terrel, cuceritorul, se află printre noi!

— Este în hol, confirmă John.

— Dacă Clint s-a aventurat prin împrejurimi, probabil că-l caută pe Charlie… Mă duc să-i spun două vorbe. Spune-i lui Charlie, dacă-l vezi, că Clint vrea să-i vorbească, de acord?

— O.K.

— Cine este Charlie? vru să afle Margot.

— Adjunctul lui Clint, îi explică John.

Porni împreună cu Margot în căutarea lui Charlie. Acesta se afla în spatele barului şi examina cu interes diverse sticle cu şampanie.

— Ce meştereşti pe aici? îl mustră în glumă John. Clint te caută peste tot.

Impasibil, Charlie nici măcar nu ridică privirea.

— N-a luat foc nicăieri! Cu furtuna care se pregăteşte, am putea fi sechestraţi aici câteva ore bune… Aşa că, nu-i nicio grabă…

— Până te duci tu, s-a dus Lemon să-i ţină companie lui Clint.

— Mă duc, mă duc…

— Asta pentru că Clint începea să se plictisească singur.

În clipa aceea, Charlie o zări pe Margot şi-i privi rochia cu cel mai mare interes. Un zâmbet fericit îi lumină faţa.

— Bună seara, fermecătoare domniţă. Nu jucaţi din întâmplare, pocher?

— Nu, răspunse John în locul ei.

În acelaşi timp, îşi scoase haina de la smoching şi o puse delicat pe umerii însoţitoarei sale. Haina, la fel de lungă ca şi rochia, dădea impresia că fata nu purta nimic pe dedesubt. Dar oricum, era mai bine ca înainte. Cel puţin, stofa de lână a hainei nu era nepotrivită.

În clipa aceea, Lemon li se alătură, însoţit de Clint. Acesta îi adresă lui Margot un zâmbet politicos.

— Am recunoscut imediat picioarele, dar… unde a dispărut înnebunitoarea rochie roşie?

— Înnebunitoare? făcu Margot cu o mutră nevinovată.

— Şi încă cum! afirmă Clint făcând ochii mici de plăcere.

— Cu haina asta de piele, o să mori de cald, îl avertiză Margot ca să-şi ascundă stânjeneala.

Dar Clint nu-i luă în seamă remarca şi întrebă:

— De ce ţi-ai pus haina lui John?

— Habar n-am! Charlie m-a întrebat dacă nu vreau să joc pocher, şi brusc, m-am trezit cu haina lui John pe umeri!

Din nou, Margot făcu mutra cea mai nevinovată din lume.

— Şi? făcu Clint.

— Şi ce?

— Joci pocher?

— Nu, repetă John luându-i-o înainte.

Clint întoarse spre acesta din urmă o privire nedumerită.

— M-am amestecat unde nu trebuia?

— Scuză-l, zise Margot, este un extraterestru.

— Nu, zău?

— Lasă-ne în pace, Clint, bombăni John, iritat.

— John, nu eşti deloc amabil! exclamă Clint râzând. Îţi dai seama că eu şi cu Charlie vom fi nevoiţi să ieşim în viscol? Aşa că avem voie să ne amuzăm şi noi puţin înainte de a înfrunta furtuna, nu crezi?

— Sâcâind-o pe Margot, de exemplu?

Fu rândul lui Clint să se simtă ofensat.

— Nicidecum! Voiam doar să iau de aici vreo două sticle de şampanie ca să sărbătoresc Anul Nou…

Lemon interveni.

— Nici să nu te gândeşti! exclamă el. Este interzis să bei în timpul orelor de serviciu.

— Şi de ce trebuie să vă duceţi afara? întrebă Margot.

— Ca să adunăm vitele, din cauza viscolului, răspunse Clint.

— Fără alcool, Clint, insistă Lemon.

— Dacă tot nu luăm parte la petrecere, avem şi noi dreptul să ne distrăm un pic, patroane! N-o să bem chiar acum, nu-ţi face griji!

— Am pus deja nişte sticle la rece pentru voi.

— Sticle de ce? întrebă Charlie.

— De bere, ca de obicei.

— De bere!

Cei doi bărbaţi se încruntară.

— Să ştii că avem şi noi gusturi mai sofisticate decât îţi închipui… îi spuse Clint.

— Întotdeauna sunt aşa de nărăvaşi? îl întrebă Margot pe Lemon.

— Din păcate, da! De aceea nu i-am invitat şi pe ei astă seară. Prietenii mei i-ar fi considerat atât de pitoreşti încât ar fi fost răsfăţaţii petrecerii!

Ca pentru a-i ilustra cuvintele, un mic grup de invitaţi se adunase în jurul lor.

— Cine v-a împiedicat să veniţi la petrecere? îi întrebă o femeie pe Clint şi pe Charlie.

— Lemon! răspunseră cei doi în cor.

— Este adevărat? se indignă femeia apostrofându-l pe

Lemon.

— Absolut adevărat, confirmă acesta.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, Lemon! Să ne lipseşti de prezenţa acestor doi drăgălaşi…

— Vedeţi… oftă Lemon întorcându-se către John şi Margot. De îndată ce-i pui pe amândoi într-o încăpere, reuşesc întotdeauna să iasă în prim plan!

Clint şi Charlie se duseră la grajduri, şi orele zorilor se scurseră una câte una. Chiar şi acoperită cu haina lui John, Margot atrăgea toate privirile bărbaţilor. Şi John trebui să-i fulgere cu privirea pe mai mulţi dintre ei…

Totuşi, tânăra femeie nu acorda nicio atenţie admiratorilor să-i iar John, gândindu-se la Lucilla, aprecie cât de deosebite erau cele două femei. Lucillei îi plăcuse întotdeauna să facă pe vedeta trufaşă şi indiferentă, pe când Margot se purta amabil cu toată lumea. Glumea cu femeile, îi tachina pe bărbaţi… Astfel că, alături de ea, chiar şi cel mai teribil viscol devenea o aventură amuzantă.

Da, Margot era o femeie excepţională, gândi el. Şi cu siguranţă demnă de a-i trezi interesul…

Pe de altă parte, Margot îi rezervă lui John un tratament de favoare: nu se dezlipi de el nicio clipă; refuză toate invitaţiile

la Dans; nu-şi scoase haina, în ciuda insistenţelor unora.

— Vreau să văd şi eu această faimoasă rochie roşie! o imploră un bărbat bondoc. Fii drăguţă, Margot, arată-mi-o!

Această cerere fu punctată de fluierături şi strigăte entuziaste. Totuşi, Margot rămase de neclintit.

Cum noaptea era pe trecute şi atmosfera cam lâncezea, ea le propuse veselă.

— Mai degrabă, hai să dansăm!

Şi toată lumea o aplaudă.

Margot însă nu se alătură dansatorilor. Rămase lângă John. Şi deodată, mai multe voci îl implorară pe acesta să se alăture orchestrei.

— Doar un cântec, John! Doar unul!

— Ştii să cânţi la vreun instrument? întrebă Margot admirativ.

John dădu din cap cu modestie, şi spuse că nu avea niciun chef să se dea în spectacol. Dar invitaţii insistară.

— Nu pot s-o abandonez pe Margot, le explică el. S-ar simţi părăsită…

Urmă un cor de proteste. Şi se îmbulziră cu toţii ca să-i ţină de urât lui Margot.

— Vedeţi? gemu el. Nu poţi să ai încredere în nimeni!

Cel mai periculos a plecat! exclamară câţiva, referindu-se la Clint.

În sfârşit, pentru a-l convinge totuşi pe John să cânte, aşezară un scaun pentru Margot chiar în faţa orchestrei. După ce o văzu aşezată cuminte pe scaun, John acceptă să urce pe scenă ca să cânte la clarinet.

Se îngrămădiră cu toţii în jurul lui, cântând şi bătând din palme. Margot asculta cu admiraţie. John era un adevărat virtuoz… Un virtuoz care n-o pierdea din ochi nici în timp ce cânta. Şi care tocmai acceptă un bis!

După ce termină de cântat şi a doua bucată, urmară ovaţii şi strigăte de admiraţie.

Margot exclamă:

— Am bănuit eu bine, John: ai toate talentele!

— Şi încă n-ai aflat nimic… murmură el cu un zâmbet maliţios, în timp ce se retrăgea mai la o parte împreună cu ea.

Privirea tinerei femei deveni severă şi interesată în acelaşi timp. Părea să-l întrebe: „Despre ce vorbeşti? 11

— … De fapt, o să încerc să recâştig timpul pierdut… adăugă el, pe acelaşi ton ambiguu.

Margot se prefăcu supărată.

— John, ce naiba!

— Ce? Uite, de exemplu, încă n-ai dansat cu mine…

O licărire veselă scânteie în ochii tinerei femei.

— Dacă-i vorba numai de asta, accept cu plăcere!

Margot trebui să recunoască faptul că John dansa la perfecţie. Era suplu şi elegant şi, pe deasupra, ştia să se poarte atent cu partenera lui. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre bărbaţi, remarcă ea cu admiraţie.

În timp ce ei dansau tandru înlănţuiţi, viscolul crescu în intensitate. Printr-o fereastră neînchisă bine, intră un val de aer îngheţat în încăpere.

Margot se cuibări în braţele lui John, savurând plăcerea de a se adăposti în braţele unui bărbat atunci când viscolul făcea ravagii. Din mulţimea dansatorilor, se auzi o voce îngrijorată de femeie adresându-i-se lui Lemon:

— Ai destule paturi pentru toată lumea?

— Dacă o să-ţi fie frig, draga mea, răspunse acesta fără ruşine, poţi oricând să vii să te încălzeşti în patul meu.

John fu cât pe ce să se înece. Aşadar, Lemon era singur astă-seară, înţelese el brusc, contrar a ceea ce crezuse mai înainte…

În ciuda tăgăduirilor sale, poate că avea totuşi de gând s-o seducă pe frumoasa Margot?

John se simţi stânjenit. Situaţia devenea neplăcută. Până acum, cu gândul doar la Margot, nici măcar nu remarcase că, astă-seară, Lemon nu avea o parteneră oficială… Dar de ce nu-i spusese prietenul lui nimic despre planurile lui galante? gândi John, încruntându-se. Nu era genul lui să calce pe… terenul unui prieten.

„Margot a acceptat să vină pentru tine, nu pentru Lemon, John", îi reaminti o mică voce interioară.

Şi numai pentru a fi cu el rămăsese ea încuiată din proprie voinţă în bibliotecă!

În clipa aceea, John îşi mărturisi că, fie că era vorba de Lemon sau nu, el n-avea de gând deloc să renunţe la Margot. Nici măcar pentru prietenul lui cel mai bun.

Şi cum îi mai rămăsese o urmă de vinovăţie, îşi recapitulă factorii favorabili lui: Margot acceptase totuşi să-şi pună pe umeri haina lui; îi ţinuse companie timp de trei ore bune, în bibliotecă; apoi ea nu se mai dezlipise nicio clipă de el. Şi nu manifestase niciun pic de interes pentru Clint sau pentru un alt mascul aflat în casa lui Lemon…

Toate astea nu te înşelau…

Această concluzie îl făcu pe John să se înfioare de voluptate.

— Margot…? şopti el.

Un zâmbet senzual apăru pe buzele feţei.

— Da?

— Vrei să-mi acorzi şi următorul dans? Şi pe celălalt? Şi pe următorul? Şi…

— Bineînţeles! Dansezi foarte bine…

— Asta pentru că tu te laşi condusă. Puţine femei reuşesc s-o facă, crede-mă!

— Acelea ar trebui să se antreneze mai des cu un partener ca tine.

John simţi deodată dorinţa de nestăpânit de a o săruta din nou. Mâinile lui cuprinseră talia tinerei femei şi buzele lui le atinseră cu tandreţe, cu dragoste pe cele ale lui Margot.

Când se desprinseră uşor unul de altul, izbucniră aplauze.

— Bis! Bis! strigară mai mulţi bărbaţi.

— Este rândul meu, John! exclamară femeile.

Dar aceste glume nu reuşiră să spargă balonul de fericire în care se izolaseră John şi Margot.

— Vino, murmură el conducându-şi partenera departe de pisălogii din jur.

— Oh, John… Mi se învârteşte capul!

El râse, poznaş.

— Poate că te-a tulburat sărutul meu?

Ea încuviinţă cu gravitate, apoi adăugă zâmbind la rândul ei:

— Cred că mi-ai făcut farmece… Altfel, cum să-mi explic faptul că-ţi suport toate defectele?

— … Defectele?

— Da, mai ales pe Priscilla.

John dădu din cap, nehotărât între iritare şi amuzament.

— S-o uităm pe Priscilla, nu vrei…? Să ne gândim mai departe la noi. Margot, zise el încet strângând-o mai tare în braţe, rămâi cu mine astă-seară.

— Eşti foarte amabil, dar eu am deja un pat.

— Unde?

— Suntem patru care împărţim o cămăruţă sub acoperiş. De altfel, va trebui să nu uit să-i cer lui Lemon pături suplimentare. La ultimul etaj s-ar putea să ne fie cam frig…

— Împărţi o cameră cu alte fete?

— Nu mi s-a cerut părerea!

— Cu fete? Răspunde-mi!

— Bineînţeles! Ce credeai?

John se bosumflă.

— Pun pariu că toate sforăie… zise el, ranchiunos. Ai fi

mult mai bine cu mine.

— Tu nu sforăi?

— După câte ştiu, nu. Dar dacă este aşa, poate că ar trebui să mă informeze şi pe mine cineva… De ce nu tu, Margot? Oh, da, Margot, rămâi cu mine peste noapte, ca să-mi spui dacă sforăi…

— Singurul bărbat pe care-l ştiu că sforăie este tatăl meu. Dar el sforăie la perfecţie: nici prea tare nici prea încet. De fiecare dată când avem musafiri care rămân la noi peste noapte, mama mulţumeşte Cerului că are un soţ care sforăie atât de discret.

— Vi se întâmplă des să aveţi musafiri peste noapte?

— Da, destul de des.

— Cine sunt?

— Prieteni, colegi de-ai tatălui meu… Tata are o mulţime de relaţii, face politică.

— Şi prieteni de-ai tăi?

— Uneori…

— Ai prieteni care-şi petrec noaptea la tine? insistă el, un pic enervat.

— Bineînţeles. Ce-i rău în asta?

— Nimic, nimic…

— Şi cei mai mulţi dintre ei nu sforăie, din păcate! Un bărbat trebuie să sforăie puţin, pentru ca soţia lui să se simtă în siguranţă.

— Explică-mi această teorie interesantă…

— Este foarte simplu. Sforăitul face oficiul unui semnal de alarmă. Dacă în casă apare un zgomot şi bărbatul continuă să sforăie, înseamnă că n-ai de ce să te temi. În schimb, dacă bărbatul se opreşte din sforăit, femeia înţelege că există un pericol undeva. Ceea ce n-o nelinişteşte însă peste măsură pentru că bărbatul este aici ca s-o apere…

— De unde ştii toate astea?

— Mama mi-a făcut o educaţie bună.

John nu era sigur că înţelesese prea bine.

— Nu-mi spune că inviţi noaptea bărbaţi acasă pentru a le testa sforăiturile şi a verifica astfel care dintre ei ar fi un soţ bun!

— Eu fac rareori asta. Surorile mele, mai ales, o fac.

John nu încercă să mai aprofundeze problema.

— La voi în casă sunt doar fete? reluă el.

— Poftim? făcu ea, distrată.

— Nu ai decât surori? Fraţi nu ai?

— Ba da, am cinci.

Lui John îi scăpă un fluierat admirativ.

— Şi câte surori?

— Trei.

— Ah, înţeleg!

— Mama a vrut un număr egal de băieţi şi de fete, dar după spusele ei, tata n-a ştiut cum să procedeze.

— Casa voastră mi se pare destul de mică pentru o familie atât de mare…

— Ştiu. Dar părinţii mei n-au vrut o clădire mare şi pretenţioasă, în genul acesteia. Cu atât mai mult cu cât vilele mari se află departe de oraş, părinţii mei au dorit ca toţi copiii lor să poată merge la şcoală pe jos, precum şi la brutărie, la băcănie sau la bibliotecă.

— Cum faceţi să încăpeţi toţi acolo?

— Copii fiind, fraţii mei au pus stăpânire pe pod. Ceea ce le permitea să se bată şi să facă tot felul de prostii în linişte. Tata urca din când în când să-i mai atingă… iar fetele împărţeau o cameră la primul etaj. Eu sunt cea mai mică, cei mai mari au plecat.

— Şi eu am trăit într-o casă mare plină de copii, îi spuse John, încântat să descopere un nou punct comun cu Margot. Dar nu eram cu adevărat fraţi şi surori… Salty şi Felicia Brown, părinţii mei adoptivi, erau în fruntea unui mic trib. Şi acum mai

sunt şase care încă locuiesc cu ei. Era genial, să creşti în acel mediu.

— Admir mult oamenii care adoptă copii, spuse Margot. Şi mie mi-ar plăcea să am o familie numeroasă. Şi de ce nu, să adopt vreo doi-trei copilaşi…

— Noroc că mai există oameni ca tine, Margot… şi ca Salty şi Felicia Brown. Altfel, eu n-aş fi avut familie. Nu i-am cunoscut niciodată pe adevăraţii mei părinţi.

Se întrerupse, îngândurat, apoi continuă:

— M-au abandonat.

Ea îi zâmbi cu tandreţe.

— Dar asta nu te-a împiedicat să devii un om minunat, John… murmură ea cu emoţie.

Capitolul 5

Electrizat de cuvintele frumoase ale lui Margot, John o conduse pe aceasta într-un slow languros, făcând-o să se învârtească graţios în braţele lui.

Ea zâmbi, din ce în ce mai impresionată de talentele lui

de dansator.

— Eşti un adevărat seducător, John.

— Chiar crezi?

— Da… chiar dacă n-am o prea mare experienţă în materie…

El o sărută drăgăstos pe buze şi ea îi răspunse cu înflăcărare la sărut.

— Pentru o femeie fără experienţă, săruţi dumnezeieşte.

— Totuşi, nu la fel de bine ca Priscilla…

El tresări şi Margot adăugă:

— Ştiai că are o reputaţie de femeie fatală?

— Te rog, să nu mai vorbim despre ea.

Şi pentru a pune capăt acestei discuţii, el o învârti din nou. Dansa atât de bine încât Margot îl urma cu uşurinţă şi se acorda perfect cu mişcările lui. Remarcă faptul că toate femeile prezente în salon trăgeau cu ochiul spre cavalerul ei, şi se înfioră uşor de mândrie.

Dar niciuna nu-l va avea. Astă-seară, ea îl voia pe John numai pentru sine…

Îi dădea târcoale de multă vreme…

Îşi aminti de prima oară când îl văzuse, în timpul unei petreceri la Lemon. „Cine era brunetul acela înalt de la braţul

Lucillei?” îşi întrebase ea imediat gazda. Şi Lemon o informase, fără să se lase prea mult rugat.

— Este consilierul meu. Financiar, un om fantastic. S-a lăsat prins în capcană de scorpia asta de Lucilla, dar ea este pe cale să prindă un vânat mai mare; curând o să-l lase baltă pe John.

Lemon avusese dreptate: Lucilla plecase. Şi John suferise îngrozitor. Se putea oare ca el s-o fi iubit într-adevăr pe acea femeie? se întrebase adeseori Margot.

În timp ce dansau, îl privea pe furiş, ca pentru a descifra răspunsul pe chipul lui.

El îi surprinse privirea şi-i zâmbi.

— Încă îmi este greu să cred că ai într-adevăr de gând să dormi cuminte în patul tău… oftă el.

— Dar ce este de mirare în asta?

— În general, când o femeie poartă o rochie ca a ta, înseamnă că nu-şi doreşte să sfârşească noaptea singură…

Indignarea aprinse obrajii tinerei femei.

— N-o s-o iei de la capăt cu rochia asta! Te-ai uitat măcar la rochiile, cu adevărat neruşinate de data asta, pe care le poartă celelalte femei?

— Bineînţeles că nu m-am uitat, Margot! N-am ochi

decât pentru tine.

Remarca lui o dezarmă, şi murmură cu o mutră nevinovată:

— Atunci înseamnă că-ţi place roşul.

— Oh, n-are importanţă culoarea! N-are importanţă nici rochia! Chiar, dacă ai fi îmbrăcată şi într-un sac de cartofi, ai rămâne seducătoare.

— Este un compliment?

— Firește! Totuşi, nu-i cazul să-ţi schimbi rochia pe un sac de cartofi, îţi vine de minune…

Margot se opri din dans şi-l privi cu atenţie pe John, cu un aer nedumerit.

— Mă întreb de ce te obsedează atât rochia mea… şi cred că am găsit răspunsul. Pentru că ai stat prea multă vreme singur, după despărţirea de Priscilla. Te-ai dezobişnuit să vezi femei, dragul meu. Un nimic, cum este rochia asta, te emoţionează.

El îşi ascunse cu un zâmbet stânjeneala.

— Poate că ai dreptate.

— Ar trebui să ieşi mai des cu femei.

— Vrei să spui să alerg după femei?

— Să ai aventuri, da, ce-i rău în asta?

— Şi cu cine, mă rog? întrebă el privind-o fix.

Ea se prefăcu a nu înţelege întrebarea şi-şi plimbă privirea în jurul ei. La ora aceasta înaintată, femeile, aproape toate foarte frumoase la începutul petrecerii, începeau să dea semne de oboseală. Chipurile erau trase sub machiajul sofisticat iar coafurile savant elaborate începeau să se lase.

— Nu prea ai noroc, cred că toate au parteneri, remarcă ea, candidă.

El râse şi o strânse în braţe.

Margot continuă, de data asta pe un ton foarte serios:

— Curând o să te părăsesc, John.

— Deja?

— Este aproape ora şase dimineaţa. N-ai observat că salonul s-a golit? Cele trei colege de cameră ale mele s-au retras deja şi aş face bine să mă duc şi eu. Am petrecut o seară minunată, John. Încă o dată îţi mulţumesc… Eşti un bărbat delicios şi ador simţul umorului pe care-l ai.

El îi mulţumi dând uşor din cap.

— Iar eu, ador compania ta. Eşti cam iute la mânie, dar asta nu mă deranjează.

— Eu, iute la mânie? se prefăcu ea surprinsă.

— Am făcut cumva o gafă?

— Uneori, mă faci să te asemăn cu Clint, John.

— Mai întâi, ce ştii tu despre Clint? Şi eu, care-mi imaginam că, adineauri, erai mult prea tulburată de sărutul meu, ca să-i mai dai cea mai mică atenţie lui Clint.

— Tulburată sau nu de sărutul tău, Clint este genul de bărbat care declanşează automat semnalul meu de alarmă personal.

— Adică?

— Aşa cum îţi spuneam adineauri, mama m-a învăţat să mă feresc de anumiţi bărbaţi.

— Hai, lasă! în fond, Clint este un tip cumsecade.

— Mie mi se pare periculos.

John îşi încruntă sprâncenele.

— Adevărat?

— Cum să-ţi explic? Este o chestiune de fler. Când o femeie vrea să evite neplăcerile, se fereşte de bărbaţii precum Clint.

— În timp ce cu mine, nu eşti în pericol, nu-i aşa? întrebă el, un pic vexat.

— Cu tine este altceva. Ai un talent actoricesc atât de bun încât ai reuşit să-mi adormi temerile…

— Este talent de familie. Ţi-am mai spus că mama mea adoptivă a cochetat cu teatrul.

— Acum înţeleg mai bine. Şi de acum încolo, te antrenezi pentru rolul lupului cel rău?

— Oh, sunt prea bătrân pentru asta… ia gândeşte-te, sunt cu opt ani mai mare decât tine… Dar trebuie să recunosc că sunt un pic cam intrigat să aflu că ţi se pare Clint periculos, dar accepţi fără să clipeşti să rămâi încuiată cu mine mai multe ore în bibliotecă… chiar te simţeai în siguranţă? Este aproape jignitor pentru mine!

Râsul lui Margot izbucni ca o cascadă.

— Apropie-te de mine, murmură el. Am să te sărut, şi o să-mi spui după aceea dacă-ţi par la fel de inofensiv.

Cum ea nu protesta, el îi oferi cel mai pătimaş şi mai fierbinte sărut.

— Vino, draga mea Margot, adăugă el în şoaptă desprinzându-şi cu părere de rău buzele de ale ei. Am să te conduc la camera ta. Ai nevoie de odihnă, aproape că ochii ţi s-au închis singuri… Hai, la culcare!

Ea se crispă imediat.

— Nu-mi vorbi de parcă aş avea cinci ani!

El îşi înăbuşi un oftat.

— Poftim, iar îţi sare ţandăra! Toată seara n-ai făcut altceva decât să mă cerţi, să mă testezi… şi să mă seduci,

încheie el în şoaptă. Eşti într-adevăr… Dar nu are importanţă acum, o să mai vorbim despre asta la micul dejun.

Deja, furia tinerei femei se potolise.

— Eşti cumva ursuz dimineaţa, John?

— Nicidecum, mă trezesc întotdeauna proaspăt şi bine dispus. Mai ales după o noapte de dragoste.

Aceste ultime cuvinte fură însoţite de o privire intensă care o făcu pe Margot să roşească.

— Cred… cred că o să urc să mă culc, bâigui ea. Singură.

— Şi eu, cred că o să te conduc. Singur.

De data asta, ea nu mai protestă şi porniră amândoi, fără să se grăbească, spre hol. Orchestra îşi strânsese de mult instrumentele, salonul era aproape gol. Chiar şi Lemon dispăruse. Fără îndoială că-şi ajuta undeva pe afară, în viscol, oamenii, gândi John.

Când porniră să urce scara maiestuoasă care ducea spre etaje, John spuse pe un ton mângâietor:

— Eşti sigură că nu vrei să împarţi patul cu mine? Ştii bine doar că poţi să ai încredere.

Cum ea clătină din cap, el adăugă:

— Nici măcar n-am să te ating!

Promisiunea lui fu întâmpinată cu o expresie sceptică.

Când ajunseră la primul etaj, el preciză:

— Nu este genul meu să profit de o femeie care nu consimte…

Apoi, pe scara îngustă în spirală ce ducea în pod, el mai spuse:

— O să-ţi ţin de cald fără gânduri ascunse. Sunt în stare, ai să vezi. În fine… aşa cred.

Margot râse.

Ajunseseră pe coridorul întunecat din faţa camerei. John vru să mai spună ceva dar Margot îi făcu semn să tacă.

— Ssst… Colegele mele de cameră cred că dorm deja.

Căută pe pipăite un comutator.

— Fir-ar să fie, nu se vede nimic. N-ai vrea să te transformi din nou în extraterestru? adăugă ea pufnind în râs. Se pare că aceştia sclipesc în întuneric. Am văzut asta într-un film.

— Eu nu luminez decât sub pătură.

— Ssst!

Ea găsi în sfârşit comutatorul şi întredeschise uşa camerei. Cele patru paturi erau aşternute cu grijă. Şi încăperea… era goală.

— Ei bine, voi putea dormi liniştită! remarcă ea, veselă. Îţi mulţumesc că m-ai condus, John.

— Cred că voi rămâne aici până ce-ţi sosesc colegele de cameră. Nu-mi place să te las singură în podul ăsta întunecos şi rece.

— Nu-ţi face griji pentru mine, sunt în siguranţă. Este de ajuns să încui uşa. Vezi? Aşa…

— Nu răsuceşti cheia în broască?

— Eu nu încui decât uşile bibliotecii…

— Haide, Margot, vino să dormi în camera mea.

— I-am spus lui Lemon că vin la petrecere cu condiţia să nu fiu obligată să-mi împart camera cu un bărbat.

— De ce ai prejudecăţile astea idioate? Acum mă cunoşti bine. Ştii că poţi să ai încredere. N-o să mă ating nici de un fir de păr de-al tău. Hei! Dar de ce tremuri aşa?

— Este îngrozitor de frig aici!

— Bineînţeles, este ca în frigider! Şi tu ai de gând să dormi singură în pătuţul ăsta? Pentru sănătatea ta, îţi ordon să vii să dormi în camera mea! Îţi garantez că o să-ţi fie mai cald.

— Nu te mai gândi la asta, John. Mi-am adus o pijama groasă, din flanelă. Este foarte călduroasă.

John îşi duse mâna la frunte şi făcu o mutră disperată.

— O pijama de flanelă? Ce oroare! Ce dezamăgire! Şi eu care mi te imaginam într-o cămăşuţă de satin! De fapt…

Se întrerupse şi parcă îşi reaminti brusc un detaliu.

— … De ce ţi s-a părut necesar să-i precizezi lui Lemon că nu doreşti să-ţi împărţi camera cu un bărbat?

— Pentru că voia să mă convingă să dorm într-a ta.

— Ca să vezi! Când noi doi nici măcar nu ne cunoşteam?

— Exact.

— Aşadar, el n-a pus ochii pe tine…

— Nu, răspunse liniştită Margot înapoindu-i haina.

John vru să spună ceva când vederea rochiei îi tăie răsuflarea. Iarăşi rochia aceasta roşie! Avea asupra lui efectul pe care-l are pânza roşie asupra taurului!

Complet hipnotizat, el abia o auzi pe Margot şoptind:

— Te-ai înşelat într-o privinţă, John. Noi doi ne cunoşteam. În orice caz, eu te cunoşteam. Te-am văzut deseori în ultimii doi ani. Tu erai cel care nu mă vedea. De exemplu, sunt gata să pariez că nu-ţi aminteşti că ai fost partenerul meu de bridge la familia Galveston. Mi-ai tăiat un as…

În timp ce-şi desfăcea cravata, el trase o înjurătură, indignat.

— Eu, ţi-am tăiat un as?

Cum ea încuviinţă, John adăugă:

— Fără îndoială că aveam o mână proastă…

— Cred mai degrabă că nu te puteai concentra. Priscilla se amuza ca o nebună la masa învecinată, şi tu nu-ţi mai luai ochii de la ea…

— Continuu să cred că este imposibil să-i fi tăiat asul partenerei mele! Felicia m-a învăţat să joc bridge, şi ea a fost campioană a statului Ohio mai mulţi ani la rând.

— John?

— Da?

— Nu-ţi descheia cămaşa.

— Oh, iartă-mă, nici nu-mi dădeam seama ce fac! Mi-am lărgit nodul la cravată, şi apoi, ştii cum este, o mişcare atrage după sine o alta…

— Înţeleg. Acum, lasă-mă. Am petrecut un revelion minunat. Încă o dată, îţi mulţumesc.

— Toată plăcerea a fost a mea.

— Noapte bună.

— Noapte bună, Margot.

Tânăra femeie îşi luă nişte lucruri şi se duse, fără să privească înapoi, în micuţa baie alăturată camerei.

— Margot?

— Da? zise ea, puţin agasată, scoţând capul prin deschizătura uşii.

— Sunt sigur că vorbeşti aiurea, în privinţa poveştii ăleia cu asul.

Ea îşi ridică ochii spre cer şi oftă. Apoi se demachie, îşi spălă energic dinţii, se grăbi să se îmbrace într-un halat gros şi încercă să se mai încălzească punându-şi şi papucii de lână în picioarele îngheţate.

Cât de bine se va simţi în patul ei!

John se simţea şi el foarte bine…

— Ţi-ai pus deja pijamaua? se miră el ridicându-se pe jumătate din pat.

— Da, îmi era frig, îi explică ea aranjându-şi cu grijă lucrurile în dulap. Dar ce cauţi în patul meu, John?

— În pijamaua asta, parcă ai avea doisprezece ani.

— Am de două ori pe atât, slavă Domnului. Mi se pare că ţi-am spus deja noapte bună, John.

— N-am dreptul la un sărut măcar?

Ea fu cât e ce să-l refuze. Dar nu. Murea şi ea de pofta unui sărut… Schiţă un zâmbet discret.

Lui nici nu-i trebui mai mult! Se ridică dintr-un salt şi o cuprinse în braţe. Deodată, ea observă că halatul îi alunecase pe jos. Fără să înţeleagă cum!

— N-ai făcut duş, remarcă el respirând parfumul suav cu

mireasmă de flori.

— De unde ştii?

— Ai părul uscat.

— Mi-a fost prea teamă că am să mă transform în sloi de gheaţă!

Se înfioră uşor. Dar de data asta, nu de frig.

— De altfel, aveam de gând să-ţi încălzesc patul, reluă el aşezându-se pe saltea şi dând la o parte păturile.

— John… murmură ea pe un ton care se voia ameninţător.

— Ce, John”? Tot cea ce vreau este să te ajut să nu mori de frig! Cine s-ar fi gândit la un viscol în această perioadă a anului, nu? Doar suntem în iarnă…

— Viscolele se produc rareori în august…

El se strecură sub pături.

— Nu mai tremura acolo, printre adieri de vânt, şi vino aici, lângă mine.

— … Ca să te pot ronţăi mai bine, copila mea…

— Eşti prea bănuitoare, Margot. Nu, nu sunt lupul cel rău.

Ea lăsă să-i scape un oftat uşor.

— Iarăşi ai vreun semnal de alarmă? continuă el. Şi toate

astea din cauza blestematului de Clint!

— În cazul de faţă, nu-i vorba de Clint, ci de tine.

— Încetează cu capriciile, Margot, şi vino lângă mine să te încălzeşti.

Ridică păturile şi o invită:

— Grăbeşte-te că se răceşte patul!

Ea se supuse, fără să mai facă vreo obiecţie. În pat era minunat de cald. Alături de trupul acesta viril, cald şi voluptuos… cum să facă să-i reziste?

El o strânse în braţe şi-şi puse picioarele peste picioarele ei îngheţate.

Apoi o sărută…

Buzele lui erau fierbinţi, lacome, extrem de convingătoare. Margot se lăsă în voia lui, subjugată de valul de dorinţă care creştea cu fiecare clipă, mai puternic decât orice, şi trebui să ducă o luptă înverşunată cu ea însăşi pentru a nu-i ceda.

Reuşi, eroic, să scape din îmbrăţişarea lui John şi vru să-l expedieze. Dar nu fu în stare decât să bolborosească un „noapte bună”, ceea ce nu-l convinse pe John să se clintească din loc.

— John, te rog! Nu eşti deloc înţelegător.

— Aşa este!

— Ar trebui să te duci la culcare.

— Nici nu se pune problema! Tu ai nevoie de protecţia mea…

Cu o voce blândă, ea şopti:

— Am nevoie să fiu protejată faţă de tine.

El îşi îndreptă puţin capul pentru a putea s-o privească în ochi.

— Ai nevoie să fii protejată de mine? reluă el, un pic ofensat.

— John! Niciodată, până în seara asta, tu nu m-ai remarcat. Şi dacă Lemon nu ne-ar fi prezentat unul altuia, nici măcar n-ai fi vorbit cu mine!

— Te supără faptul că nu te-am remarcat până astă-seară? Asta te sâcâie?

— Vreau să înveţi să mă cunoşti mai bine înainte de a face o… prostie. Nu vreau să… grăbesc lucrurile.

— Să grăbeşti?

— Eu aştept de la un bărbat mai mult decât o noapte de dragoste! Vreau ca el să fie gata să…

— Da, pentru a fi gata, eu sunt gata!

— Da, eşti gata să faci dragoste. Dar ceea ce-mi doresc eu este dragoste cu D mare.

— Ooo…

— Nu glumesc, John.

— O să mă înnebuneşti, Margot!

— Pentru că-ţi cer să ai răbdare?

— Pentru că te-ai îmbrăcat cu rochia aia.

Ea se înfurie.

— Iarăşi rochia aia!

Sări jos din pat, scotoci prin dulap şi scoase rochia, fluturând-o cu braţul întins.

— Ei, ce zici?

Şi-o aşeză peste pijama şi continuă:

— Zău, John, nici nu este cine ştie ce!

— Sigur, recunoscu John cu amabilitate. Pusă peste pijama, chiar că nu e cine ştie ce. Toată diferenţa este făcută de formele tale delicioase!

— Nu vorbi prostii!

Ea îşi depărtă braţele.

— Unde vezi tu forme delicioase?

— Nu văd nimic, din păcate, răspunse el, flegmatic. Poate că dacă ţi-ai scoate pijamaua…

— Nu-s chiar atât de proastă!

— Întoarce-te în pat, Margot, reluă el pe un ton

conciliant. Ai să răceşti.

În ciuda enervării, ea îl ascultă. Şi abia se strecură sub pătură, că el o şi înlănţui din nou.

— Tremuri toată! zise el mângâind-o cu palmele-i calde.

— John… tu mă faci să tremur, mărturisi ea dintr-o răsuflare.

— Margot? şopti el, cu vocea gâtuită de emoţie.

Îi atinse cu vârful degetelor sânii.

— Nu!

— Dar credeam că…

— Prefer să aştept, îl întrerupse ea.

— Eu nu sunt sigur că am să pot…

— Fă un efort.

John îşi înăbuşi o înjurătură.

Apoi adăugă:

— Cât timp? Un sfert de oră?

Ea izbucni în râs şi-şi cuibări obrazul pe umărul lui.

— Oh, John! De-ai şti de câte ori am visat să fiu în acelaşi pat cu tine…

— Şi atunci?

Ea dădu din cap, fără să spună ceva.

El profită de ocazie.

— În cazul acesta, zise el repede, să zicem că visul tău a devenit realitate…

Margot râse din nou şi crezu că o să moară sufocată când el o strânse la piept.

— Uşurel, John.

— Mă înnebuneşti, Margot!

— Poate, înnebuneşti de dorinţă. Dar încă nu ne cunoaştem suficient, ţi-am mai spus…

— Eu sunt genul care se hotărăşte repede.

— Ceea ce ţi-a permis s-o uiţi pe Priscilla cu viteza fulgerului… îl ironiză ea.

— O să-mi vorbeşti despre ea şi în următorii o sută de ani? Trecutul este trecut. Şi apoi, spui că nu ne cunoaştem îndeajuns; dă-mi voie să-ţi amintesc că tocmai am petrecut aproape douăsprezece ore împreună! Fără să ne desprindem unul de altul. Asta valorează cam o lună şi jumătate de întâlniri săptămânale, nu? la fă un calcul: două ore pentru cină, o seară pe săptămână timp de o lună şi jumătate; de două ori şase fac doisprezece.

— Faci nişte calcule stupide, John.

— Nu, reticenţele tale sunt stupide. Sunt pe cale să-ţi demonstrez că, în douăsprezece ore întinse pe o lună şi jumătate,

tu vei fi mai conciliantă decât după douăsprezece ore la rând. Şi de ce, mă rog?

— Am fost deja foarte conciliantă. Te-am lăsat să mă săruţi de mai multe ori, iar mâinile tale sunt pe cale să se aventureze în locuri foarte intime ale persoanei mele…

— Ai remarcat?

— Da.

— Nu mă mai satur să te mângâi… Ai o piele atât de fină…

— Vezi? Tot ce te interesează este o aventură de o noapte.

— Tu nu mă doreşti, Margot?

— Bineînţeles că te doresc, John.

— Adevărat? Nu vrei doar să-mi frângi inima pentru ca apoi s-o poţi călca mai bine în picioare?

— Te-a mai chinuit cineva astfel?

— Nimeni, nimeni… Mai spune-mi că mă doreşti, Margot.

— Ţi-am mai spus că…

— Mai întâi sărută-mă…

— Crezi că este înţelept s-o fac?

— Absolut. Suntem aici singuri, îmbrăţişaţi într-un pat…

De altfel, unde îţi sunt colegele de cameră?

— Habar n-am.

— Sărută-mă, Margot.

— Nu, îmi este prea cald în acest pat!

— Ai dreptate… Dă-mi voie să-mi scot pantalonii.

În mai puţin de un minut, pantalonii zburară lângă pat. Din nou, Margot intră în alertă.

— John!

— Ah, mă simt mult mai bine aşa…

— John, nu sunt sigură că este o idee prea bună.

— Preferi să-mi scot şi cămaşa?

— Nu, preferam să-ţi păstrezi pantalonii!

— Sărută-mă, Margot…

— John, eu…

O ploaie de sărutări o întrerupse brusc. Mâinile lui John îşi reluară baletul îndrăzneţ pe trupul ei, şi Margot simţi că-i creşte temperatura peste 40 de grade. Se înfioră de plăcere:

Acum, John descheia primii nasturi ai pijamalei ei şi căuta cu lăcomie sânii tari. Margot se topi de plăcere, lăsă să-i scape o tânguire uşoară. Nu, îşi repeta ea cuprinsă în vârtejul simţurilor treze, nu trebuie să-i cedezi. Dar senzaţiile care făceau să-i vibreze tot corpul erau atât de plăcute… cum să

reziste?

Din nou, John o sărută gata s-o sufoce. Şi dintr-odată, Margot se trezi goală în braţele lui, pradă sărutărilor fierbinţi care o împiedicau să-şi mai controleze dorinţa. Renunţă să mai lupte. Acum, era prea târziu ca să mai dea înapoi…

Şi brusc, chiar când Margot voia să se abandoneze în totalitate, John se imobiliza şi rămase îndelung tăcut. Continua s-o ţină strâns în braţe, dar fără să facă cea mai mică mişcare.

— J… John? bâigui ea după o clipă. Ce… este?

— Da, răspunse el cu o voce răguşită. Mă gândeam, Margot. Cred că ai dreptate. Este mai bine să nu grăbim lucrurile.

Margot, la rândul ei, amuţi, împărţită între sentimente contradictorii, de dezamăgire şi de uşurare.

— Nu eşti de acord cu mine? reluă el. La urma urmei, tu ai spus că…

— Ba da, ai dreptate, îl aprobă ea simţind cum focul pasiunii pe care el îl aprinsese în ea, se potoleşte încet.

Rămaseră îndelung tăcuţi, unul în braţele celuilalt, pierduţi în gândurile lor. Margot ciuli urechea să audă dacă vine cineva. Nu era oare mai bine ca John să se întoarcă în camera lui? Celelalte trei femei puteau să sosească dintr-o clipă în

alta…

Apoi auzi un sforăit uşor rupând tăcerea. John adormise! Aşa, pur şi simplu, repede, brusc? Ea trebui să se abţină să nu izbucnească în râs.

Acum, el ofta uşor a mulţumire şi-şi strângea braţele în jurul ei ca şi cum ar fi fost vorba de un gest absolut fiesc.

Atât de firesc… Atât de firesc încât Margot se gândi brusc că el trebuie s-o fi ţinut de nenumărate ori pe Lucilla astfel… Şi veninul geloziei i se răspândi în suflet.

Capitolul 6

În noaptea aceea, Margot avu cel mai minunat vis. John o iubea pentru totdeauna… Se gândea cu emoţie că nu va mai fi niciodată singură, niciodată tristă, niciodată deprimată. Şi această impresie de contopire perfectă avea gustul fericirii.

Apoi avu sentimentul neplăcut că este smulsă din cuibul ei voluptuos, şi se trezi într-un pat gol. John – John în carne şi oase – dispăruse. De cât timp?

În somn, probabil că ea îi percepuse în mod inconştient

plecarea. Era oare o prevestire rea? se întrebă ea deodată. Era semnul că soarta îi va despărţi la fel de brusc pe cât îi unise?

Mai rămase o vreme, îngândurată, cuibărită sub pături, încetul cu încetul, o anume certitudine punea stăpânire pe ea: trebuia, voia să-l cucerească pe John. Măcar pentru câteva ore. Măcar pentru câteva zile… în decursul unei singure nopţi, se confirmase ceea ce ea ştia deja din instinct, şi anume că John era cel mai minunat, cel mai adorabil, cel mai sexy dintre bărbaţi.

O cuprinse însă disperarea când îi trecu prin minte că s-ar putea să fie prea târziu… Oare blestemata de Lucilla nu-i frânsese inima pentru totdeauna? S-ar putea ca John să nu mai aibă încredere în nicio femeie. Oh, pentru o aventură de o noapte, Margot nu-şi făcea griji! Dar pentru o mare, o frumoasă poveste de dragoste? Cu o strângere de inimă, îşi aminti că John se izolase în bibliotecă pentru a plânge în singurătate după Lucilla. Dar, de fapt, de când s-or fi despărţit?

S-o înlocuiască pe Lucilla… Obstacolul i se păru dintr-odată de netrecut…

Îşi ascunse cu încăpăţânare însă capul în pernă. Era pregătită să se şi lupte, dacă trebuia. Să se lupte pentru un bărbat de care era îndrăgostită nebuneşte.

Privirea i se plimbă distrată prin încăpere şi abia atunci

remarcă faptul că paturile celelalte erau neatinse. Era evident că fetele celelalte nu dormiseră aici peste noapte.

Prin geamul aburit se filtrau câteva raze palide de soare. Viscolul se mai potolise, dar vântul mai continua încă să bată. Judecând după temperatura din încăpere, termometrul trebuie să fi coborât mult sub zero peste noapte.

Dar cât o fi fost ceasul? Margot, înfrigurată, nu avu curajul să scoată mâna de sub pături, din cuibul cald, ca să se uite la ceasul pus pe noptieră.

Deodată, auzi pe palier un râs înăbuşit. Apoi, cineva bătu uşor în uşă şi aceasta se întredeschise.

Inima începu să-i bată cu putere când îl zări pe John.

În blugi şi într-un pulover de caşmir, era la fel de frumos şi elegant ca şi în smoching. Ţinea în mână o cană de cafea aburindă.

— Te-ai trezit, Margot?

— Aproape! răspunse ea adresându-i un zâmbet larg.

— Ai sforăit atât de tare încât s-a zguduit casa din temelii şi toată zăpada de pe acoperiş a căzut, zise el glumind.

Ea izbucni în râs şi se prefăcu foarte ruşinată, ascunzându-se sub cuvertură.

— Dacă te porţi foarte frumos, am să-ţi dau puţin din

cafeaua mea.

John se aşează pe marginea patului. Ea îşi scoase încetişor capul afară.

— Unde este pijamaua mea? întrebă ea, amintindu-şi brusc că era goală.

— Nu ştiu…

Margot vru să se aventureze jos din pat dar, era atât de frig încât renunţă.

— Brrr! exclamă ea, tremurând toată.

John, foarte atent, îi propuse să-i aducă halatul.

— Mai degrabă, un pulover de lână… Este în dulap.

— Spune: „te rog, John, dragule, adu-mi un pulover”!

Ea zâmbi.

— Te rog, John, dragule…

— Poate că mama ta te-a învăţat multe lucruri, dar a cam neglijat capitolul bunelor maniere! Abia am apucat să adorm că tu te-ai întins în tot patul ca să mă alungi!

— Nu-i adevărat!

— Ba da, aşa este.

— Minţi cu neruşinarea unui texan! Şi nici măcar nu eşti de pe acolo!

— Draga mea prietenă, eu trăiesc în Texas de mai bine de

zece ani, ceea ce mă face să fiu, cred, un adevărat texan prin adopţie…

Cu aceste cuvinte, se ridică plin de demnitate, scotoci prin şifonier şi-i întinse apoi lui Margot un pulover. O privi după aceea cu amuzament cum ea încerca să-şi pună puloverul fără să iasă de sub pături.

— Măcar poţi să te exprimi ca un texan adevărat? îl întrebă ea, provocator, după ce se îmbrăcase.

— Bineînţeles. Am învăţat şi eu să mă adresez unei femei spunându-i domniţă, să spun pistolului puşcoci. Să zic negreşit cu orice ocazie, sau evident…

— Bietul John! zise ea zeflemitor. Trebuie să-ţi fi fost foarte greu să înveţi chestii de astea…

— Evident.

— Când o să te întorci în Ohio, nu te vor mai recunoaşte!

Margot căscă de-i trosneau fălcile.

— N-ai dormit îndeajuns?

— Ba da, dar aş bea cu plăcere puţină cafea. Îmi dai mie cana asta, John?

— Spune: te rog!

— Te rog…

Cafeaua era delicioasă. John aranja cu grijă pernele

pentru Margot, apoi se aşeză alături de ea. După felul cum o privea, ea îi bănui gândurile ce-i umblau prin minte şi preferă să-şi soarbă pe îndelete cafeaua prefăcându-se că nu observă nimic.

Dar când simţi o mână ce se strecura în jurul taliei, nu mai putu să se prefacă indiferentă multă vreme.

— Eşti o adevărată minune, Margot, oftă John sărutându-i mâna. Este pentru prima oară în viaţa mea când dorm cuminte lângă o femeie. A fost minunat…

Complimentul o făcu să roşească uşor.

— De fapt, de ce ai plecat?

— Pe la ora nouă dimineaţa, a sunat un gong afară, cea ce însemna că este o urgenţă undeva. Am alergat aşadar şi eu să dau o mâna de ajutor. Trebuia să eliberăm un taur care-şi prinsese picioarele în gheaţă.

— A salva un taur în suferinţă pe 1 ianuarie face parte din atribuţiile tale?

— Nu chiar dar… contractul meu specifică faptul că trebuie să-l ajut pe Lemon în orice împrejurări. Şi n-am niciun chef să mă trezesc şomer, închipuie-ţi.

Margot bănui că, sub această aparentă nepăsare, se ascundeau motivaţii mult mai profunde. John era un om cu

inima în palmă, şi pentru el, a avea grijă de Lemon era acelaşi lucru cu a avea grijă şi de bunurile lui. Tânăra femeie zâmbi înduioşată.

— Viscolul s-a potolit, remarcă ea îndreptându-şi atenţia spre fereastră.

— Da, acum s-a făcut frumos. Şi este zăpadă peste tot. Nu ai avea chef de o plimbare?

— Ba da! se entuziasmă ea bătând din palme.

— Perfect. Dar mai întâi…

Îi întinse un pacheţel pe care-l pusese pe noptieră.

— Ţi-am adus ceva ca să-ţi potoleşti foamea.

— Oh, John! Mulţumesc…

Margot devoră cu poftă deliciosul sandviş cu şuncă şi crudităţi pe care el i-l pregătise. Ofta de plăcere, ca o pisică înfometată.

John n-o pierdea din ochi.

— Ai tot atât de multă poftă şi atunci când faci dragoste, Margot?

Ea clipi des din pleoape, tulburată.

— Eşti de-a dreptul indiscret, John.

— Din moment ce refuzi să-mi răspunzi, sunt tentat să descopăr eu însumi cum eşti…

Tânăra femeie simţi atunci că sângele îi năvăleşte în obraji. Printre altele.

— … Dar voi şti să fiu răbdător, adăugă el cu un zâmbet maliţios. Am de gând să-ţi fac o curte în regulă, sper că ţi-ai dat seama?

— Eşti mai texan decât adevăraţii texani, John.

— E un reproş?

— Oh, lasă-mă să mă bucur în linişte de micul meu dejun, încă este prea devreme pentru astfel de discuţii…

— Prea devreme? Este trecut de-ora prânzului!

— Având în vedere ora la care ne-am culcat…

— Haide, grăbeşte-te şi termină de mâncat, coboară din pat şi îmbracă-te. Altfel, n-o să mai avem timp să facem o mică plimbare.

— Bine. Ne întâlnim jos?

El făcu o mutră ofensată.

— Am făcut efortul să urc mai multe etaje ca să-ţi aduc cafeaua şi acum tu mă expediezi jos? Nu, Margot, mi-am câştigat dreptul să te privesc când te îmbraci… De fapt, îmi place mult puloverul tău… Se mulează pe tine aproape la fel de bine ca rochia roşie.

John se prefăcu a o examina cu atenţie, apoi făcu o mutră

scandalizată.

— Dacă într-o zi vom avea copii, zise el, îţi voi interzice să porţi aşa ceva în faţa lor. Ai putea perverti pentru totdeauna minţile lor tinere şi influenţabile.

Margot ridică ochii spre cer, şi oftă ostentativ.

— Dar când copiii noştri se vor duce să-şi petreacă vacanţele la Salty şi Felicia, îşi continuă John ideea, vei avea dreptul să porţi aşa ceva, numai pentru mine…

— Înainte să te apuci să-mi faci copii, va trebui să-ţi abandonezi prejudecăţile în materie vestimentară…

— Care prejudecăţi?

— Haide, John, ne întâlnim jos.

— Dacă insişti… Dar mai întâi trebuie să mă săruţi.

El se aplecă, autoritar, spre ea, îi luă cana din mâini şi puse stăpânire pe buzele ei.

Fu un sărut lung şi voluptuos, minunat de romantic… Când el îşi desprinse buzele, lui Margot îi trebuiră câteva secunde ca să-şi potolească ritmul dezlănţuit al inimii.

— Margot? murmură el strângând-o de mână.

— Ar trebui să porţi mereu cu tine un panou pe care să scrie: Pericol! Să-l porţi legat de gât!

— De ce? Ţi s-a aprins semnalul de alarmă?

— L-ai făcut să sară în aer. Eşti prea periculos.

— Eu?! protestă el cu indignare. Dar tu eşti cea care reprezintă un pericol! înainte să te văd îmbrăcată în rochia aceea, eram absolut întreg la minte! Iar tu ai făcut din mine o biată creatură înnebunită de dorinţă… Un sclav…

Cu un gest, ea îi făcu semn să tacă.

— Gata! Eşti o fiinţă imposibilă, asta eşti!

— Dă-mi voie să nu fiu de acord. Dintre toţi bărbaţii care se află în casa asta, eu sunt cel mai drăguţ, cel mai conciliant, cel mai amabil… N-ai decât să mă pui la încercare şi ai să vezi.

Ea oftă uşor, exasperată, şi privi cerul albastru ce se zărea, prin geam.

— Eu stăteam liniştită, culcată în patul meu, şi tu vii să mă deranjezi.

— Să te deranjez sau să te tulbur?

— Nu mă face să mă înfurii, John! Nu-mi place deloc.

Privirea veselă a lui Margot îi contrazicea însă severitatea tonului pe care-i vorbise.

— De acord, o să stau în banca mea, îi promise el cu gravitate. Tot ceea ce-ţi cer este să mă laşi să stau aici… Haide, îmbracă-te.

Ea şovăi o clipă, împărţită între iritare şi amuzament. Şi la

urma urmei, ce risca? Nu-şi petrecuseră noaptea înlănţuiţi unul în braţele celuilalt, fără ca el să încerce să profite de situaţie? Şi apoi, puloverul ei cel lung o proteja. Îşi aventură aşadar un deget de la picior afară din pat. Brrr… Apoi al doilea…

Rămase brusc nemişcată şi-l fulgeră pe John cu privirea, i Puloverul pe care şi-l pusese, deşi semăna vag cu al ei, nu-i aparţinea! Şi era mult mai scurt decât crezuse!

Vru să se refugieze din nou în pat, dar John smulsese deja păturile de pe ea. Margot turbă de furie.

— Eşti într-adevăr incorigibil! zise ea trăgând cu disperare de pulover ca să-şi acopere coapsele goale.

El se mulţumi să râdă în hohote. Şi înainte chiar ca ea să poată reacţiona, se trezi în braţele lui. John îi cuprinse buzele într-un sărut devorator încât Margot simţi că i se învârteşte capul.

— Depune armele, Margot! şopti el la ureche.

— Nu poate să aibă omul încredere în tine, şi…

Sfârşitul frazei ei se pierdu într-un al doilea sărut, şi mai pătimaş decât precedentul.

— Ai dreptate, aş face mai bine să te aştept jos, recunoscu John cu jumătate de gură când se desprinse din îmbrăţişarea lor. Altfel risc să nu-mi pot ţine promisiunea de a-ţi face curte în

bună regulă…

Se ridică brusc şi traversă încăperea cu paşi mari. Ajuns în prag, se întoarse şi o privi îndelung pe Margot.

— Te aştept în hol, de acord?

Capitolul 7

Caii, odihniţi şi bine dispuşi, tropăiau repede. Pe drumul de întoarcere, în lumina lunii, John o privea din când în când pe Margot, felul în care se ţinea în şa. Pentru că, de la începutul plimbării, îi admira talentele de călăreaţă.

— Ştii ceva? zise el după o vreme. Chiar cred că ai fi în stare să călăreşti şi tu iapa.

— Haide, John! Este mult prea periculos.

— Nu-ţi face griji, Margot, ştii bine că nu te-aş expune niciodată unui pericol… De altfel, când Lemon ţi-a propus să încaleci iapa, eu l-am potolit… Dar acum, că ţi-am apreciat calităţile de călăreaţă, trebuie să recunosc că ai fi în stare s-o încaleci. Poate chiar s-o dresezi!

— Refuz să fac asta, John.

El se amuză de expresia ei mânioasă şi vru s-o tachineze.

— Îţi lipseşte curajul?

Ea îl fulgeră cu privirea.

— Să nu mai faci niciodată asta! o imploră el.

— Ce anume?

— Să-mi arunci asemenea priviri ucigaşe! Mă dezorientează! Şi aşa îmi este greu să-mi stăpânesc calul…

— Calul tău? Este blând ca un miel!

— Crezi? Hai să-i schimbăm ca să vedem!

— De acord! exclamă ea, răspunzând provocării.

El râse.

— Nu, glumeam…

— Insist! Şi iată de ce: călăreşti calul la perfecţie. Or, acesta este un drăgălaş în comparaţie cu iapa… în consecinţă, dacă nu voi reuşi să-l controlez pe acesta, va fi o dovadă definitivă că nu pot să călăresc iapa. Şi tu vei fi obligat să renunţi la stupida ta propunere.

John trebui să recunoască logica raţionamentului.

— Mă înclin…

Cu aceste cuvinte, coborî de pe cal şi ea făcu la fel. Îşi schimbară caii.

Când Margot îl încalecă pe al lui, exclamă râzând:

— Eram sigură! Calul acesta este cuminţenia întruchipată! M-ai minţit, John, vrând să mă faci să cred că este nărăvaş…

— Dar aşa este! Dacă acum e potolit, este pentru că tu eşti o călăreaţă excelentă.

Margot izbucni în hohote de râs.

— Iată-te obligată acum să încaleci iapa, Margot… continuă John. Sper că ştii să cazi.

— La fel ca tine, asta am învăţat mai întâi.

Merseră tăcuţi o vreme, apoi John spuse pe un ton ruşinat:

— De fapt, eu n-am niciun chef să te pun să rişti, mărturisi el. A fost q idee a lui Lemon, o idee proastă.

Margot zâmbi, mişcată de grija lui.

— Fac aşa cum vrei tu, John… Am deplină încredere în tine.

Şi John avu un delicios sentiment de triumf constatând că Margot era sensibilă la sfaturile lui. Da, această descoperire îl încânta. Margot nu simţise nevoia să-i lanseze o provocare, să-i sfideze interdicţia… Atitudinea ei raţională dovedea că era sigură pe ea, că se simţea bine în propria-i piele.

John învălui cu o privire plină de dragoste silueta ei suplă. Tânăra femeie îi zâmbi, voioasă.

— Priveşte cât de potolit este calul ăsta! zise ea. Nici măcar n-am nevoie să-l conduc! Ştie pe dinafară drumul spre grajd.

— Totuşi, fii prudentă, Margot. Este întuneric şi s-ar putea speria din nimic.

— Nu te teme.

— Vrei să schimbăm caii din nou?

— Nu-i nevoie!

John zâmbi. Se simţea bine, grozav de bine. Plimbarea aceasta în doi la lumina lunii avea gustul fericirii. Îl răscolea o senzaţie minunată. Cum? Dragoste? Atât de repede, doar în două zile?

Totul este cu putinţă…

În orice caz, Margot reuşise să facă să încolţească în el un sentiment ce semăna al naibii cu dragostea…

Ajunseră la grajduri şi doi cowboy îl ajutară pe John să deşeueze caii. Când le mulţumi politicos, unul dintre ei răspunse cu sinceritate:

— Am făcut-o mai ales ca să-i facem un serviciu domniţei.

— În acest caz, veţi avea numeroase ocazii să fiţi bine văzuţi, îi replică John ironic. Nu este ultima mea plimbare cu

domnişoara Pulver. E limpede?

— Domniţa trebuie că se plictiseşte cu un călăreţ începător ca dumneavoastră… zise unul dintre cowboy – un obez poreclit Arahidă. Nu vrea cumva să călărească cu bărbaţi adevăraţi? Aşa ca noi, vreau să zic.

— Nu. O să vi se pară ciudat, dar cred că apreciază compania mea.

— Nu prea pare sigur pe el, interveni Buck, complicele recunoscut al lui Arahidă. Poate că avem o şansă?

— Glumele scurte sunt cele mai bune, domnilor.

— Mai e şi susceptibil pe deasupra… oftă Buck.

— Ce recompensă primim că v-am ajutat la cai? întrebă Arahidă plin de speranţă.

— Nimic. Doar promisiunea că nu-i voi raporta domnului Covington familiarităţile voastre.

— Ţi-am zis eu bine să te fereşti de domnul Brown, Arahidă. Făcu Buck pe un ton plin de dispreţ.

— Tocmai că am impresia că, în casa asta, lumea nu prea se fereşte îndeajuns de domnul Brown, zise John pe un ton liniştit. De acum înainte, veţi şti cu cine aveţi de-a face.

Cu aceste cuvinte, încheie discuţia cu cei doi bărbaţi şi se duse lângă Margot pe care o înlănţui cu un braţ protector. Se

grăbiră să ajungă la casa cea mare, ale cărei lumini promiteau căldură şi confort.

Ceva mai târziu, lui John îi păru rău că fusese atât de aspru cu Buck şi cu Arahidă. Dar se cam săturase să tot asculte palavrele unor cowboy obraznici. Şi apoi, Margot avea şi ea dreptul la respect. Era de datoria lui să vegheze la asta.

O strânse uşor de umăr.

— Eşti obosită, Margot?

— Nu. Uiţi că am dormit până târziu! La ce oră m-am trezit? La prânz?

— Nu mai ştiu, dar am crezut chiar că n-o să te mai trezeşti din somn! Cred că am urcat de vreo douăzeci de ori în cameră ca să văd dacă ai deschis ochii… a fost gata chiar să mă strecor sub pătură ca să te trezesc… făcând dragoste cu tine.

Obrajii tinerei femei se îmbujorară.

— Încetează, John, vrei?

El se opri brusc şi întoarse spre ea un chip cu o expresie – serioasă, aproape gravă.

— De ieri încoace, declară el, am impresia că m-a lovit trăsnetul. Şi acest trăsnet eşti tu, Margot.

Ea râse, tulburată.

— Îmi doresc atât de mult să te sărut, Margot.

— Acum miros a grajd, John! zise ea glumind ca să risipească emoţia.

— Nu-mi pasă!

Margot aruncă o privire în jurul ei şi se asigură că nu-i vede nimeni. Buzele li se contopiră într-un sărut fierbinte. Dorinţa le atrăgea trupurile ca un magnet.

John se simţi cuprins de o pasiune sălbatică, brutală. Ardea de dorinţa de a o poseda pe această femeie… iar cumpătarea pe care şi-o impusese de ore întregi făcea ca sărutul lui să devină din ce în ce mai exigent. Totuşi, ştia că va trebui să aştepte, s-o curteze pe Margot, să nu bruscheze lucrurile… Trebuia oare, sau chiar voia acest lucru, aşa cum orice bărbat îndrăgostit amână cu o plăcere crescândă momentul sublim în care-şi va poseda iubita:

Răspunsul era evident: voia să amâne momentul. O iubea pe Margot la nebunie.

Dumnezeule! Cum de putea să aibă un sentiment atât de puternic pentru o femeie întâlnită în ajun?

O sărută din nou. Era mult mai bine să facă asta decât să se gândească…

— Draga mea, buzele tale sunt cumplit de risipitoare…

— Iar tu, pari foarte flămând, John…

— Da, mi-e foame de tine. Este atât de bine să te ţin în braţe… cu tot mirosul de grajd!

Ea râse încetişor.

— Îmi place râsul tău, Margot. Tandru şi ştrengăresc în acelaşi timp… Şi-mi place să te sărut.

— Şi mie îmi plac sărutările tale.

— Eşti sinceră? Sau minţi numai ca să-mi faci plăcere?

— Sunt sinceră, serios!

Tânăra femeie se gândi cu o umbră de tristeţe că nu era prima oară când John o bănuia de duplicitate. Oare Priscilla îl făcuse să se îndoiască astfel de sentimentele unei femei?

Cine altcineva? Conchise ea cu amărăciune.

— La ce te gândeşti? o întrebă chiar atunci John, care o privea cu o oarecare îngrijorare.

Pe buzele ei apăru un zâmbet uşor melancolic.

— De unde ştii că mă gândesc la ceva?

— Pari absentă, dintr-odată… Ca şi cum mintea ta ar hoinări departe de mine. Ceva nu merge?

— Eram un pic… distrată.

— Asta este! Te plictiseşti cu mine!

De data aceasta, un râs vesel risipi tristeţea.

— Ce idee stupidă, John! Eşti bărbatul cel mai nostim, cel

mai interesant, cel mai spiritual pe care l-am cunoscut vreodată! Cei mai mulţi dintre bărbaţi sunt plicticoşi ca ploaia, este adevărat. Dar nu tu!

— Vorbeşti serios?

— Eu nu mint niciodată!

— Nici măcar prin omisiune?

— Asta mi s-a întâmplat, dar nu şi de când te-am cunoscut pe tine. Tu mi-ai cerut părerea, şi eu ţi-am spus-o sincer.

— Mulţumesc, Margot.

— De ce ai tot timpul îndoieli? Eşti omul cel mai minunat de pe pământ, dar îţi petreci timpul subapreciindu-te. Cine ţi-a spulberat astfel încrederea în tine?

— Te gândeşti la Lucilla, nu-i aşa?

— Am ghicit cumva?

— Voiam doar să ştiu dacă gelozia te face să fii atât de clarvăzătoare.

Ea râse.

— În parte, da. Pentru că, după cum cred că ai observat, nu am niciun pic de stimă pentru această Priscilla.

— Judeci un pic cam pripit o persoană pe care nici n-o cunoşti.

— Să ştii că surorile mele o cunosc de multă vreme. Aşa că, este ca şi cum ea şi cu mine am fi prietene vechi. Ştiu că te-a părăsit pentru un vânat mai mare. Cine ar putea fi următoarea ei victimă, ca s-o avertizăm din timp?

— De data asta te gândeşti la Lemon, nu-i aşa?

— Absolut. Dar Priscilla o să-şi rupă dinţii cu Lemon. Şi ar putea foarte bine să se întoarcă şi să ţi se arunce în braţe…

— Margot, tu creezi un adevărat roman!

— Viitorul o să ne lămurească. Chiar şi o zăpăcită ca Priscilla ar putea să-şi dea seama că eşti un bărbat excepţional…

— Mă măguleşti.

— Vezi, tocmai asta este!

— Ce?

— Nu ai încredere în tine, fir-ar să fie!

El îşi aplecă pe o parte capul, îngândurat.

— Asta mi-au repetat de nenumărate ori părinţii mei adoptivi. În fine, nu atât de direct, fireşte.

— Părinţii spun adeseori adevărul.

— Crezi?

— Da. Lată, de exemplu, părinţii mei. Au adeseori dreptate. Şi asta mă enervează la culme.

— Aş vrea atât de mult să te prezint lui Salty şi Feliciei!

Ce-ai zice să mă însoţeşti la nunta fratelui meu, Tweed?

— Aş fi încântată.

— Atenţie, totuşi. Te previn că familia mea va interpreta prezenţa ta alături de mine ca pe o prezentare oficială…

— Ce fel de prezentare oficială?

El îşi lăsă privirea în jos.

— A sentimentelor mele faţă de tine.

— Sentimente? Ce cuvânt mare! Credeam că te interesează doar rochia mea roşie…

— Ţi se pare că merg prea repede? Atunci am să aştept atât cât va trebui. Şi, adăugă el, să nu uiţi să mă anunţi când vei aprecia că a trecut un termen rezonabil!

— Contează pe mine, John.

El o strânse tandru în braţe şi privi îndelung cerni înstelat, ca şi cum contemplarea boltei cereşti atât de liniştitoare şi imensitatea ei, ar fi putut să-i potolească furtuna emoţiilor care-l năpădiseră.

— Îmi doresc să te ţin în braţe tot restul zilelor mele, îi şopti el la ureche.

— O viaţă întreagă în poziţia asta? Ni se pot pune cârcei la picioare!

— Margot, rupi vraja, zise el pe un ton supărat. Mereu te

ascunzi în spatele ironiei.

Ea îşi plecă privirea.

— Poate…

— Şi mă chinuieşti, continuă el cu gravitate.

— Adevărat?

De data aista, el râse pentru a destinde atmosfera.

— Da, de exemplu, mor de foame! exclamă el cu bună dispoziţie, şi mă obligi să dârdâi aici în frig, când am putea să stăm la căldură şi să mâncăm bine!

Margot îşi regăsi zâmbetul.

— Ai dreptate. De când m-am trezit n-am mâncat decât un sandviş…

— În acest caz, hai să ,,prânzim11…

Se adăpostiră bucuroşi în casă unde, de îndată ce intrară, îi învălui o căldură plăcută.

Margot îl observa pe John care agăţa în cuierul din hol hanoracele şi pălăriile lor. Ceva se schimbase parcă în atitudinea lui… Ce? N-ar fi putut să spună. Dar John i se părea şi mai atent, mai amabil decât la începutul zilei. Şi mai posesiv, de asemenea. Şi ea se întreba ce semnificaţie să dea strălucirii deosebite pe care o zărise în ochii lui…

Se duseră amândoi în camerele lor să se spele şi să se

schimbe. Margot îşi alese o rochie lungă de lână, călduroasă şi sexy în acelaşi timp, de un portocaliu foarte discret. Sandalele de aceeaşi nuanţă îi completau ţinuta. După ce se machie discret şi-şi dădu cu un pic de parfum foarte subtil, se privi în oglindă şi fu mulţumită de înfăţişarea ei.

John o aştepta pe culoarul îngust de la mansardă. Era pur şi simplu splendid în costumul lui bleumarin şi cu cămaşa întredeschisă. Pe Margot o cuprinse o căldură plăcută. Se simţea dintr-odată aproape intimidată.

Cu atât mai mult cu cât John nu-şi ascundea admiraţia. O privea cu insistenţă din cap până-n picioare.

— Ţi-ai luat rujul cu tine? întrebă el prinzând-o de mijloc.

— Da.

Ea îi arătă poşeta minusculă atârnată de umăr.

Atunci, el îşi scoase din buzunar o batistă şi-i şterse cu delicateţe buzele.

— Te-am întrebat pentru că am poftă să te sărut…

Îi cuprinse buzele foarte blând la început, apoi cu din ce în ce mai multă înflăcărare. Uluită, Margot se gândi în sinea ei că John se schimbase chiar şi în felul de a o săruta. În sărutările pe care i le dădea, exista acum ceva mai mult decât dorinţă.

O conduse încet până pe canapea, o făcu să-şi pună capul

pe umărul lui, şi-i şopti la ureche:

— Tocmai mi-am dat seama că noi ne cunoaştem de anul trecut.

Ea zâmbi, şi el adăugă:

— An Nou fericit, Margot…

Îl văzu că ţinea în palmă un inel. Un simplu inel de aur.

— Ce este cu ăsta, John? întrebă ea.

— Este toată moştenirea mea! Unicul obiect care mi-a fost lăsat moştenire de adevăraţii mei părinţi. În ziua când am împlinit optsprezece ani, Salty mi l-a dat. Aş vrea să accepţi acest cadou, Margot…

Ea simţi că se înroşeşte.

— O să… o să regreţi. Şi s-ar putea să te simţi teribil de stânjenit când, peste câteva zile, vei fi nevoit să-mi ceri inelul înapoi.

— Dacă o să-l vreau înapoi, voi veni la tine şi-ţi voi spune:… Dragă Margot, ai putea să-mi dai înapoi inelul?

— Şi dacă refuz să ţi-l dau?

— Ei bine… îi voi trimite pe Buck, pe Jasper, pe Arahidă, pe Ned şi pe alţi câţiva care să te hărţuiască până vei accepta să mi-l înapoiezi.

— Uiţi că am şi eu cinci fraţi gata să mă apere!

— Aşa este. În cazul acesta, nu voi avea altă soluţie decât să te cer de nevastă!

Ea râse cristalin.

— Vorbesc serios, Margot, acceptă-l şi poartă-l.

Glasul lui John se făcuse tandru şi blând, ca la o rugăciune. Tânăra femeie se înfioră de emoţie. Cu o mână tremurătoare, luă inelul.

— Bine, de acord. Doar pentru astă-seară…

— Ai dreptate, nu trebuie să grăbim lucrurile. Aşteaptă! Eu trebuie să ţi-l pun pe deget.

Ea îi înapoie inelul, şi-i întinse mâna.

— Ia să vedem, pe care să-l alegem…

Îi încercă inelul pe inelarul de la mâna stângă; era exact pe măsură.

— Perfect, murmură el cu un oftat de mulţumire. Ai crede că suntem în plină poveste!

O sărută din nou. Apoi sărută inelul şi mai reţinu o clipă mâna tinerei femei într-a lui.

Toţi musafirii erau adunaţi în salon pentru cină. De o parte şi de alta a marelui şemineu de marmură fusese aşezat un bufet somptuos, şi fiecare venea să se servească în voie. De peste tot răsunau râsete vesele. Toată lumea părea să se distreze

de minune.

Din curiozitate, Margot porni în căutarea celor trei colege de cameră. Două dintre ele se întorseseră la San Antonio chiar în cursul dimineţii. Cea de a treia îşi găsise cu siguranţă un logodnic.

— Mă tem că şi diseară vei fi nevoită să dormi singură, îi şopti la ureche John.

Ea roşi şi-şi plecă privirea. John afişa un zâmbet sclipitor.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă ea.

— Mă bine dispune perspectiva nopţii următoare…

Fără s-o lase să-i răspundă, el o conduse spre pian, în jurul căruia se adunase un mic grup. Cântară cu toţii în cor vechi cântece de iarnă, melodii la modă, şi petrecură astfel un moment fermecător.

Ca o gazdă demnă de acest nume, Lemon se gândea să-i adreseze fiecăruia câte un cuvânt amabil. Dar Margot remarcă faptul că era mereu singur. Se întrebă încă o dată de ce o invitase el cu atâta insistenţă să vină aici de revelion…

Dar când întâlni privirea lui John, se gândi că asta nu avea nicio importanţă, şi că era bucuroasă că acceptase.

Lemon tocmai venea spre ei.

— Ei? John te-a convins să încaleci iapa? o întrebă el pe

Margot.

— Nu, el nu vrea s-o încalec.

— El nu vrea? Ce tupeu!

— Ca un bun consilier financiar ce este, are grijă de toate. Şi se teme ca, dacă mi se întâmplă vreun accident, să nu cumva să cer despăgubiri.

Exact în clipa aceea, tânăra femeie surprinse privirea complice pe care Lemon i-o adresa lui John. Cei doi bărbaţi zâmbiră, ca şi cum s-ar fi înţeles tacit. Margot se încruntă. Ce însemna oare acest schimb de priviri?

Era însă prea târziu să-i mai ceară lui Lemon explicaţii, acesta deja plecase. Iar John, iată, o purta ca într-un vârtej spre ringul de dans.

Pe la miezul nopţii mai ciuguliră nişte sandvişuri cu pateu de ficat.

Apoi, salonul se goli. Perechile căsătorite plecară primele. Femeile, cu pantofii în mână, părăseau încăperea aţipite pe umărul soţilor lor.

— În sfârşit, putem să începem să ne distrăm! se auzi vocea lui Clint.

Toată lumea izbucni în râs şi continuară să bea, să glumească şi să danseze.

Cineva propuse o plimbare călare la lumina lunii. Dar nimeni nu avu curajul să pună în practică acest proiect. Atmosfera se mai potoli, pleoapele se îngreunau. Fiecare se simţea epuizat şi gata să se ducă la culcare.

Cu coatele pe pian, Margot asculta distrată notele cântate de pianist.

— Vrei să-ţi cânt ceva? propuse John. Este o melodie care-mi place foarte mult…

Pianistul nu prea avea chef să-i cedeze locul, dar Margot insistă şi John cântă Goud NightLadies, spre marea bucurie a tuturor.

Sfârşitul melodiei dădu semnalul de plecare. Salonul se goli repede. Margot se aşeză la pian lângă John.

— S-a schimbat ceva în tine, murmură ea. Eşti… altfel.

— Cum; altfel?

— N-aş putea să spun…

— M-am schimbat în bine sau în rău?

— În bine. Eşti parcă mai sigur pe tine.

Un zâmbet neîncrezător apăru pe buzele lui John.

— Crezi?

John căzu pe gânduri.

— Este adevărat, cred că ai dreptate. Tu ai provocat acest

efect magic, Margot.

Şi după privirea scânteietoare pe care el i-o adresă, ea îşi dădu seama că este sincer.

Capitolul 8

John şi Margot plecară ultimii din salon. Mână în mână, se plimbară prin încăperile de la parter, fericiţi să prelungească această seară minunată.

Lemon îi ajunse din urmă şi se instalară toţi trei într-un mic alcov, în faţa unor ferestre mari care dădeau spre grădină. Luna lumina cu razele ei argintii zăpada pe care se detaşau siluetele verticale ale cactuşilor.

În timp ce-i asculta distrată pe cei doi bărbaţi ce discutând, Margot savura această clipă de linişte. Îi făcea bine să se odihnească puţin după exuberanţa petrecerii.

— Ce aţi zice de o ceaşcă de ciocolată fierbinte? sugeră Lemon.

Îl aprobară amândoi şi, cum prietenul său vru să se ridice, John îl reţinu de braţ.

— Lasă, mă duc eu. Tu te-ai ocupat de musafiri mai bine de patruzeci şi opt de ore în şir, ai dreptul la un pic de odihnă.

— Trimite-l pe Chuck, îi propuse Lemon pentru a-l scuti de un drum la bucătărie.

— Nu, şi senatorii sunt obosiţi. Va trebui de altfel să le mulţumeşti pentru contribuţia lor, adăugă John dispărând.

Margot şi Lemon rămaseră singuri. Lemon o privi cu atenţie pe tânăra femeie.

— Ei? Eşti mulţumită că ai venit? o întrebă el cu un zâmbet în colţul gurii.

— Mmm… oftă ea cu plăcere…

— Ţi-e somn?

— Un pic.

— O să încerci mâine să încaleci iapa?

— Lemon! Asta este de acum o obsesie! Ţi-am mai spus că John mi-a interzis s-o fac.

— Şi ce dacă? Acum, îl asculţi orbeşte pe el?

Ea ridică din umeri.

— Argumentele lui m-au făcut să gândesc raţional.

— Eu sunt sigur că ai putea s-o încaleci şi chiar s-o dresezi. Eşti o călăreaţă excelentă, Margot.

— Am luat lecţii de călărie din fragedă copilărie, atâta

tot.

— Ai luat parte şi la competiţii?

— Nu, tata s-a opus.

— De ce?

— El crede că o activitate de acest gen o faci doar din plăcere. Şi că în viaţă există lucruri mai interesante decât a concura pentru o cupă sau o medalie.

— Aşadar, nu pot în niciun fel să te fac să te răzgândeşti. După câte văd, lui John nu i-a fost greu să te convingă…

— Într-adevăr. Consilierul tău financiar este un om fantastic, Lemon. Nu înţeleg cum de a putut să-şi piardă timpul cu idioata aia de Priscilla.

— Eşti geloasă?

— Pf fi Nici măcar nu am de ce să fiu geloasă.

— Mă bucur să te aud spunând asta!

— Dar nu se poate nega că Priscilla i-a făcut mult rău lui John. I-a distrus personalitatea.

— Ce exprimare ciudată… în fine, nu pare totuşi să se simtă foarte rău.

— Acum se simte mai bine. S-a schimbat mult de… anul trecut.

— În două zile? zise Lemon, amuzat.

— Te poţi schimba în câteva clipe.

— Aşa este. Îmi amintesc de un imigrant clandestin mexican care lucra pentru mine. Se temea atât de mult că va fi retrimis cu forţa în Mexic încât devenise complet paranoic. Din ziua în care situaţia lui s-a clarificat, s-a transformat definitiv.

— Cam aşa ceva s-a întâmplat şi cu John…

— Ca să-ţi mărturisesc totul, ştiam că întâlnirea voastră va avea asupra lui un efect benefic. Am făcut bine că te-am îndemnat să vii, nu-i aşa?

— De fapt, de ce ai insistat atâta?

— Mi-am dat seama imediat că tu şi cu John aţi face o pereche extraordinară. Şi dacă vreau ca el să continue să lucreze pentru mine, trebuie să găsesc un mijloc de a mi-l apropia.

— Lemon, nu te pretinde mai machiavelic decât eşti! Cu atât mai mult cu cât ştii bine că el va rămâne oricum. Te admiră atât de mult…

— John este atât de… Aşadar, refuzi să încaleci iapa?

Surprinsă de această bruscă schimbare de subiect, Margot ridică privirea şi-l zări pe John venind spre ei, cu o tavă în mână.

— N-o s-o încalece! afirmă viguros acesta dându-i fiecăruia câte o ceaşcă de ciocolată aburindă.

Lemon protestă repede:

— Cu ce drept te opui tu proiectelor mele, John? Dacă i-am cerut lui Margot să vină la petrecerea mea de revelion, am făcut-o ca s-o conving să dreseze afurisita aia de iapă. Şi iată că tu îi interzici s-o facă iar ea te ascultă orbeşte! Cum de ai reuşit?

— Nu vreau ca Margot să fie rănită, se mulţumi John să-i răspundă, fără să se intimideze.

— Ea? Să se rănească? N-o cunoşti!

— Margot are nevoie să fie protejată, Lemon. Este femeie.

Lemon lăsă să-i scape un oftat de exasperare.

— Şi ce dacă? A fi femeie nu înseamnă că eşti şi lipsită de curaj, lată, mama mea, de exemplu…

— Adevărat? zise Margot, amuzată.

— Da. Este femeia cea mai tenace, cea mai curajoasă, cea mai temerară din câte cunosc. Şi asta n-o împiedică să fie şi o doamnă, în acelaşi timp.

— În cazul acesta, să încalece ea iapa! îi strigă John.

— Da, dar în caz de accident, pentru că este mai tânără, Margot s-ar restabili mai repede ca mama, remarcă Lemon sorbind o gură de ciocolată.

— Un accident? strigă Margot. Spuneai totuşi că iapa este blândă, dacă ştii cum s-o iei!

— Hmm… i se întâmplă să se mai şi tăvălească pe jos…

— În sfârşit, mărturiseşti adevărul, acum că ştii că i-am promis lui John că n-am s-o încalec.

Lemon îşi ascunse un zâmbet amuzat.

— Trebuie totuşi s-o dreseze cineva pe blestemata aia! gemu el cu un aer neputincios. Va fi un cal de curse fantastic!

— De ce n-ai dresa-o chiar tu? propuse Margot. Doar eşti un călăreţ excelent, nu?

— Nu am timp, şi apoi… recunosc că mă cam sperie calul ăsta.

Margot şi John izbucniră în râs, în timp ce Lemon ridică spre ei o privire candidă.

— Vă asigur! Noaptea trecută, am auzit în somn doi şoareci tropăind prin cameră, şi am visat că era iapa care mă urmărea!

— Dumnezeule! Bietul de tine! oftă Margot, compătimitoare.

— Dacă ţii atât de mult, pot să mă sacrific eu s-o dresez, propuse John.

— Nu, nu tu, zise Lemon. Îmi trebuie o femeie, o doamnă.

— Priscilla! lansă Margot, diabolică.

— Priscilla? făcu Lemon cu dispreţ. Pf fi Nu este ceea ce numesc eu o doamnă!

John se întunecă.

— Nu-i prea drăguţ din partea ta, zise el.

— John încearcă să facă din mine o persoană civilizată, îi explică Lemon lui Margot. Repezindu-mă de fiecare dată când îmi scapă câte o răutate.

— Educaţia lui lasă de dorit, confirmă John, a fost smuls prea de tânăr din grija mamei sale.

— Ea a fost cea care m-a dat afară! protestă Lemon.

— Dar nu i se poate reproşa nimic… zise John. Chiar şi judecătorul pentru copii care a pronunţat prima ta condamnare, a recunoscut că ea n-avea nicio vină.

— Ju… Judecătorul pentru copii! exclamă Margot, şocată. Lemon! Ce ai făcut de ai ajuns acolo?

— Nu-i spune adevărul, îl sfătui John pe prietenul său. Este o doamnă. Şi o invitată, pe deasupra.

— Crezi că trebuie să-mi suprim detaliile necuviincioase din biografie?

— Acelea… şi altele!

— Nu crezi că este timpul să-i dezvălui adevărata mea personalitate?

— Oh, nu ştiu… Margot te iubeşte aşa cum eşti. De ce să-i spulberi iluziile?

Margot, nedumerită, îi privea pe rând pe cei doi prieteni.

— În fine, fă cum crezi că este mai bine, reluă John. Margot este un suflet prea mare ca să nu fie indulgentă…

— La fel ca mama, îi reaminti Lemon. Căreia însă îi sare repede ţandăra!

— Trebuie să te pui în locul bietei tale mame! Ai reuşit să aduci la exasperare o sfântă!

— Faptul este consumat… confirmă Lemon cu un zâmbet discret. În timpul adolescenţei mele tumultuoase, a trebuit să fiu trimis la măicuţe, pentru că nicio şcoală nu mă voia. Şi a fost cât pe ce s-o înnebunesc pe Maica Stareţă. Mai ales când am dărâmat poarta şcolii cu noul Ford al tatii. A fost picătura de apă care a umplut paharul, cred.

— De ce te purtai ca un derbedeu? întrebă Margot, curioasă.

Lemon se prefăcu a se gândi profund.

— Nu eram în stare să mă adaptez constrângerilor sistemului şcolar. Dar, de atunci, am progresat mult. Mi se întâmplă chiar să ascult de sfaturile prietenilor. În sfârşit… din când în când!

— Foarte rar, oftă John.

Lemon păru şocat.

— Cum îndrăzneşti să afirmi aşa ceva? îţi aminteşti, acum doi ani, când m-ai sfătuit să-mi pun o vestă de salvare pentru plimbarea noastră pe mare? Nu te-am ascultat?

— Asta pentru că tu nu mergi niciodată pe mare fără vestă de salvare!

— Aşa este, încuviinţă Lemon râzând. Nu-i nevoie să mergi la şcoală ca să afli că trebuie întotdeauna să-ţi iei o vestă de salvare în barcă! Iată genul de educaţie care-ţi convine: şcoala vieţii. Cuvintele şi cifrele m-au descumpănit întotdeauna.

— Poate că erai bâlbâit? întrebă Margot.

— Cam aşa ceva. Numai că, pe vremea aceea, nu se ocupau de copii ca astăzi. Am fost pur şi simplu considerat ca un afurisit de copil răsfăţat şi lăsat în plata Domnului. Toţi micii mei colegi de clasă reuşeau acolo unde mie obstacolul mi se părea de netrecut…

Margot făcu o mutră compătimitoare.

— Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

— Oh, da! între timp, mi-am dat seama că nimeni nu este perfect. Nici eu mai mult decât ceilalţi.

— De aceea ai devenit atât de amabil…

— Absolut! Şi cu aceste cuvinte frumoase, noapte bună! Mă duc la culcare.

— Deja? se plânse John de formă. Ce gazdă lamentabilă eşti!

Lemon se aşeză din nou.

— Glumeam, se grăbi să adauge John. În niciun caz n-aş vrea să te reţin inutil… De-altfel, pari foarte obosit. Du-te şite! culcă, Lemon.

— Înţeleg că vreţi să mă vedeţi dispărând cât mai repede, observă Lemon ridicându-se din nou. Noapte bună, copii. Să fiţi cuminţi… Sau cel puţin, fiţi discreţi…

— Lemon! exclamă John, prefăcându-se jignit.

— Plec, plec… Noapte bună. Şi vă mulţumesc… Fără voi, revelionul meu ar fi fost foarte plictisitor…

O sărută pe Margot pe frunte.

— Ei? Eşti bucuroasă că ai venit? o întrebă el pentru a treia oară.

— Încântată.

— Noapte bună, Lemon! zise John, nerăbdător.

— Noapte bună, noapte bună!

Şi în sfârşit plecă. Rămaşi singuri, Margot şi John auziră râsul răsunător al lui Lemon stingându-se încet pe culoarul lung.

Un râs atât de vesel încât nu se abţinură să izbucnească şi ei în hohote.

— Eşti cel mai bun prieten din lume, declară Margot.

— În cea mai mare parte a timpului, încuviinţă John ţinând-o de mână. Te conduc la camera ta?

Ea ridică spre el o privire mirată.

— De unde ştii că vreau să merg la culcare?

— Este timpul.

— Adevărat.

Margot căscă de-i trosniră fălcile.

— Vezi? A fost de ajuns să-mi sugerezi să mă duc la culcare, că mă şi simt foarte obosită.

Apoi, ea îl luă de mână. Şi-l urmă pe scara ce ducea la etaj. Toată lumea părea să se fi culcat. Unele încăperi mai erau slab luminate, altele erau cufundate în întuneric. Doar zgomotul tocurilor lui Margot pe treptele de marmură tulbura lintea. Parcă erau singuri pe lume…

Pe la jumătatea scării, Margot se opri şi se sprijini cu o mână de umărul lui John ca să-şi scoată pantofii. El îi luă din mână; pantofii fragili din satin păreau minusculi în mâinile lui bărbăteşti.

Apoi John îi înlănţui talia cu mâna liberă şi-şi reluară

urcuşul.

Margot ştia că vor face dragoste. Ştia asta.

Trebuia oare să-i cedeze atât de repede, să-şi asculte chemarea sfâşietoare a trupului? încă mai şovăia, deşi cunoştea deja răspunsul: dorinţa i se urca la cap precum bulele spumoase dintr-o cupă de şampanie, şi nu-i lăsa deloc posibilitatea de a alege.

Căută privirea lui John pentru a împărtăşi cu el această tulburare plăcută. Cât de gravă părea expresia lui… La ce se gândea oare? Tot la Priscilla? La îndoielile pe care aceasta i le sădise în suflet?

El nu-i lăsă timp să-şi pună mai multe întrebări. De îndată ce puse piciorul pe primul palier, îi fură un sărut fierbinte căruia ea îi răspunse cu înflăcărare.

— Priscilla a fost o excelentă îndrumătoare, murmură ea.

— Nu chiar, o corectă el râzând. Cea care m-a învăţat să sărut se numea Mary Jo. Ieşeam împreună când eram într-a patra, la colegiul Temple, în Ohio.

— Într-a patra, se sărută atât de frenetic? se miră ea, cu o privire maliţioasă.

— La Temple, da.

— Dumnezeule! Ce oraş! Şi cine i-a urmat lui Mary Jo?

— Am uitat… Dar am avut chef să repet experienţa de îndată ce te-am văzut intrând în bibliotecă, îmbrăcată cu acea rochie roşie.

— Iarăşi?!

— Nu pot să mă abţin!

— Continui să spui acea rochie ca şi cum ar avea ceva foarte deosebit.

— Aşa şi este! Ea mă face să-mi doresc la nebunie să te strâng în braţe.

— Şi totuşi, mă săruţi chiar şi când nu o port.

— Nu mă mai satur… Şi cu siguranţă că gura ta mă înflăcărează la fel ca rochia.

— Eşti un adevărat pericol public! încep să înţeleg de ce familia lui Mary Jo te-a deportat în Texas…

El încuviinţă râzând.

— Salty şi Felicia au fost ruinaţi de avocaţi, dar degeaba: a trebuit într-adevăr să mă exilez în Texas. De altfel, m-am simţit destul de singur aici. Sunt prea mulţi bărbaţi şi prea puţine femei.

— N-ai întâlnit niciuna?

— Niciuna! Cu excepţia Priscillei.

— Chiar că poţi să înnebuneşti. Acum îţi înţeleg mai bine

reacţia faţă de rochia mea.

Când intrară pe scara cea îngustă ce ducea la mansardă, auziră un râs înăbuşit în spatele unei uşi. Maigot rămase nemişcată.

— Nu face zgomot, şopti ea apucându-l pe John de mână. Cu siguranţă că este fantoma! Nu ţi-a vorbit Lemon niciodată despre ea?

— Este o fantomă de sex feminin?

— Da. N-ai decât să-l întrebi pe Lemon.

John îi răspunse, cu voce scăzută: t

— Fantoma este cu siguranţă în camera lui Lemon. Încep să înţeleg de ce n-a apărut cu nicio prietenă la petrecere. Are o legătură secretă!

— Eu am o altă explicaţie. Lemon a preferat să rămână liber ca să se poată ocupa de mine în caz că tu m-ai fi respins…

John dădu din cap, îngândurat. Era absolut plauzibil. Nu era Lemon un gentleman perfect?

Doar dacă nu cumva pe prietenul său îl interesează într-adevăr Margot. Această eventualitate îi trecea prin minte la intervale regulate, şi atunci, îşi reproşa că încurcase planurile unui om pe care-l aprecia atât. Dar era prea târziu ca să se mai întoarcă înapoi, gândi el, cu o certitudine secretă că, astă-seară,

el şi cu Margot se vor iubi.

Ajunseră şi pe palierul de la etajul al doilea. Uşa camerei lui Margot era larg deschisă, toate celelalte fiind închise. O cameristă aprinsese veioza şi pregătise patul.

John închise uşa în urma lor, cu un zâmbet pofticios.

— Voi controla sub pat, să nu fie fantome.

Tremurând de pe acum la gândul a ceea ce urma să se întâmple, Margot rămase nemişcată. Îl privi pe John îngenunchind şi uitându-se sub pat. Apoi îl văzu deschizând uşa şifonierului, punând pantofii înăuntru şi verificând una câte una hainele pe care ea şi le adusese. Privirea lui se opri pe rochia roşie agăţată pe un umeraş. O mângâie cu Vârful degetelor.

Rochia aceasta îl electriza, n-avea ce face.

— Eşti o femeie periculoasă, Margot… şopti el, prinzând în palme chipul delicat al tinerei femei. Bărbaţii ar trebui să fie protejaţi împotriva unor femei ca tine.

Cu aceste cuvinte, John o înlănţui cu braţele şi o strânse cu putere la piept, gata s-o sufoce. I se învârtea capul, dintr-odată. Buzele lui fierbinţi puseră stăpânire pe ale ei, purtând-o într-un vârtej de senzaţii ameţitoare.

— Dar asta? murmură el mângâindu-i rochia pe care ea o purta. Nu-mi propui să ţi-o scot?

Cu ochii închişi, Margot îi acordă permisiunea. Imediat, mâini nerăbdătoare se strecurară pe dedesubt, aprinzând parcă un rug de dorinţe. Mâini care nu se opriră decât ca să-şi dezbrace proprietarul, făcând să zboare cât colo cămaşa şi pantalonii…

Ameţită, Margot admiră bărbatul splendid care se afla în faţa ei. John avea un trup superb, bine clădit, musculos, dar elegant şi rasat în acelaşi timp. Ca o statuie grecească…

Şi iată că o smulgea din contemplare încercând să facă să cedeze dantela fină care îi reţinea sânii lui Margot. Cu gesturi lente, mângâietoare, ca şi cum ar fi vrut să prelungească la infinit plăcerea aşteptării. Margot vibra cu toată fiinţa ei.

— Ţi-e frig? murmură el.

Ea făcu semn că nu. El o privi cu intensitate.

— Te doresc atât de mult, Margot. Spune-mi că şi tu mă doreşti…

— Şi eu te doresc, John.

— Atunci, dă-mi voie să te dezbrac înainte să sfâşii totul.

Ea se abandonă mâinilor lui experte.

— Scoate-mi ciorapii… îi şopti ea, ştrengăreşte, la ureche.

— Oh, Margot… eşti foarte dibace.

Cu o infinită delicateţe, el desprinse jartiera de dantelă ce ţinea spuma fină a ciorapilor ei de mătase.

— Margot, mă înnebuneşti…

— Nu, tu mă înnebuneşti pe mine…

Această mărturisire îl dezlănţui pe John.

— Te doresc atât de mult, repetă el.

— Şi eu, John, şi eu te doresc.

— Margot, iubita mea…

Îngenunche şi-şi puse capul pe pântecul ei. Margot îi mângâie părul, în timp ce, cu o mână nerăbdătoare, el făcea să alunece chilotul de dantelă, îi desprindea portjartierul. Apoi o cuprinse în braţe şi o culcă pe pat cu o infinită tandreţe.

Fără să-şi desprindă privirea de ea, se întinse şi el alături.

— Nu sunt sigur că am să mă pot abţine prea multă vreme, mărturisi el cu o voce răguşită. Mor de dorinţa de a te avea.

Ea râse uşor, emoţionată.

— Pun pariu că femeia pe care am auzit-o adineauri râzând, tocmai făcea dragoste, murmură ea.

— Crezi? Atunci, hai s-o imităm…

Capitolul 9

Se strecurară, înlănţuiţi, în pat sub pături, unde era atât de bine… înainte de venirea lor, camerista pusese o buiotă ca să încălzească cearşafurile.

— Ce idee grozavă a avut… oftă John mângâind pielea mătăsoasă a lui Margot. Numai că acum, tu nu mai ai nevoie de mine ca să te încălzesc.

— Oh, ba da!

— Atunci, este în regulă. Pentru că nu-mi place să-ţi văd adorabilul trup tremurând… murmură el contemplându-i cu poftă sânii mici. Tremurând de frig, se înţelege! Dacă va vibra sub mângâierile mele, asta este o altă poveste.

Chiar în clipa aceea, Margot fu străbătută de un fior.

— Vino repede lângă mine, iubito.

Şi Margot se refugie cu voluptate în căldura braţelor lui John.

Se ghemuiră unul într-altul şi cum John încerca să aranjeze păturile, Margot protestă.

— Ai grijă că intră frigul!

Atunci, el îi suflă aer cald pe gât şi ea se înfioră din nou.

— Mă răscoleşti din cap până-n picioare, murmură ea, cu o voce vibrând de emoţie. Sărută-mă, John…

De îndată ce primi ordinul, buzele lui înfierbântate puseră stăpânire pe ale ei şi Margot se abandonă plăcerii unui sărut năucitor. De data aceasta, dorinţa năvălea în ea cu puterea unui val uriaş pe care nimic nu l-ar fi putut opri. Îl dorea pe John, doar al ei, chiar acum…

Astfel că binecuvântă Cerul când simţi mâinile iubitului ei îndepărtându-i uşor coapsele şi aventurându-se în intimitatea fierbinte al feminităţii ei pentru a o face să geamă de plăcere.

Şi când o posedă, ea se arcui pentru a-l primi mai bine, oferindu-şi trupul fără reţinere.

— Eşti atât de frumoasă… şopti el cu privirea tulbure de extaz. Oh, Margot…

Ea îi zâmbi, copleşită de fericire. Trupurile li se acordau la perfecţie, găsind din instinct ritmurile primitive şi frenetice care îi poartă de la începutul lumii pe amanţi în sfere nebănuite.

Ameţită de atâta fericire, Margot se încolăci mai strâns în jurul trupului lui John. Voia să nu mai fie decât o singură fiinţă, să se iubească până ce trupurile lor se vor contopi într-unul singur. Şi atunci, nemaiputându-se abţine, îi adresă iubitului ei chemarea atât de aşteptată:

— Haide, John, vino… vino.

Şi în clipa când el i se supuse, Margot se simţi fulgerată de o fericire supremă. Preţ de o clipă, timpul se opri în loc şi aerul fu sfâşiat de o explozie de lumină.

Cuibărită lângă umărul lui John, Margot se simţea istovită dar nespus de fericită. În încăpere domnea o linişte profundă, tulburată doar de respiraţiile lor accelerate.

— Dumnezeule, şopti John lângă urechea ei. Ce bine a fost…

— Oh, da! N-am avut parte niciodată de o asemenea minune, John.

El fu emoţionat de atâta sinceritate.

— Tu eşti o minune, Margot. Te voi iubi noaptea întreagă…

Ea râse, veselă.

— Vrei să începem imediat?

— Poate că nu. Dar n-ai să pierzi nimic dacă o să mai aştepţi!

În culmea fericirii, ea îşi lipi capul de cel al lui John. Se afla

În braţele bărbatului pe care-l iubea în secret de aproape doi ani, şi asta îi depăşea speranţele cele mai nebuneşti! Se

temuse atât de mult că nu-şi va vedea niciodată visul devenind realitate…

Da, îşi petrecuse doi ani admirându-l pe John de la distanţă, oftând de dorul lui. Şi în tot acest timp, ştiuse că

Priscilla nu era femeia potrivită pentru el. Îi observase întotdeauna cu atenţie, şi concluzia se impunea de la sine.

Şi Margot aşteptase răbdătoare ca John cel vrăjit: vă fie în sfârşit dezlegat de farmecele pe care i le făcuse vrăjitoarea de Priscilla – Lucilla…

…Şi acum, aici…

Acum, aici, ştiuse să-şi încerce norocul. Încuindu-se cu bună-ştiinţă împreună cu John în bibliotecă. Pentru a-l seduce.

Şi iată ce reuşită! Nu era ea chiar în clipa aceasta întinsă în braţele lui John, după ce împărtăşiseră amândoi un moment de voluptate nebună?

După ce suspină uşor de plăcere, se cuibări mai bine, stinse veioza şi curând se cufundă într-un somn profund.

John se trezi. În încăpere domnea întunericul şi el nu era singur. Simţea lângă el căldura pielii mătăsoase de femeie.

Margot…

În timp ce aceasta se întindea în somn, John fu cuprins de o dorinţă violentă, aproape brutală.

Ea se mişcă uşor.

— Margot? murmură el.

— Da? şopti ea, cu o voce somnoroasă.

— Ai dormit?

— Da. Dar tu?

— Şi eu. Eram istovit.

După o scurtă tăcere, el întrebă:

— Nu eşti supărată pe mine că am adormit în patul tău?

— Bineînţeles că nu! Dar de ce?

— Ieri, voiai neapărat să mă duc în camera mea.

Ea zâmbi în întuneric.

— Nu şi în noaptea asta, m-am răzgândit. Este atât de bine să ai în pat o buiotă.

— Asta sunt eu? O buiotă? Nu-i nimic… Este atât de bine să mă trezesc în braţele unei femei.

Zâmbetul lui Margot deveni ironic.

— Dar nu ţi se întâmplă pentru prima oară. Mă refer la Priscilla…

El o întrerupse.

— Ne petreceam rareori nopţile împreună. Ei nu-i plăcea…

— Taci, îl întrerupse ea la rândul ei. În fond, nu prea am

chef să-mi vorbeşti despre ea. Cred că sunt puţin geloasă.

El se sprijini într-un cot. O rază de lună ce se strecura prin perdea lumina profilul delicat al tinerei femei.

— Margot, n-ai niciun motiv să fii geloasă pe Priscilla, îi şopti el învăluind-o cu braţele ca s-o liniştească. Sunteţi ca ziua şi noaptea. Cum ar putea cineva să vă compare? Tu eşti nostimă şi tandră, spirituală şi dulce, sexy şi inocentă.

— Eu, inocentă? se sclifosi ea cu o mutră adorabilă.

— În fine… nu tocmai, recunoscu el sărutând-o uşor.

Ea îi mângâie pieptul viril, cuprinsă din nou de» un vârtej al simţurilor. Buzele li se contopiră într-un sărut prelung, nespus de senzual.

— Nu ţi-e sete? întrebă John.

— Nu.

— Mie îmi este sete. Mă duc să iau un pahar cu apă din baie.

El se ridică şi ea rămase singură, sleită de atâta dragoste. Ca şi cum trupul ei ar fi ascuns comori de voluptate, până acum nebănuite.

Stătea cu ochii deschişi în întuneric, gândindu-se la mărturisirea pe care el tocmai i-o făcuse. De ce nu-şi petrecuse nopţile cu Priscilla? Şi de ce fusese el îndrăgostit de creatura

aceea trufaşă şi dispreţuitoare?

Nu avu însă timp să găsească răspunsul la această ultimă întrebare pe care şi-o mai pusese de o mie de ori. Uşa scârţâi şi silueta atletică a lui John se detaşă în pătratul de lumină ce se formase în pragul uşii de la baie.

Se strecură repede lângă ea, şi Margot îi mângâie pieptul acoperit cu un păr des.

— Cum ai avut curajul să te duci gol până în baie? Este atât de frig!

— M-a ajutat gândul că mă voi întoarce la tine şi la acest pat călduţ… mă temeam numai să nu te fi răzgândit şi să vrei să mă expediezi iarăşi în camera mea.

— Nu, nu am acum decât o singură dorinţă: să te seduc…

Şi-l sărută pătimaş. În primele clipe, el fu aproape descumpănit de intensitatea acestui sărut. Apoi îi răspunse cu aceeaşi ardoare, gata să reîncepă jocul lor erotic.

— Uşurel… murmură ea lângă buzele lui. De data aceasta, vreau să ne iubim pe îndelete…

El râse uşor de preocuparea ei. Acelaşi gând îl avusese şi el.

— Ai dreptate.

— Şi acum, eu conduc jocul.

— Oh, da!

Şi John se abandonă cu plăcere mângâierilor ei, savurând înflăcărarea savantă a gesturilor ei intime. Se iubiră aşa cum dorise Margot: pe îndelete, blând, cu un rafinament care le produse cele mai sublime senzaţii.

Apoi, rămaseră îndelung întinşi unul lângă altul, buimăciţi de ceea ce tocmai li se întâmplase.

— Oh, John… suspină Margot, cu privirea încă înceţoşată de plăcere.

El îi mângâie cu vârful degetelor pielea mătăsoasă a pântecului fierbinte.

— Cum ziceai că te cheamă? întrebă el râzând.

— Margot Pulver.

— Cum, îţi mai aminteşti încă numele tău? se prefăcu el ofensat, izbucnind apoi în râs. Eu mă simt atât de zăpăcit încât am şi uitat cum mă cheamă. Te simţi bine?

— Mmm…

Ochii ei erau închişi, dar un zâmbet fericit îi plutea pe buze.

— Eşti tot ce mi se putea întâmpla mai frumos, Margot, zise el cu un suspin. De fiecare dată când te privesc, mă întreb dacă nu cumva visez.

— Vrei să te ciupesc ca să te convingi că eşti treaz? îi propuse ea cu o voce somnoroasă.

— Fă-mi tot ce vrei tu!

— Nu-i nevoie să mi-o spui de două ori, iubitul meu.

Şi-l conduse din nou pe John într-o frenezie de senzaţii.

A doua zi dimineaţă, soarele scălda cămăruţa într-o lumină aurie. Se auzea zăpada topindu-se şi căzând de pe acoperiş în picături sonore. Totul părea să prevestească o zi frumoasă.

John deschise primul ochii şi o privi cu tandreţe pe Margot, încă adormită. Noaptea lor de dragoste îi colorase obrajii într-un roz delicat.

Zâmbi cu dragoste când o văzu trezindu-se cu greu din ceţurile somnului.

— Bună dimineaţa, dragul meu…

— Bună dimineaţa, Margot.

— Ai dormit bine?

— Minunat! Primesc şi eu un sărut de dimineaţă?

— Da. Ce bine miroşi, murmură el adulmecând cu plăcere parfumul delicat al pielii ei.

Apoi aruncă o privire pe fereastră.

— Am impresia că este la fel de frig afară. Asta nu-i bine

pentru vite! zise el.

— Foarte interesant… zise Margot cu ironie înăbuşindu-şi un căscat. Foarte romantic… de dimineaţă.

— Iartă-mă.

Ea îl trase mai aproape.

— Este prima oară în viaţa mea când îmi face plăcere să împart patul cu un bărbat, remarcă ea. Ar trebui să te muţi definitiv în camera mea.

— Mai degrabă ne-am muta într-a mea, este mai mare.

— Ai vrea să-mi compromiţi reputaţia? Ce ar zice lumea de mine dacă m-ar vedea transportându-mi lucrurile în camera unui bărbat pe care-l cunosc abia de două zile?

El izbucni în râs.

— Dar de reputaţia mea nu-ţi pasă, dacă mă mut în camera ta?

— N-ai decât să fii cât se poate de discret…

— Cum se procedează ca să te muţi discret în camera unei femei?

— Uşor! mai întâi, ne culcăm la o oră diferită unul de altul pentru a nu trezi bănuieli. După asta aştepţi ca terenul să fie liber. După aceea, te strecori în încăpere şi închizi uşa în urma ta. Şi a doua zi, o iei de la capăt în sens invers. Elementar, nu?

— Chiar arăt eu ca un bărbat capabil să ducă o astfel de viaţă dublă? se indignă el în glumă.

Ea ezită, aparent. Apoi îi răspunse, sfidător:

— Ei bine… da!

— Ai perfectă dreptate!

În încăpere răsună râsul limpede al lui Margot, vesel şi cristalin, ceea ce-l unse pe suflet.

— Vrei să iei micul dejun în pat? o întrebă el, mai serios de data aceasta.

— În niciun caz! Cei de jos vor crede că sunt bolnavă şi nimeni n-o să mai vorbească cu mine!

— N-am decât să mă prefac şi eu bolnav. În felul acesta, vom fi puşi în carantină amândoi…

— Mărturisesc că este o perspectivă ispititoare.

— Adevărat? Chiar ai avea chef să rămâi toată ziua în camera asta, împreună cu mine?

— Tot n-ai înţeles că tocmai în acest scop m-am încuiat cu tine în bibliotecă?

— Credeam că, dimpotrivă, voiai să fii singură…

— Nicidecum! Ştiam că tu erai acolo, John, şi m-am refugiat special acolo.

El rămase cu gura căscată.

— Eşti şocat? adăugă ea râzând.

— Ce şmecheră! Şi eu care încercam să te protejez…

— De cine? De gurile rele?

— Nu… de mine!

Ea ridică privirea spre cer şi-şi lăsă bucuria să explodeze.

— În privinţa asta, nu am nevoie de protecţie…

— Oh, Margot, nu-mi vine să cred că te-am întâlnit cu adevărat!

— Şi totuşi, sunt doi ani de când ne întâlnim cu regularitate şi de când încerc să-ţi atrag într-un fel atenţia. Fără niciun succes!

— Iartă-mă. Cum de am putut să fiu atât de orb?

— Este vina Priscillei. E o femeie foarte frumoasă, John. Înţeleg că frumuseţea ei poate hipnotiza un bărbat încât să-l facă să uite de toate.

— Ea nu este ca tine, răspunse el simplu.

— Nu ştiu cum să interpretez această remarcă…

— Eşti mai bună de o mie de ori decât ea, Margot! Nici nu credeam să existe pe pământ o femeie atât de minunată ca tine.

— Oh, John… murmură ea, emoţionată până la lacrimi.

— Şi este atât de bine să ştiu că mă doreşti.

Tânăra femeie ridică ochii, uimită.

— Priscilla nu te dorea?

— Să zicem că era oarecum binevoitoare. Cu ea, aveam întotdeauna impresia că primesc favoruri şi…

Se întrerupse, apoi adăugă zâmbind:

— Dar un gentleman nu trebuie să vorbească niciodată de rău o femeie.

— Hotărât lucru, mie mi se pare această Priscilla foarte antipatică. Ce naiba te-o fi atras la ea?

El ridică din umeri.

— Îţi seamănă mult, să ştii.

— Ce?! exclamă Margot, furioasă.

— Ca şi tine, este puternică şi independentă…

— Priscilla?!

— Da. Nu face decât ce o taie capul, fără să-i pese de părerea celorlalţi.

— Nici de a ta, se înţelege!

— Dar face parte din trecut, să nu mai vorbim. Ne-am despărţit de aproape şase luni.

— Spui despărţit ca şi cum aţi fi fost căsătoriţi.

— Am vrut să mă căsătoresc cu ea. Dar a refuzat.

— Ai suferit mult?

— Pe moment, da. Şi apoi, ai apărut tu în bibliotecă şi m-ai fermecat.

— A trebuit să-mi desfăşor toate talentele, ca să pot rivaliza cu Priscilla, murmură ea, cu cochetărie. Este o adevărată provocare să seduci un extraterestru.

— Tu însă mi-ai dat mult de furcă.

— Pentru un bărbat nefericit, aşa cum păreai, ai fost totuşi destul de întreprinzător. Trebuia să-ţi rezist un pic…

— La drept vorbind, rochia aceea a…

— Îţi interzic să mai pronunţi o dată acest cuvânt!

— De ce te superi de fiecare dată când vorbesc despre rochia roşie?

— Şi tu, de ce spui mereu rochia aceea şi nu rochia ta?

— Iartă-mă. De acum încolo, o să număr până la zece înainte să vorbesc despre ea. O să-mi muşc şi limba.

— Încearcă numai s-o mai faci!

El încercă să-şi privească vârful limbii şi, făcând asta, privi cruciş.

— Ştii să te uiţi cruciş! se minună ea.

— Bineînţeles. Toată lumea ştie!

— Nu, eu nu ştiu.

— Cum se face că nu ştii?

— Am încercat de mii de ori dar… nimic! Nu reuşesc. Poate că sunt o mutantă…

El râse.

— Nu m-ar mira, Margot.

— John, mi s-a făcut dintr-odată o foame de lup! Să coborâm la micul dejun.

Vru să coboare din pat, dar John o prinse de braţ".

— Poate că nu ştii să priveşti cruciş, dar ai alte talente…

— John! se prefăcu ea că protestează, abandonându-se mângâierilor lui.

Ajunseră cu întârziere la micul dejun. Toţi musafirii ieşiseră de acum din salon. John examină bufetul cu poftă.

— Vreţi micul dejun sau prânzul? întrebă un servitor din spatele mesei.

— Orice, numai să fie mâncare, răspunse John, conciliant.

— Micul dejun, preferă să precizeze Margot.

— Este cafea şi ceai. Şi suc de portocale în carafa aceea, le explica servitorul. Vă aduc farfuriile.

John turnă suc de portocale în două pahare şi se aşezară la masă.

Servitorul se întoarse cu două farfurii enorme cu ouă cu

şuncă şi cârnaţi. Grămada de pâine prăjită ar fi ajuns să hrănească familia lui Margot timp de două zile!

— Doar o tartină şi o cană de ceai pentru mine, zise ea.

Apoi, privindu-l pe John cu câtă poftă îşi devora mâncarea, se răzgândi şi mâncă şi ea un cârnăcior. Apoi ouăle. Apoi încă o tartină cu unt. Şi, în sfârşit, bău ceaiul.

Când tocmai erau pe cale să sfârşească acest mic dejun pantagruelic, Lemon li se alătură şi el. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşeză în dreapta lui John.

— Vă simţiţi bine, copii?

— Da, răspunse John, liniştit.

— Avem o invitată surpriză, imaginaţi-vă!

John se pregătea să-şi mai ungă o tartină cu unt. Ceva în tonul liniştit al prietenului sau îl făcu să ridice capul. Lemon îl privea cu insistenţă, cu gravitate.

— Cine? întrebă John.

— Lucilla.

Capitolul 10

John se şterse repede la gură şi se ridică fără să mai aştepte.

— Scuză-mă, Margot, murmură el punându-şi şervetul alături de ceaşca de cafea.

Apoi, adresându-i-se lui Lemon, întrebă:

— Unde este?

— În salonul cel mic.

Margot îl observa pe John. Părea senin, imperturbabil, şi ieşi din încăpere fără să-şi piardă calmul. Ea în schimb rămăsese uluită. Apoi îl privi pe Lemon.

— Cred că am să încalec iapa, îl anunţă ea pe un ton plat.

— Nu eşti obligată, Margot…

— Ştiu, dar vreau totuşi s-o încalec. Ai putea să le spui celor de la grajd s-o înşeueze, te rog?

Lemon o bătu amical pe spate.

— Lucilla n-a fost invitată, îi explică el cu bunăvoinţă, văzând descumpănirea lui Margot. A venit fără să anunţe.

— Când?

— Azi-dimineaţă. Voia să vorbească cu John, dar în mod ciudat, nu l-a găsit în camera lui.

— Poate că se dusese să-i ajute pe oameni să adune vitele? sugeră ea fără să clipească.

Lemon afişă un zâmbet sceptic şi nu răspunse.

Tânăra femeie se ridică hotărâtă.

— Roagă să pregătească iapa, Lemon. Mă duc să mă schimb.

— La ordinele dumneavoastră, domniţă…

Ea trecu prin faţa lui cu capul sus şi ieşi cu demnitate din încăpere.

Dar constată curând cu iritare că Lemon o ajunsese din urmă.

— Nu el a invitat-o! insistă acesta pentru a-l scuza pe John.

— S-a repezit totuşi în întâmpinarea ei ca un căţeluş care a fost fluierat, ripostă ea, cu privirea scânteind de furie.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că John este un gentleman. Şi că Lucilla este o cunoştinţă veche. Cine ştie, poate că ea are nevoie de vreun ajutor?

— Nu ştie să se folosească de un telefon? Nu era obligată să vină până aici ca să-l mai sâcâie!

— A sunat la el acasă, şi cum nu l-a găsit, a preferat să treacă pe aici ca să vadă dacă cu un ştiu unde l-ar putea găsi.

— Nu te împiedica nimic să minţi!

— Am minţit oarecum prin omisiune, spunându-i că John

se află pe undeva, prin preajmă.

Margot se opri brusc. Lemon îi susţinu privirea furioasă.

— De ce n-ai trimis-o la dracu'? zise ea.

— I-ar fi dat de urmă, oricum, la un moment dat… Dacă are să-i spună ceva urgent, măcar să-i spună cât mai curând posibil!

— În ceea ce mă priveşte, aş fi preferat să se vadă cât mai târziu posibil. Atât cât să-mi consolidez relaţia cu John…

— Cum poţi fi sigură că se va consolida?

Margot preferă să nu-i răspundă.

— Te rog, spune-le să pregătească iapa.

Ea vru să se îndepărteze, dar el o apucă ferm de încheietura mânii.

— Margot…

Ea îşi ridică bărbia cu încăpăţânare.

— N-aveam de ales, Margot! Maşina lui John este parcată în faţa casei. Lucilla a văzut-o…

— S-a folosit de John într-un mod necinstit.

— Sunt lucruri care se mai întâmplă, între un bărbat şi o femeie.

— O urăsc!

— Lucilla n-are numai părţi rele.

— Dă-mi voie să mă îndoiesc de asta!

— Fii şi tu puţin mai îngăduitoare.

— Pune-te în locul meu! Sunt îndrăgostită de John de doi ani…

— Îndrăgostită? Exagerezi… îţi plăcea de el, atâta tot. Pentru că era inaccesibil.

— Nu mai este. John este bărbatul vieţii mele.

— Dar dacă Lucilla este femeia vieţii lui?

Margot îşi înghiţi lacrimile.

— Sunt gata să fac orice pentru a-l cuceri!

— Chiar să te faci de râs încălecând iapa?

— Da!

— Margot, dacă se întâmplă un-accident, John o să mă strângă de gât!

— Cu atât mai rău, este problema ta.

El o mustră cu tandreţe.

— Nu te mai recunosc! Tu care erai un copil atât de dulce, de împăciuitor…

— Am crescut, acum sunt o femeie.

— Am remarcat asta! Dacă John va fi atât de prost să se întoarcă la Lucilla, ce-ai zice să-mi dai o şansă?

— Nici nu se pune problema!

— Eşti întruchiparea surorilor tale, asta eşti!

Fără a catadicsi să-i răspundă, ea porni să urce scara.

Cu un zâmbet pe buze, Lemon o urmări cu privirea, apoi se duse la grajduri ca să-i ceară lui Arahidă să pregătească iapa pentru a fi călărită.

Când Arahidă scoase din grajd animalul nărăvaş, Lemon simţi teama în suflet. Nici chiar cel mai valoros cowboy al lui n-ar fi călărit-o de bunăvoie. Deja iapa începuse să freamăte, încercând să scape din mâinile puternice ale omului.

Din fericire, Arahidă ştia să se poarte cu orice cal, chiar şi cu cei mai îndărătnici. La cererea lui Lemon, puse animalul să galopeze ca să-l obosească un pic până la sosirea lui Margot.

Curând, apăru şi ea în grajd, cu pălăria Stetson pe cap. Îşi pusese blugii, un pulover pe gât şi cizme de cowboy.

Acum, îşi trăgea mănuşile.

Zăpada topită udase pietrişul de pe alee. Chiar dacă mai rămăseseră ici-colo câteva plăci de polei, vântul era blând, aproape călduţ. Era o zi minunată.

Ca o călăreaţă experimentată, Margot aşteptă ca Arahidă să-i aducă iapa. O privi în ochi, apoi sări în şa. Arahidă îi întinse hăţurile.

— Mulţumesc, zise ea, mai hotărâtă ca niciodată.

— Scările îţi sunt potrivite?

— Sunt perfecte.

Pe chipul de obicei indiferent al lui Arahidă trecu o umbră.

— Să fii atentă.

Ea îi zâmbi încrezătoare.

— Daţi-vă la o parte!

Şi cei doi o ascultară.

Calul este în stare să simtă hotărârea călăreţului. Şi iapa nu făcea excepţie de la regulă. Se lăsă cu docilitate condusă. Margot nu-i dădu nicio clipă ocazia să facă după capul ei.

Prinzând curaj, tânăra femeie o conduse spre un luminiş unde se afla o barieră. Margot se pregătea s-o îndemne să sară, când se auzi un fluierat, iapa încremeni pe loc. Şi o mână de fier o prinse de căpăstru.

John!

— Eşti într-adevăr o călăreaţă fără pereche, zise el sec.

Chipul îi era livid. Degeaba făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să-şi ascundă furia, aceasta se putea citi cu uşurinţă pe chipul lui.

— Dă-te la o parte, şuieră ea, glacială. Am de gând să sar peste bariera aceea.

— Nici să nu te gândeşti.

— Sunt liberă să fac ce vreau!

— Va trebui mai întâi să treci peste cadavrul meu.

Ea râse, dispreţuitor.

— Doar vorbe! Niciun cal n-ar călca în picioare un om, ştii bine!

— Nu vorbesc despre cal, ci de tine.

Iapa încercă atunci să scape din mâna lui John, dar acesta o ţinea cu putere.

— Stai cuminte! i se adresă el calm.

Apoi, agasat, se întoarse către Margot.

— Coboară!

Tânăra femeie ezită o fracţiune de secundă. Exact atât cât să-şi spună că ridicolul nu ucide… decât în anumite cazuri. De exemplu, atunci când o încăpăţânată orgolioasă şi geloasă vrea să atragă atenţia bărbatului pe care-l iubeşte, obligând un animal îndărătnic să facă ceea ce nu vrea. Riscând astfel o căzătură teribilă.

Aşa că, îl ascultă.

Abia puse piciorul pe pământ că John o prinse de umeri şi o scutură zdravăn.

— Ar trebui să-ţi mp gâtul! Dar o să mai vorbim despre

asta curând…

Pe buzele tinerei femei apăru o umbră de zâmbet.

— Poate…

Cu aceste cuvinte, ea se întoarse şi porni spre casă, cu capul sus.

Dar abia intră în hol că-şi lăsă la o parte falsa demnitate şi se aşeză lângă o fereastră, cu inima sfâşiată. Ca o slabă consolare, avu totuşi, plăcerea să-l vadă pe John luptându-se cu iapa. Curajosul animal nu se mai lăsa condus cu uşurinţă… „Bine-i face!”, gândi ea.

Dar deodată, simţi că-i îngheaţă sângele în vene. O femeie… o femeie traversa grădina îndreptându-se spre grajduri. O femeie foarte frumoasă, o amazoană cu cizme de călărie. Margot o recunoscu imediat: Lucilla.

Tocmai se oprise în faţa calului mângâindu-i botul şi ascultând distrată cuvintele pe care i le adresa John.

Apoi apucă iapa de căpăstru şi-i făcu semn lui John să plece.

John refuză.

Atunci Margot îl zări pe Lemon care mergea cu» paşi mari spre ei. Ochii lui furibunzi şi pumnii strânşi păreau să spună: „M-am săturat până peste cap de poveştile voastre!”. Se

aşează cu faţa spre John şi părea că încearcă să-l potolească.

John îl asculta cu atenţie. În acest timp, Lucilla îi vorbea cu blândeţe calului, care părea să aprecieze sunetul melodios al acestei voci feminine, şi nu mai fremăta de nerăbdare. Şi, cu o strângere de inimă, Margot se gândi că frumoasa Lucilla îi fascina la fel de mult pe bărbaţi şi pe cai.

Îi era cam greu să înghită asta!

Văzuse destul!

Cu ochii în lacrimi, tânăra femeie se întoarse în camera ei şi începu să-şi facă bagajele.

După minute lungi care i se părură secole, silueta lui John se profilă în cadrul uşii. Margot auzi de afară aplauze şi înţelese că Lucilla reuşise să treacă bariera cu blestemata aia de iapă.

— Unde pleci? întrebă John văzând-o că-şi încuie valizele.

— Plec.

— Te întorci acasă?

— Nu chiar acum.

— Atunci unde te duci?

— Nu-ţi face griji, nu-mi voi lua zborul fără să las nicio adresă.

Ea se întoarse şi, de data asta, John îşi pierdu cumpătul.

Înnebunit de furie, făcu cinci paşi uriaşi pentru a traversa încăperea şi a o obliga pe Margot să-l privească în faţă. Chipul îi era stacojiu.

Părea pur şi simplu exasperat!

— Cum îndrăzneşti… începu ea.

— Cum îndrăznesc eu? îi tăie el vorba. Ce te-a apucat, fir-ar să fie? De ce ai simţit nevoia să faci pe grozava şi să încaleci iapa? Ai căzut în cap, sau ce?

— Dă-mi drumul!

El se supuse dar nu se dădu înapoi.

— Explică-mi purtarea ta, Margot!

— Nu ghiceşti?

— Dacă aş fi ghicit, draga mea, n-aş mai fi urcat până aici ca să-ţi cer o explicaţie! Aşa că îmi vei face plăcerea să te calmezi şi să-mi spui frumuşel ce te-a apucat!

— De ce ar trebui să mă justific faţă de tine? Sunt majoră şi vaccinată, şi liberă să fac ce-mi place! Aşa că, jos labele de pe mine!

— Nu, Margot.

Spusese aceste cuvinte fără răutate, cu o stăpânire de sine demnă de admirat. Ea fu impresionată.

Dar asta nu însemna că-l şi iertase.

Îi aruncă o privire furioasă, şi începu iar să-şi adune lucrurile.

— Eşti obligată să pleci? Ai primit vreun telefon urgent de acasă?

Oare el special se purta atât de blând? se întrebă ea, exasperată.

— Nu.

— Atunci de ce o ştergi?

Ea nici măcar nu catadicsi să-i răspundă.

— Te-a supărat cineva?

Da! fu ea gata să urle. Ghici cine?! Dar îşi continuă treaba în tăcere.

— Dacă mi-ai spune ce s-a întâmplat, Margot, aş putea încerca să rezolv situaţia.

— S-a rezolvat deja.

— Poftim?

— Ţi-ai rezolvat viaţa cu Priscilla.

Îşi aruncă furioasă ultima haină în geanta de voiaj şi trase fermoarul cu un gest brutal. Apoi îşi dădu seama cu ciudă că uitase să-şi împacheteze rochia roşie.

— Ce legătură au toate astea cu Priscilla? întrebă el, sincer mirat.

Ei nu-i veni să-şi creadă urechilor. Aşadar, el tot nu pricepuse.

— Ce cauţi în camera mea în loc s-o admiri pe Priscilla care face pe dresorul de circ afară?! strigă ea pe un ton provocator.

— Am venit să te întreb de ce ai încălecat iapa! Ce te-a apucat s-o faci?

— Chiar nu ştii? îi zise ea cu pumnii strânşi pe coapse, gata să explodeze.

— Nu.

— Abia a apucat Lemon să rostească numele Priscillei, că te-ai repezit de la masă ca să zbori la picioarele ei!

— Aceasta este explicaţia? Dar mi-am cerut scuze faţă de tine, după câte ştiu.

— Apoi ai alergat să te arunci în braţele ei!

El o fixă, cu gura căscată.

— Margot, eşti cumva… geloasă?

În glasul lui vibra o notă de tandreţe.

Ea îşi plecă privirea şi obrajii i se împurpurară încet.

— Da, îngrozitor de geloasă! recunoscu ea în sfârşit.

Apoi izbucni în hohote de plâns. Ce mărturisire umilitoare! gândi ea, disperată.

— Oh, draga mea, cum poţi să fii geloasă?

El vru s-o prindă în braţe dar ea îi întoarse spatele şi-şi făcu de lucru adunându-şi bagajele. Atunci, el îi întinse o batistă mare împăturită în patru pe care o scoase din buzunar.

— Margot, sufletul meu, nu plânge…

Ea luă batista, se îndreptă spre fereastră şi se aşeză pe o mică sofa. Priveliştea văzută de aici, de la etajul al treilea era într-adevăr superbă. Ciudat, ea nu remarcase asta până acum.

Deodată, auzi în spatele ei zgomot de paşi. John se plimba în lung şi-n lat prin încăpere. Ce-o fi făcând? aruncă o privire fugară peste umăr.

El tocmai îi;… Despacheta geanta de voiaj! Şi acum flutura în aer frumoasa rochie roşie, pe care o aşeză cu mult respect pe un umeraş. În sfârşit, luă geanta goală şi o puse pe raftul de sus al şifonierului.

Ea îşi întoarse repede capul, înainte ca el s-o surprindă. Apoi auzi un foşnet uşor. John tocmai se aşezase pe sofa. Margot îşi ridică nasul cu obrăznicie, pentru a-l face să înţeleagă că prezenţa lui aici era indezirabilă.

Dar el deja o cuprinsese în braţe.

Cu o voce plină de tandreţe, murmură.

— Ai să mă poţi ierta că m-am purtat pur şi simplu

politicos cu o veche prietenă?

— Deocamdată nu!

— Nu eşti prea înţelegătoare, Margot… Dar şi mie mi se întâmplă să fiu capricios, recunoscu el, conciliant.

— Tu reduci suferinţa mea la un simplu capriciu? se indignă ea.

— Nicidecum. Voiam doar să te previn că nici eu nu sunt perfect, atâta tot.

Ea suspină, sceptică.

— Oh, ce sunet dulce, se minună John. Nu ştiam că o femeie poate să suspine atât de delicat. Eşti adorabilă, Margot!

Fără să vrea, ea schiţă un zâmbet. Furia i se potolea încet. Da… greşise că se înfuriase astfel, ştia asta. Nici măcar nu-i lăsase lui John şansa să se explice.

Deodată, îi răsună în ureche o voce metalică, fonfăită, de extraterestru.

— Am preluat controlul. Margot Pulver, trebuie să ne dai o lecţie de educaţie sexuală. Avem nevoie de această informaţie.

În ciuda tuturor eforturilor ei de a rămâne serioasă, nu se putu abţine să izbucnească în râs.

— Acum?

— Suntem grăbiţi. Şi tu eşti creatura de sex feminin cea

mai seducătoare de pe această planetă.

— Idiotule!

— Ce înseamnă idiotule? Dă-mi voie să-mi consult manualul cu instrucţiuni.

El se prefăcu a răsfoi o carte imaginară.

— Am găsit. Idiot: „Persoană lipsită de inteligenţă, care are nevoie să fie supravegheată permanent”.

John zâmbi.

— Este foarte adevărat. Tu ai fost desemnată să mă supraveghezi, Margot Pulver.

— John…

— John nu măi există.

— Încetează!

Şi ea fu acea care-l sărută.

El se lăsă cu voluptate în voia ei, apoi o înlănţui cu pasiune, o ridică în braţe, o duse până la pat şi o lăsă să cadă peste cuvertură. Ea scoase un ţipăt.

El păru surprins.

— În manual spune: „Culcaţi-o pe pat”. Nu asta trebuie să fac?

— Manualul ar fi trebuit să precizeze: „Încetişor”!

— N-ai căzut decât de la un metru…

Apoi începu s-o dezbrace. Oftă. Şi mai oftă o dată, exasperat.

— Hainele astea sunt foarte puţin practice, gemu el. De ce le-au adoptat oamenii? Ah da, adevărat… Grădina

— Paradisului… mărul…

Dezbrăcându-se la rândul lui, John-extraterestrul compară cele două corpuri cu cel mai mare interes.

— De ce aceste diferenţe? De ce eu sunt lipsit de aceste două adorabile şi voluptuoase rotunjimi? ia să vedem ce zice manualul în legătură cu acest subiect, bombăni el.

Făcu o mutră speriată prefăcându-se că citeşte un capitol despre sexualitatea umană, jucându-şi rolul cu atâta convingere încât Margot se prinse şi ea în joc.

— Până la urmă o să cred că vii într-adevăr dintr-o altă galaxie.

— Bineînţeles. Şi te iubesc, draga mea Floare a soarelui.

— Floarea soarelui? Aşa se spune la voi la brunete?

El îi netezi cu tandreţe o şuviţă de păr.

— Culoarea aceasta, înseamnă brunetă? Eu credeam că părul tău este blond. Le încurc pe toate! Aveţi o limbă foarte dificilă. A noastră este mult mai directă, lată, fă experienţa.

Spunând acestea, el o sărută peste tot, inclusiv prin

locurile cele mai nepotrivite, ceea ce o făcu pe Margot să râdă în hohote.

— Aşa scrie în manual, se justifică el.

— Şi ce mai scrie în manualul acela? întrebă ea, ştrengăreşte.

John nu se lăsă rugat ca să-i arate prin gesturi şi cuvinte diferitele recomandări din manualul lui, în materie de sărutări şi mângâieri. De altfel, părea să nu întâmpine nicio dificultate în a trece de la teorie la practică.

Ceea ce-i conduse foarte repede…

După ce întoarseră şi ultima pagină a manualului, John îşi privi iubita cu gravitate.

— Nu ţi-e ruşine că n-ai avut încredere în mine, adineauri?

— Eram geloasă.

— De ce?

— Cum pot să fiu eu sigură de sentimentele tale faţă de mine? Acum două zile, te pregăteai să-ţi petreci noaptea smiorcăindu-te după Priscilla.

El îşi reluă imediat vocea de extraterestru.

— Încă nu te întâlnisem pe tine. Cum puteam eu să bănuiesc că, aterizând pe această planetă, îmi vei ieşi în cale?

După calculele mele, tu ar fi trebuit să te afli pe Orion, sub forma unui purice cu dungi albastre.

— Ce oroare!

— Şi cu gene lungi…

După ce se mai potoli din râs, ea murmură:

— Este prima oară în viaţa mea că sunt geloasă…

Vocea lui John redeveni naturală.

— Nu ai niciun motiv să fii.

— Dar ai alergat la ea!

— Este o veche prietenă, îţi repet. Dacă n-aş fi băgat-o în seamă, ai fi zis că sunt prost crescut…

Şi el avea dreptate, ea ştia asta. Dar mai avea destul timp ca să-i facă asemenea confesiuni.

— Nu ai niciun motiv să fii geloasă. Te iubesc, Margot. O să ne căsătorim, o să avem mulţi copii, şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi. Şi ne vom purta amabil cu toată lumea.

Margot ştia la ce făcea el aluzie. Ea nu se purtase deloc amabil cu el în legătură cu Priscilla…

— De acord, promit să fiu amabilă, oftă ea plecându-şi privirea.

— Acum, o să te ajut să faci o baie. Apoi vom coborî să ne alăturăm celorlalţi.

— Nu chiar acum! Vreau să te mai păstrez pentru mine.

— Geloasă, şi egoistă pe deasupra! mai ai şi alte defecte?

— O mulţime!

— Ei bine, văd că mă aşteaptă o sarcină grea… De ce au lăsat părinţii tăi toată povara asta pe seama mea? Ar fi trebuit să te trimită la Salty şi Felicia.

Ea râse şi-l privi drept în ochi.

— Extraterestrul a plecat?

— Care extraterestru?

— Îţi mai aminteşti când am făcut dragoste?

— Când?

— Acum cinci minute!

El se prefăcu indignat.

— Am făcut dragoste şi eu nici măcar nu mi-am dat seama?

— Da!

— Cum a fost?

— Minunat.

— Cu atât mai bine. Acum, hai să ne îmbrăcăm, este aproape ora cinei.

— Dar prânzul?

— Orarul nostru este un pic… decalat. Prânzul a fost cu

mult timp în urmă, când tu te mai jucai cu trupul meu. N-ai auzit gongul?

— Eram prea ocupată, recunoscu ea.

— Luăm micul dejun la prânz, nu mai apucăm să luăm prânzul… Ce vor crede despre noi servitorii?

— Mai ales despre tine. Patul tău n-a fost deranjat în aste trei zile! Cred că se întreabă unde-ţi petreci nopţile.

— Eu i-am prevenit că n-am să-mi ocup camera, zise el cu nonşalanţă. Şi că la nevoie, mă pot găsi la tine în cameră.

— John! protestă ea.

— Voiai să ţii secretă aventura noastră?

— Da!

— Oh, iartă-mă, nu ştiam… Sunt sigur că Lemon nu se va supăra pe noi.

— Eu i-am mărturisit că am venit aici doar ca să fac cunoştinţă cu tine.

— Şi i-ai mărturisit şi faptul că am devenit amanţi?

— Mmm…

— Atunci, nu mai este nevoie să ne ascundem, altfel, o să pierdem şi cina.

De data aceasta, ajunseră la timp. Margot se aşeză în stânga lui John. Fremătă de furie când remarcă faptul că şi

Lucilla se aşezase lângă acesta.

Pe tot parcursul cinei, Margot vorbi numai cu vecinul din stânga şi nu răspunse decât monosilabic întrebărilor lui John.

Deodată, simţi că acesta o lovea cu piciorul pe sub masă.

Se întoarse spre el, indignată. El îi zâmbea provocator.

— Lucilla ţi-a pus o întrebare în legătură cu surorile tale…

Margot îşi îndreptă atenţia spre Lucilla, care zâmbea.

— Le cunosc pe surorile tale mai mari, începu ea pe un ton vesel. Ştiai că le-am invidiat întotdeauna? Eu sunt singură la părinţi. Ele păreau că se distrează atât de bine împreună! Mi-ar fi plăcut să le atrag atenţia, să împart cu ele bucuriile, râsetele nebuneşti… dar probabil că se mulţumeau una cu alta, nu mai aveau nevoie de altcineva…

Margot amuţi, stupefiată. Femeia aceasta splendidă să fie geloasă pe surorile ei? Pe surorile ei care-i invidasera întotdeauna frumuseţea şi perfecţiunea? Ce ironie!

— Dacă ai fi ştiut cât de mult te admirau… murmură ea în sfârşit. Doar că tu păreai atât de mândră încât ele nu îndrăzneau să se apropie.

Lucilla primi fără să clipească această remarcă uşor acrişoară.

— Cu toţii avem nevoie unii de alţii, zise ea pe un ton plin de înţelepciune.

La Lemon Covington nu se glumea cu tradiţia: la sfârşitul mesei, în timp ce bărbaţii îşi scoteau ţigările şi pipele, femeile se retraseră într-un mic salon unde li se aduseră lichioruri fine.

Lucilla se apropie imediat de Margot.

— Ştiu pentru ce ai vrut să călăreşti iapa, începu ea fără ocolişuri. Şi aş vrea să te fac să înţelegi ca nu ai niciun motiv să fii geloasă pe mine. Pe tine te iubeşte John.

— A fost multă vreme îndrăgostit de tine, obiectă Margot, oarecum în defensivă.

— N-a fost dragoste, doar o simplă relaţie.

— Totuşi, el a suferit mult când l-ai părăsit.

— Era prima lui legătură serioasă. Dar nu era cu adevărat îndrăgostit de mine. Ca un gentleman perfect ce este, se credea obligat să facă pe îndrăgostitul romantic…

— Dar tu? Tu nu-l iubeai?

— Ţineam mult la el. Este simpatic, fermecător. Joacă minunat bridge, călăreşte ca un zeu, dansează cu multă graţie…

— Dacă nu erai îndrăgostită, de ce te-ai folosit de el atâta vreme?

— Nu-i chiar aşa! Nu m-am folosit de el. Ne plăceam

reciproc, aşa că de ce n-am fi profitat de asta? Am petrecut clipe plăcute împreună. Şi apoi, John nu te întâlnise încă…

— Nu-mi dădea nicio atenţie! Din cauza ta!

— John este cam demodat în privinţa asta. Nu este genul care să alerge după doi iepuri deodată. Când Lemon mi-a dat de înţeles că erai îndrăgostită de John, am preferat să rup relaţia cu el. Sunteţi făcuţi unul pentru altul. Şi te iubeşte.

— Ar trebui, poate, chiar să-ţi mulţumesc!

— Nu fi urâcioasă. O dragoste la prima vedere, ca a voastră, ar trebui să şteargă orice ranchiună, nu?

Lucilla zâmbea, dar în privirea ei se putea citi tristeţea.

În clipa aceea, bărbaţii intrară în „salon. John se apropie imediat de Margot şi o salută vesel pe Lucilla, sărutând-o pe obraz.

— Am avut dreptate când ţi-am spus că Margot este cea mai adorabilă fiinţă? îi zise el Lucillei.

Şi aceasta izbucni într-un hohot de râs sincer.

— Ne scuzi, te rog? reluă John prinzând-o de braţ pe Margot. Aş vrea să-i arăt ceva lui Margot…

Dispărură în grabă, şi de îndată ce ajunseră în bibliotecă, John încuie uşa cu cheia în urma lor. Margot zâmbi. Această mică escapadă avea ceva cunoscut…

— De ce m-ai adus aici? întrebă ea, intrigată.

— L-am rugat pe Fred să ne aducă aici un coniac şi prăjituri. Am vrut să te am doar pentru mine.

— John, Lucilla este o femeie afurisită…

El râse.

— N-are niciun dram de simţ moral, dar ascunde bine acest lucru, adăugă ea.

— Las-o pe Lucilla, zise el prinzând-o de mână. Vino. Eu tot n-am aflat ce se ascunde în spatele frunzei lui Adam, şi mor de curiozitate.

— Curiozitatea este un defect îngrozitor.

— Vreau să aflu de ce ai râs tu cu atâta poftă…

— Du-te şi vezi.

— Nu, vreau ca tu să dai frunza la o parte.

— John, doar eşti băiat mare, ce naiba! Asumă-ţi responsabilitatea.

Atunci el înlătură frunza; sub ea se afla o altă frunză. Pictată, de data asta.

— Pf fi Ce chestie puerilă, mormăi el.

Margot izbucni în râs.

— Totuşi, te-ai uitat! Cine este mai pueril?

— Iată-ne întorşi la punctul de plecare.

Se priviră îndelung, cu emoţie.

— Diferenţa este că, în seara aceea, eu nu eram încă îndrăgostit de tine, remarcă John.

— Eu, în schimb, eram…

— Dar m-am îndrăgostit foarte repede.

— Ca şi eu de tine.

— Să urcăm în camera mea, Margot. Ard de nerăbdare să fac prostii…

— N-ar fi mai bine să ne despărţim pentru câteva zile? Să ne luăm un răgaz?

— Ce răgaz? Eu vreau să fiu cât mai repede împreună cu tine, şi cât mai aproape…

Şi fără să-i mai lase timp să protesteze, o luă în braţe şi o duse aşa până în camera lui unde făcură dragoste cu patimă.

După un timp, istoviţi, rămaseră întinşi multă vreme unul lână altul. John se aplecă la un moment dat spre Margot şi-i şopti la ureche:

— Acum, trebuie să-mi spui că mă iubeşti.

Ea zâmbi.

— Te iubesc, John. Şi nu vreau să te părăsesc niciodată…

— Chiar dacă ţi-aş cere să vii să trăieşti cu mine în îndepărtata mea galaxie?

Margot se prefăcu nehotărâtă. Apoi îşi înlănţui braţele pe după gâtul lui John, şi-i şopti lângă colţul gurii:

— Ca să facem o încercare, du-mă mai întâi doar până la stele. Şi acolo sus, căsătoreşte-te cu mine…

Sfârşit